STAR TREK

NEW GENERATION

Carmen Carter

Děti z Hamlinu

Kapitola jedna

Den je pojem zrozený z neustálého pohybu planet okolo Slunce. V hlubokém vesmíru, daleko od světla a tepla žhnoucích hvězd, však vládne království věčné noci.

„Kapitáne, co děláte tak pozdě vzhůru?“

Ta slova prolomila křehký závoj myšlenek, který obklopoval Jeana-Luca Picarda. Odstoupil od vnitřní vrstvy ochranné skořápky, kterou lodi skýtala její příď. Pohledem se zastavil na čirém skle okna, ve kterém se odrážel jeho vlastní obraz: tmavé, pronikavé oči v hubeném obličeji, jehož výrazné rysy ještě podtrhovalo vysoké čelo lemované nakrátko ostříhanými šedivými vlasy. Prsty rukou, které lehce opíral o sklo, měl ztuhlé chladem; jejich teplo si vzal vesmír. Zvedl dlaně ze studeného povrchu a obrátil hlavu k ženě, která vstoupila do konferenční místnosti.

„Mohl bych se na totéž zeptat vás, doktorko Crusherová.“

Beverly Crusherová prošla místností až k němu a zahleděla se z okna. Kapitán ji stále pozoroval.

„Všechno je v titulu. Já jsem lékařka, a lékaři jsou vždy vzhůru, když ostatní, tedy téměř všichni ostatní, spí.“ Zívla a prohrábla si rukou dlouhé a mírné rozcuchané zrzavé vlasy. „Tak na copak se vymlouváš? Nespavost, nebo služba?“

„Přemýšlím.“ Ale ten neviditelný, téměř mystický opar, který jej obklopoval, byl pryč. A pokud tu byla ona, neměl důvod jej znovu vyvolat. „Jak vážná byla ta lékařská pohotovost?“

„Ne tolik vážná, abych to musela hlásit kapitánovi, jestli se ptáš na tohle.“ Zachvěla se a těsněji zahalila svoji štíhlou postavu do modrého lékařského pláště.

Picard se odpoutal od stěny, ze které sálal nepříjemný chlad, a vyšel předsíní do chodby. Crusherová srovnala vlastní lehký krok s Picardovým a kráčela mu po boku. Zahnutá chodba byla prázdná a tichá, jen tlumené světlo lamp jim svítilo na cestu. „Nicméně,“ podotkl, „já se vždy starám o blaho své posádky.“

„Tak to tě jistě potěší, že prvorozené dítě poručíka T’saly se pomalu zotavuje po záchvatu ošklivé koliky.“

„Ach, kolika.“ Picard se pokusil zatvářit tak, aby, alespoň jak doufal, vypadal, že ho to zajímá a cítí soucit. „Nevěděl jsem, že jsou vulkánské děti náchylné ke kolice.“

„No, upřímně řečeno, Surell má problémy spíše s oběhovým systémem než se zažíváním, ale ať už je to cokoliv, výsledkem je několik hodin velmi hlasitě křičící dítě. Kolika to klidně může být.“ Crusherová se na něj letmo podívala a usmála se. „Ale to nejsou obvyklé starosti kapitána lodi, že ne?“

„Asi ne,“ přiznal s úsměvem na rtech. Dokonce i ve ztlumeném světle chodby viděl pobavený záblesk v Beverlyiných očích. Těch nádherně modrých očích.

Picard si nervózně odkašlal. „Jak si noví pasažéři zvykli na život na Enterprise?“

„Ti farmáři z Oregonu?“ Doktorka si povzdechla. „No, Federace samozřejmě zaručila, že všichni vystěhovalci jsou zdravotně v pořádku. A ovšem, že jsme očekávali jisté emocionální reakce při vystavení tak odlišnému životnímu prostředí, jako je vesmírná loď...“

„Doktorko Crusherová,“ přerušil ji kapitán. „V čem je tedy problém?“

„Zatím žádné problémy nejsou. Ale Troi zjistila, že jeden z mladých farmářů je naší technologií obzvláště okouzlen. A jeho komunita ho za prozkoumávání lodi přísně trestá.“

„Rozumím,“ Picard zvážil možné důsledky. „Ubohý mladík. Obával jsem se, že lidé z Oregonu budou vůči moderním technologiím podezřívaví. Ale přesto se odvážím tvrdit, že to nebude tak vážné. Za den a půl dorazí na novou planetu, kde budou daleko od špatného vlivu –“

Najednou se uprostřed chodby zastavil a nedořečené proroctví zůstalo viset ve vzduchu.

„Co se děje?“

„Ty to necítíš?“ Picard pevně stál na obou chodidlech a vnímal jemné pohyby podlahy. „Enterprise právě změnila kurz... a zrychlila.“ Pravá ruka mu vzlétla ke stříbrnému komunikátoru připevněnému na hrudi, aby se spojil s komandérem. „Picard můstku...“

„Tady Riker, kapitáne. Přijali jsme důležité nouzové volání z lodi Federace. Někdo na ně útočí.“

„Kdo je napadl?“ otázal se Picard. „Ferengové?“

„Nevíme. Jde o automatický signál, zřejmě z vypuštěné bóje. Pokoušíme se navázat spojení přímo s lodí.“

„Výborně, Jedničko. Jsem na cestě.“ Picard přerušil spojení a přešel do ostré chůze.

„Dobrou noc, kapitáne,“ zavolala za ním Crusherová.

„Och, ano.“ Picard se zastavil v půli kroku a ohlédl se přes rameno.

„Nečekej na mě,“ vyzvala ho, aniž by zrychlila svůj volný krok. „Enterprise je tvůj pacient, ne můj.“

Picard neobratně mávl na rozloučenou a pokračoval v chůzi, pokoušeje se z mysli vypudit veškeré myšlenky na Beverly Crusherovou.

Wesley Crusher se zrovna plížil obývacím pokojem, když jeho matku vzbudilo pípání signalizace lékařské pohotovosti. Když se opatrně vracel do svého pokoje, vyposlechl si tichý rozhovor mezi ní a T’salou a křik vulkánského dítěte, které ještě bylo příliš malé, aby dokázalo ovládat bolest. Wesleyho matka opustila kajutu o pět minut později.

Napočítal do třiceti a pak nakoukl do pokoje, aby zjistil, jestli už odešla. Naštěstí byla pryč, ale i tak mu srdce tlouklo rychleji než obyčejně, když vyšel do chodby a zamířil k turbovýtahu.

Cítil se dost starý na to, aby se svým časem zacházel dle vlastního uvážení, ale matce by se to možná nelíbilo.

Takže nejjednodušším řešením bylo zmizet z kajuty tak, aby o tom nevěděla.

Takhle pozdě v noci panovalo na lodi ticho, jen sem tam někdo přešel z jednoho oddělení do druhého. Nikoho z těch, kteří jej míjeli, jeho přítomnost neudivila – i přes nízký věk byl Wesley vysoký jako většina dospělých a pruhované tričko kadeta ještě zdůrazňovalo sounáležitost s posádkou. A jeho reputace svědomitého, časně vyspělého studenta stírala i ty nejposlednější pochyby.

Dnnys čekal na smluveném místě, v opuštěné společenské místnosti na palubě 21. „Už jsem si myslel, že nepřijdeš."

„Zdržel jsem se," pokrčil rameny Wesley.

Na tváři druhého mladíka se objevil výraz porozumění. „Jo, mě taky málem chytili. Ale po tom, jak mi Tomas naposledy nařezal, nikdo nepředpokládal, že opustím prostory pro pasažéry znova." Z legrace se postavil do pozoru. „Tak kde začneme, pane Crushere?"

„Ve strojovně," řekl Wesley. Naplánoval, kudy půjdou, když ležel v posteli a čekal, až se bude moci vytratit na schůzku. „Můžu tě dostat do některých nepřístupných oblastí, ale musíš si dát pořádný pozor, aby tě někdo nezahlédl."

„To jako já?" odpověděl Dnnys se vší nevinností. Pohlédl na své tradiční farmářské oblečení: skládalo se z opraných modrých kalhot a hrubě ušité košile z bavlny a vlny s červeně a černě vyšitými vzory.

„Byl bych se převlékl, ale nemyslím si, že by to nějak pomohlo." Wesley ukázal na střapaté vlasy mladého farmáře. „A taky bys potřeboval ostříhat."

Dnnys změnil téma hovoru. „Můžeme se jít podívat na můstek?"

„Ani náhodou," odpověděl rázně Wesley. „Kapitán to všem dětem důrazně zakázal. Než jsem se stal praporčíkem, křičel na mě, i když jsem jen nahlédl z turbovýtahu." Odmlčel se a za chvíli pokračoval. „Nechtěl jsem se vychloubat. Mám na mysli to o tom praporčíkovi."

„Ne, nevytahoval ses," řekl Dnnys. „Ne moc. Kdybych já mohl pracovat v řídícím středisku, naparoval bych se jako krocan." Vyšel z místnosti. „Dělej, pojď. Nemám moc času, za chvíli mě už začnou postrádat."

Wesley se loudal za ním. „Jsi si jistý, že to chceš udělat? Mohl by ses dostat do velkých problémů."

„Chm, vždycky se kvůli něčemu dostanu do potíží," povzdechl si Dnnys. „Už jsem si na to zvykl."

Wesley pokrčil rameny, a protože Dnnys nevypadal, že by to chtěl vzdát, zamířil k vnější sekci strojovny. Noční osádka nevěnovala příchodu praporčíka Crushera sebemenší pozornost a na jeho společníka pouze vrhli udivený pohled, než se vrátili zpět k práci.

„Ve vnitřní sekci je to mnohem zajímavější," omlouval se Wesley, když procházeli téměř liduprázdnou širokou místností plnou kontrolních panelů.

„Možná, ale mně se líbí i tady," odporoval Dnnys. Ukázal na jeden z panelů. „Co dělá tenhle?" Wesley poslušně začal vysvětlovat funkce panelu. Jeho hlas byl neustále podbarvován hlubokým hukotem probíhajícího směšování hmoty a antihmoty. Dnnys přikyvoval a v očích mu jiskřilo, jak se pokoušel vnímat tu záplavu úplně nových informací, které byly pro něj tak cizí, jako by byly pro Wesleyho postupy při farmaření.

Najednou se ozval neznámý zvuk a Dnnysovy vyděšené oči okamžitě těkaly z jednoho rohu místnosti do druhého. „Co to bylo?"

„Zrychlujeme," odpověděl Wesley, vylekaný náhlou změnou v rytmu a síle vibrací podlahy. Otočil se od monitoru obvodů, aby se zeptal proč, ale technik ve službě někam odešel.

Musel na to přijít sám.

Hlavní můstek Enterprise, prostorná místnost s klenutým stropem a zaoblenými stěnami, které jí dodávaly výrazný estetický ráz, byl jejím řídícím centrem. Křesla u služebních stanic byla polstrovaná, podlahu pokrýval koberec a převažovaly zde teplé barvy, ale pronikavé světlo odhalovalo fádní černé panely s displeji zářícími jasnými barvami.

William Riker, komandér Enterprise, stál v pozoru na můstku. Vysokou, svalnatou postavu halila uniforma, pohled upíral na obrazovku, která zaplňovala celou přední část kruhové místnosti.

„Udržujte kurz," přikázal kormidelníkům. Na vyvýšené plošině nad sebou slyšel těžce došlapujícího poručíka Worfa. Už se chtěl zeptat na další výsledky průzkumu dálkových senzorů, když si uvědomil, že by ten rozkaz byl zbytečný. Již udělal, co mohl.

Riker zareagoval na nouzové volání automaticky okamžitá analýza zprávy a rychlý sled rozkazů, které vedly k nastavení nového kurzu a zvýšení rychlosti. Dalším úkolem bylo zavolat kapitána, ale ve chvíli, kdy se natahoval, aby se s ním spojil, ozval se Picardův hlas a dožadoval se vysvětlení. Riker nepochyboval o tom, že rozkazy, které vydal, byly správné a že bylo potřeba reagovat okamžitě, ale přesto litoval, že na prvním místě neuvědomil Picarda. Komandér, který rozhoduje o něčem, co přísluší pouze kapitánovi, i když ten pravděpodobně hluboce spí, musí počítat s tím, že si to zodpoví.

Dveře turbovýtahu se otevřely a jejich zasyčení bylo okamžitě následováno charakteristickým hlasem kapitána Picarda. „Hlášení, Jedničko," přikázal ostře, když scházel z vyvýšené plošiny na velitelskou část můstku.

Riker okamžité vychrlil hlášení, které si pečlivě připravil, zatímco čekal na Picardův příchod.

„Loď třídy Constitution USS Ferrel vysílá automatický nouzový signál." Hluboce se nadechl a pokračoval. „Přikázal jsem okamžitě změnit kurz směrem k místu, odkud je volání o pomoc vysíláno, a zvýšit naši rychlost na warp šest."

„Ano, toho jsem si všiml," přitakal Picard suše.

Riker neuhnul pohledem, ani když na něj Picard upřel chladný zrak. Ačkoliv byl komandér o půl hlavy větší, vždycky to vypadalo, jako by mezi nimi žádný rozdíl nebyl.

„Naprosto správně, Jedničko."

Riker si zhluboka oddechl a to bylo jedinou známkou úlevy, kterou v tu chvíli pocítil. Stále přistupoval ke kapitánovi opatrně, ale byl si jist, že pro Picarda je důležitější dobro lodi než osobní pocity. Riker se uvolnil a dokončil hlášení. „Do střetnutí s Ferrelem zbývají dvacet dvě minuty."

„Bezpečnost, vyhlaste žlutý poplach," rozkázal Picard. „A uvědomte hvězdnou základnu Deset o našem odchýlení z kurzu." Pravidelné blikání poplachových světel zaplavilo můstek. Kapitán usedl do velitelského křesla a urovnal si v pase lem uniformy. „Sedněte si, Wille. Teď nemůžeme dělat nic jiného, než čekat."

Riker v opravdovost kapitánova klidu příliš nevěřil a zajímalo by ho, jestli je jeho uvolněný výraz opravdový, nebo zda to pouze hraje. Rozdíl byl však stejně pravděpodobně nepodstatný. Komandér usedl do křesla a dokonale se soustředil, aby co nejlépe napodobil Picardův klidný výraz, když už necítil klid, který se skrýval za ním.

Nataša Jarová byla na nohou při druhém záblesku poplachových světel. Při třetím už měla modré oči široce otevřené a mysl úplně bdělou. Rukou tápala ve tmě po komunikátoru. „Šéf bezpečnosti můstku," zavolala, jakmile se prsty dotkla studeného kovového povrchu přístroje.

Celých pět sekund trvalo, než se jí dostalo odpovědi. Pět sekund, které využila k tomu, aby se nasoukala do uniformy. Žlutý poplach jí dovoloval pořádně se obléknout, ale na sprchu už čas nezbyl. Prohrábla si krátké blonďaté vlasy a usoudila, že je učesána.

„Tady můstek, poručíku."

Podle míry napětí v Rikerově hlase dokázala rozpoznat, jak vážný je důvod k poplachu. Loď nebyla v nebezpečí. Zatím.

„Jsem na cestě." Jarová se neobtěžovala s rozsvěcením, když utíkala ke dveřím. Právě pro takové případy si uspořádání kajuty pamatovala.

Při úprku na můstek zaostala za osobním rekordem o několik vteřin, ale Riker ani kapitán jí nevyslovili důtku, když se vyhrnula ze dveří turbovýtahu. Zaujala místo u taktické konzole, zmapovala situaci na horní i dolní sekci můstku a potom se podívala na hlavní obrazovku. Neukazovala nic zajímavého a tak obrátila pozornost k nouzovému signálu, který v nezměněné podobě probíhal komunikačními obvody.

„Neodpovídají na naše volání," řekl Worf, který stál vedle ní.

„Proč jste mě nezavolal ihned, jakmile jste tu zprávu obdržel?" zeptala se Jarová.

„Byl jsem zaneprázdněn."

„Měla bych tu být, když se vyhlašuje žlutý poplach." Mluvila tiše, aby na sebe zbytečně neupoutala kapitánovu pozornost; to mírně utišilo její hněv. Ne že by snad hlasitý výbuch vzteku udělal na Klingona dojem, to ne. Emocionální výlevy lidské rasy pro něj představovaly jen něco málo víc než svěží jarní deštík.

Jarová měla příliš mnoho práce, aby mu tento jednoduchý argument vyvrátila. Údaje senzorů se změnily. Oranžově vyznačené kolísající proudění energie bylo sice slabé, ale nedalo se přehlédnout.

Geordi LaForge vyběhl z kajuty a okamžitě zakopl o nohy uprostřed dveří. Silná paže se bleskurychle vymrštila a zachytila ho dříve, než upadl.

„Co tady děláš?"

„Čekám na tebe," odpověděl Dat. Bez sebemenší námahy Geordiho zvedl a stoupl si vedle něj. Nesourodá dvojice se vydala chodbou. Poručík Geordi LaForge byl menší a lépe stavěný. Tmavé zabarvení jeho kůže kontrastovalo s nepřirozeně bledou pokožkou společníka. Zlaté oči nadporučíka Data však stříbrně se lesknoucí Geordiho visor až nápadně připomínaly.

„Tak o co jde?" těžce oddechoval Geordi, když se za nimi zavřely dveře turbovýtahu.

„Byl vyhlášen žlutý poplach," odvětil Dat, když počítači oznámil, kam si přejí dojet. Na rozdíl od LaForge se rychlou chůzí nezadýchal.

„Jo, ale proč byl vyhlášen?" vyptával se LaForge dál. Pozitronické součástky, které androidovi dodávaly sílu a vytrvalost, byly odpovědné i za jeho občasnou neschopnost pochopit lidskou mluvu. Geordi si uvědomil, jakým směrem se rozhovor ubírá a trpělivě hrál svou úlohu. Vzal na sebe nelehký úkol seznámit Data s lidským chováním a právě teď byl čas udělit mu další lekci.

„Pravděpodobně jsme se dostali do situace, kdy bylo potřeba zvýšit pozornost a –"

Geordi ho přerušil. „Stačí říct: 'Nevím, Geordi.'„

„Nevím, Geordi," zopakoval Dat. Zamyslel se nad svou původní větou. „Rozumím. Opět jsem hovořil příliš neobratně."

„Přesně tak, Date."

„Příště se pokusím hovořit hovorověji."

„To říkáš vždycky," povzdechl si Geordi. Výtah začal brzdit.

Jarová zaznamenala jejich příchod na můstek s odměřeným pokynutím hlavou. „Posádka můstku kompletní, kapitáne."

Nacvičeným způsobem LaForge a Dat vystřídali kormidelníky z noční směny. Výměna proběhla během chvilky, dva páry rukou nahradily dva jiné.

Deanna Troi ucítila narůstající neklid na můstku ještě dříve, než se ozval alarm. Její mysl, stále ještě opředená závojem spánku, se pomalu probouzela z bezvědomí a lenivě čekala na příkazy, které by ji přiměly se probudit.

Když ani po delší době nepřicházely, donutila se vstát.

„Troi můstku."

„Nejste ve službě, poradkyně. A vašich služeb v této chvíli není zapotřebí."

Rikerovo oznámení jí mělo přinést úlevu, ale místo toho ji jeho strohá odpověď mrzela. Znal ji tak dobře, mohl předpokládat, jak zareaguje.

„Pokud bych mohla nějak pomoci..."

„Kapitán Picard vaši iniciativu oceňuje. Zavoláme vás, kdyby se situace,změnila.“

„Nedávej mi plané naděje,“ odpověděla, ale už jen sama pro sebe. Najednou si uvědomila, že její špatná nálada pramení spíše z probuzeni z hlubokého spánku, a že ji nemůže svalovat na Willa Rikera. Vzala ho za slovo. Lodní poradkyni pravděpodobně opravdu nebudou potřebovat, a tak si může dovolit ještě dát sprchu, než se oblékne. Když se shlížela v zrcadle, nespokojeně se zamračila nad neuspořádanou hřívou tmavých vlasů, která jí pokrývala hlavu. Někdo jako Taša Jarová byl při poplachu připraven během několika sekund, ale Troi si raději dopřála několik minut navíc, aby se mohla upravit.

Dosud spící strojovna se náhle změnila v ohnisko uragánu, když se posádka mimo službu vřítila dovnitř, pokoušejíc se co nejrychleji dostat na určená místa.

Wesley a Dnnys na sebe vesele mrkli – měli štěstí.

„Budeš se teď hlásit můstku?“ zeptal se mladý farmář. Rozčilenému a mírně nevyspalému Wesleymu připadla ta otázka rozumná, a tak, aniž by o tom přemýšlel, otevřel komunikační linku na můstek.

„Zde praporčík Crusher –“ Nic dalšího již říci nestihl.

„Vraťte se do postele, mladý muži,“ přikázal hlas kapitána Picarda.

Oba chlapci vyběhli ze strojovny .

Čím více se Enterprise blížila k USS Ferrel, tím usilovněji se Picard pokoušel udržet pozornost a bojoval s každým duševním rozčilením, které by mu mohlo znemožnit naplno vnímat hlášení osádky můstku.

„Kapitáne,“ hlásila se Jarová, „senzory zachytily výrony energie z místa zdroje nouzového volání. Její charakter je neznámý, ale dost silný na to, abychom ji detekovali i z této vzdálenosti.“

„Zvedněte štíty,“ přikázal Picard.

„Střetnutí za tři celé, čtyři desetiny minuty,“ oznámil Dat.

LaForgeovy ruce spočívaly na kormidle. „Připraveni opustit warp.“

„Impulsní pohon.“ Picard stále nehnutě seděl v kapitánském křesle.

Pilotovy ruce jemně přeběhly po desce panelu. S téměř nepostřehnutelným otřesem přešly lodní motory na podsvětelný pohon. Vesmír se smrštil.

Z jednotvárné černi pozadí vystupoval na obrazovce třpyt dalekých hvězd. Ve středu tohoto nehybného obrazu zatemňovaly světla stálic pohybující se stíny. Dvě plavidla klouzala vesmírem v rytmu tance smrti, boje. Obě obklopoval zářící modrý opar.

Picard se naklonil. „Vyhlaste červený poplach.“

Čekání skončilo.

Kapitola dvě

Andrew Deelor odhadl, že do chvíle, než se zřítí klenba můstku a rozdrtí jeho, Ruthe i zbytek posádky, zbývá stěží šest minut. Což znamenalo, že už má před sebou jen několik málo velmi nepříjemných posledních vteřin života. Ale vědomí nadcházející smrti mu zaměstnávalo jen malou část mysli. Pozornost věnoval spíše průsvitnému modrému oparu, který se vlnil a stáčel na hlavní obrazovce. Celá loď byla v sevření energetické sítě. Minutu za minutou se sevření stávalo pevnějším, jako by trup lodi drtila obrovská pěst.

Loď se otřásla. Obrazovka na můstku zčernala.

Poslední hodinu, zatímco jeden po druhém vypadávaly lodní senzory, byla jediným zdrojem informací. Vše, co se odehrálo, šeptem nahrál do malého záznamníku, který pevně svíral v dlani. Každý detail cizí lodi a její struktury, každou změnu její taktiky, vše bylo zaznamenáno. Ale bez obrazovky byl jako slepý. Netušil, co se venku děje.

Deelor obrátil pozornost k vnitřku Ferrelu. Z křesla umístěného uprostřed kruhového můstku mohl vše dobře sledovat. Zaznamenal klesající teplotu a stále slabší intenzitu nouzových světel, jak byla veškerá záložní energie převáděna do štítů v marné snaze odvrátit nevyhnutelné. Bitva s cizím silovým polem byla předem ztracena. Zaznamenal i podivnou bílou záři, která probleskovala vzduchem jako sníh, i kovovou zeď panelu, když se vymrštila zpod nefungující komunikační stanice a udeřila poručíkem Morrisseym o zábradlí.

Muž klesl na kolena a začal kašlat krev. Doktor Lewin k němu okamžitě přiběhl s otevřeným pohotovostním kufříkem. Bylo to pouze zoufalé gesto a Deelor se rozhodl, že to do hlášeni vůbec nezahrne. Pokud bude posádce posmrtně vysloveno čestné uznání, bude tak učiněno na základě záznamů v kapitánově deníku.

Skřípot namáhaného kovu byl stále hlasitější a začal přehlušovat Deelorův hlas. Zvedl záznamník blíže k ústům, ale hlas měl již příliš ochraptělý, než aby dokázal překřičet hluk v pozadí. Zaklapl ochranný obal a potom krabičku ukryl do vnitřní kapsy bundy. Pokud záznam někdy někdo objeví, nálezce bude mít v rukou podrobný popis, jak zaplatili za chybu.

Jeho chybu. Toho Deelor litoval mnohem více než skutečnosti, že brzy zemře. Otočil se k ženě, která seděla vedle něj. Ruthe byla schoulena do klubíčka,, nohy přitáhla až ke tváři, schované v hrubé látce. Celá byla pevně zahalena do šedivého pláště. Uvolněné pramínky rovných černých vlasů jí spadaly na kolena.

Nahnul se tak, aby jí mohl šeptat do ucha. „Brzy zemřeme," řekl jí, protože si vůbec nebyl jistý, zda si to skutečně uvědomuje. „Je mi to líto."

Ruthe k němu vzhlédla. Byla bledá, ale to bylo přirozené zabarvení její pokožky. „Je mi zima. Nesnáším, když je mí zima."

„Ano, já vím."

Veškerá aktivita na můstku najednou ustala, což vzbudilo Deelorovu pozornost. Posádka stála nehnutě na svých místech a zděšeně poslouchala sténání a skřípání namáhaného trupu. Pohledy všech byly upřeny k zadní části místnosti. Otočil se, aby zjistil, co je tak zaujalo. Sledovali kapitána a prvního důstojníka, kteří pracovali na čemsi u zbraňové konzole. To, že stáli zády, sice znemožňovalo zjistit, o co jde, ale Deelor okamžitě pochopil jejich záměry. A věděl i, proč je nesmí provést.

Křičel na Manina, aby toho nechal, ale jeho hlas nemohl proniknout hlukem skřípajícího kovu. Zvedl se ze židle, ale na vibrující podlaze okamžitě padl na kolena. Nikdy tam nedorazí včas. Začal šátrat v záhybech uniformy. Hledal vnitřní kapsu. Prsty narazily na důvěrně známý povrch válcovitého záznamníku a potom konečně našly rukojeť ručního fázeru.

Vystřelil na oba muže, ale další otřes podlahy způsobil, že minul. D'Amelio se vrhl k zemi, ale kapitán pouze ohromené zíral na omračující paprsek. Manin se zmatené otočil. Když uviděl zbraň v Deelorově ruce, změnilo se jeho ohromení v nával hněvu.

„Zabijte ho!" Výkřik nemohl nikdo slyšet, ovšem pohyby rtů byly naprosto zřejmé. Rozkaz byl okamžitě splněn. Andrew Deelor se nikdy nedozvěděl, kdo vystřelil.

Tři století technického pokroku, úsilí těch nejchytřejších myslí Spojené federace planet, to vše dalo vzniknout vesmírné lodi třídy Galaxy, známé jako Enterprise. Ty nejlepší kovy a slitiny, nejtvrdší polymery, nejnovější počítačová technologie byly umně spojeny v plavidlo navržené pro cesty do nejvzdálenějších koutů Galaxie. Byla osazena nejlepšími důstojníky a vědci a určena k důkladnému prozkoumání nové ob jevených oblastí, které všechny tak lákaly.

Někdy však byly tyto mise smrtelně nebezpečné. Enterprise vystoupila z warpu a se zvednutými štíty a nabitými zbraněmi vyrazila k bojišti.

„Pane Date, nějaké informace o té modré auře?" vyptával se kapitán; studoval oblakem obklopené obrysy USS Ferrel a útočníka.

„Modré?" podivil se Geordi. „Mně to přijde spíš jako směs nejrůznějších barev."

Ta poznámka připomněla Picardovi, jak moc kormidelníkův visor mění Geordiho vnímání okolí tak, aby bylo schopno pokrýt celé elektromagnetické spektrum.

„Jde o jakýsi druh nestálého energetického pole," oznámil Dat, když se mu na konzoli objevily údaje

z počítače. „Jeho účel je neznámý, ale výsledky jeho působení jsou mimo stupnice.“

„Kapitáne, stále se nemohu dovolat žádné z lodí,“ oznámila Jarová. „Všechny komunikační kanály jsou hluché.“ „Ferell možná není schopen odpovědět,“ domníval se Dat. „Vypadá to, že jejich kontrolní systémy jsou mimo provoz anebo stěží fungují.“

„Pane LaForgi, přímý kurz k nepříteli,“ přikázal Picard stroze. Měl jen pár sekund na to, aby se rozhodl, jak se vůči cizímu neznámému plavidlu zachová. Průzkumník kdesi uvnitř něho byl nadšen pomyšlením na možný první kontakt, ale jeho hlavní povinností jako velitele Hvězdné flotily bylo bránit spojenecké plavidlo a Ferrel na tom v této chvíli očividně nebyl příliš dobře. „Připravte se na rozkaz vystřelit z fázerů. Možná, že je změna poměru sil odradí od dalšího útočení.“

Taša Jarová od zadní stanice pokynula Worfovi k taktické konzoli. Téměř telegrafickými gesty si mezi sebe rozdělili odpovědnost za obranu a útok.

Picard strnul. „Vypalte z fázerů.“

Obrovité ruce poručíka Worfa přeběhly po povrchu konzole a při každém stisku vyšlehl zpod talíře Enterprise paprsek fázeru. Většina z nich se jen rozplynula ve vesmíru, ale dva zasáhly cíl.

Účinek se dostavil okamžitě. Oblak, jenž obklopoval obě bojující lodi, ihned zmizel a odhalil tak spoušť, kterou po sobě bitva zanechala. Obrovský talířový modul lodi třídy Constitution byl zkroucený, konstrukce zprohýbaná a zborcená. A hned vedle se v temnotě vesmíru vznášel očividně nepoškozený, průsvitně oranžový hrozen koulí. Obě lodě byly přibližně stejně velké, ovšem Enterprise je velikostí značně převyšovala.

„Poručíku Jarová, otevřete volací kanál.“ Picard vstal z velitelského křesla. „Tady je Jean-Luc Picard, kapitán USS Enterprise. Identifikujte se.“ Trpělivě čekal a sekundy míjely. Riker mu tiše stanul po boku.

„Žádná odpověď,“ prořízla ticho Jarová.

„Žádná slovní odpověď,“ upřesnil Dat. „Ale reagují.“ Byl první, kdo zaznamenal pohyb objektu.

Nepravidelně tvarovaná cizí loď neměla žádné zřetelné znaky, podle kterých by se dal rozeznat jeden konec od druhého, ale teď začala celá skupina koulí rotovat okolo vnitřní osy. Ve chvíli, kdy se na obrazovku dostala odvrácená strana, objevila se ve vší té oranžové malá, temně fialová skvrnka. A jak se objekt otáčel rychleji a rychleji, objevovala se i podivně zbarvená koule čím dál tím častěji.

Najednou se loď pohnula směrem k Enterprise.

Picard naznačil, že chce vyslat další zprávu. „Cizí plavidlo, pokud neodpovíte, budeme muset vaše počínání považovat za nepřátelské.“

Hrozen koulí se nepřestával pohybovat.

„Byl bych raději, kdyby se tento konflikt vyřešil nenásilnou formou,“ přiznal Picard šeptem komandérovi. „Ale vypadá to, že tato forma života můj názor nesdílí. Jak chtějí...“ Mávnutí dlaní naznačilo Worfovi, aby zahájil další vlnu fázerové palby.

Vodopád smrtících paprsků zasypal přibližující se loď. Ve chvíli, kdy se střetl s fázery, povrch koulí zajiskřil a zasršel. Ovšem v okamžiku, kdy se záře paprsků rozplynula, ukázalo se, že zůstaly nedotčeny. Worf vystřelil znovu, ale ani to nemělo žádný viditelný účinek.

„Úhybný manévr,“ přikázal Picard nervózně.

Geordiho prsty zatančily po konzoli a Enterprise se odklonila od kurzu. „Dohánějí nás, pane.“

„Pokračujte ve fázerové palbě.“

Dat neustále upozorňoval na rychle se zmenšující vzdálenost mezi oběma loděmi. „Deset kilometrů, pět kilometrů, jeden kilometr.“ Náhle ztichl. „Jeden kilometr.“

„Příliš blízko pro použití kvantových torpéd,“ oznámila Jarová. „Na tuto vzdálenost by při střelbě mohlo dojít k poškození Enterprise.“

„Pokud se ale vzdálíme, zůstane Ferrel proti dalšímu útoku nechráněný,“ utrousil Picard hořce, studuje cizí loď. Času na protiútok mnoho nezbývalo.

A potom vypršel. Fialová koule se náhle odpoutala od rotujícího hlavního hroznu.

„Míří přímo k nám,“ varoval Dat. „Připravte se na náraz.“

Výbuch fialové záře oslepil zrak posádky, ale kromě něj nepřišel žádný další úder, ucítili jen jemné chvění, které se projevovalo na konzolích a podlaze. Obrazovku zaplavila vlna modři.

Dat zpracovával údaje senzorů.

„Energetické pole pokrývá celý vnější povrch talířové sekce.“

„Je to jako sít,“ vykřikl Geordi. Picardovi došlo, že popisuje objekt tak, jak jej vidí ze svého jedinečného pohledu. „Síť upletená z nabitých vláken. Každé z nich vychází z určitého místa. A jedno z nich nás spojuje s mateřskou lodí.“

Jarová pozorně sledovala údaje na taktické konzolí. „Štíty bez větších problémů drží. Výkon té sítě není příliš vysoký.“

Picard se zamračil. „Tak proč je Ferrel tolik poškozen?“

Ke chvění se najednou přidalo ještě podivné bzučení.

„Pole se začíná smršťovat. Tlak vyvíjený na štíty roste,“ oznámil Dat. Podle toho, jak mrkl, se dalo vytušit, že provádí rychlý výpočet. „Pokud budeme předpokládat, že smršťování bude probíhat konstantní rychlostí, jsme schopni odolávat účinkům pole dva celé, šest desetin dne. Pak budou rezervy energie vyčerpány. Bez štítů potom nebudeme chráněni proti strukturálnímu poškození.“

Riker přešel ke stanici monitorující systémy podpory života, aby zjistil, jak jsou na tom jednotlivé sekce lodi. „Kapitáne, hlášení ze všech stanic se zmiňují o menších zkratech v elektrických systémech u vnějšího pláště trupu lodi. Žádná větší poškození.“

„Ovšem naši pasažéři na tom nejsou psychicky nejlépe,“ namítla poručík Jarová. „Od chvíle, kdy jsme vyhlásili červený poplach, jsem zaznamenala desítky volání z kajut farmářů.“

„Zavolejte poradkyni Troi," navrhl Riker. „Uklidní je. Možná tady budeme muset chvíli zůstat."

„Ale rozhodně ne dva dny." Picard usedl zpět do velitelského křesla. „Pokud to bude jen trochu možné, tak ani dvě hodiny. Jejich obrana přece musí mít slabé místo."

Riker, opíraje se o zábradlí vyvýšené části můstku, studoval prapodivnou konstrukci cizí lodi. Plavidlo složené z bublin bylo zahaleno v modravém oblaku. „Ty koule vypadají přesně jako pouťové balónky. Potřebujeme jehlu, kterou bychom je propíchli."

„Zajímavé přirovnání, Jedničko," kapitán uznale kývl. „Měli bychom to zkusit."

Worf netrpělivě přeprogramoval zbraňovou konzoli podle Rikerova nápadu. Rozptyl fázerového paprsku byl snížen na minimum doporučené směrnicemi Hvězdné flotily. S trochou schopností a šachování s parametry se mu podařilo zúžit paprsek jako dosud nikdy. A když byl Riker s výsledkem spokojený, Worf zkusmo vystřelil.

I přes sníženou intenzitu zasáhl úzký paprsek cíl. Jedna z vnějších koulí hroznu vybuchla a malé mazlavé kapičky hmoty se rozstříkly do okolního vesmíru. Potrhané zbytky vnějšího obalu zplihle visely z mateřského hroznu.

„Tak se na to musí jít, Worfe," vykřikl Geordi.

„Zkuste ještě jednu," přikázal Picard. „Pokud to nepůjde jinak, rozstřílíme tu loď po částech." Byl pevně odhodlán pokračovat v útoku do té doby, než bude Enterprise mimo nebezpečí.

Druhý výbuch byl zároveň i posledním.

„Energetické pole se vytrácí," oznámil Dat. Ve stejnou chvíli se vyjasnila i obrazovka. „A nepřítel se stahuje." Picard okamžitě odpověděl: „Vlečný paprsek, poručíku Worfe. Dáme jim ochutnat jejich vlastní medicínu." Obával se, že Klingon bude chtít pokračovat ve střelbě, dokud nebude nepřítel úplně zničen, ale rozkaz byl splněn bez jediné poznámky.

„Máme je, kapitáne," hlásil Worf, když vtom se cizí plavidlo náhle zastavilo. „Ale paprsek nám odčerpává příliš mnoho energie."

Picard se znovu pokusil navázat rádiový kontakt. „Přikazuji vám vzdat se." Odpověď neočekával, a ani žádná nepřišla. Ale stejně jako předtím se i teď začala cizí loď měnit. Koule se začaly smršťovat a přemisťovat. Jedna z nich se nakonec odpoutala z hroznu. A další ji následovala. A potom ještě jedna.

Šířka vlečného paprsku byla upravena tak, aby pokryla zvětšující se plochu lodi. Světla na můstku na chvíli pohasla, jak byla veškerá energie převáděna do Worfovy konzole. Koule se najednou vyrovnaly do jediné dlouhé řady. Kontrolky oznamující přetížení se okamžitě rozblikaly.

Riker se postavil po boku kapitána na velitelské části můstku. Obočí měl svraštěné hněvem a zklamáním. „Pokud to tak bude pokračovat dál, budeme nuceni sáhnout do nouzových energetických rezerv. A ani potom je neudržíme příliš dlouho."

„Tenhle protivník má jistě v záloze ještě spoustu dalších triků." Do Picardova hlasu se vkradl obdivný tón, který Rikera velmi překvapil. „Není žádná hanba uznat skvělé schopnosti protivníka, Jedničko." Hanba však je s ním prohrát. Picard usoudil, že další fázerový útok by cizí loď donutil k pokusu o útěk.

„Kapitáne," ozval se Dat. „Senzory ukazují, že primární trup Ferrelu je vážně poškozen. Může se každou chvíli rozlomit."

Mávnutí kapitánovy dlaně naznačilo Worfovi, aby přerušil vlečný paprsek. Picardův hlas zněl velmi naléhavě. „Jarová, všechnu energii do transportérů. Okamžitě proveďte hromadný transport všech živých osob na palubě. Transportujte všechno, co se hýbe. Rychle!"

Picard se otočil zpět k obrazovce a sledoval cizí loď, jak se vzdaluje čím dál tím rychleji; jako náhrdelník, který se pokouší vyklouznout z dlaně majitele.

Starý Ziedorf byl hluchý a tak všechen ten rozruch klidné prospal, ovšem ostatní farmáře kvílení sirén a blikání poplachových světel vzbudilo. Přes křik a pláč matek a strýců pevně objímajících rozespalé děti nemohl nikdo klidné rozkazy udílené lodním počítačem slyšet. I tak by stejně hlas bez těla nikdy neuposlechli. Zvláště, když jim přikazoval zůstat v kajutách.

Muži a ženy se vyhrnuli z prostorů pro pasažéry do spojovací chodby. Někdo z nich se naučil cosi málo o lodních přístrojích, a teď ztlumil nejbližší reproduktor interkomu, aby lépe slyšel přítele. Na naléhavé prosby bezpečnostního důstojníka, nyní ztlumené v pouhý šepot, nikdo neodpověděl.

Děti, které vycítily v davu panující rozčílení, se už nemohly dočkat hry v tuto nezvyklou hodinu a tak se pokoušely vyprostit z náručí rodičů. Ty méně odvážné jen přispěly křikem ke všeobecnému zmatku.

Dnnys se jen těžce proplétal mezi dospělými. Jeden po druhém ho chytali za loket nebo rameno a dožadovali se vysvětlení pro to, co se dělo. Kvůli jeho nechvalně proslulé touze poznávat Enterprise měli dojem, že právě on je za vzniklou situaci odpovědný. Ovšem, protože byl stále ještě pouhé dítě, nemělo smysl poslouchat jeho odpovědi, zvláště, když je posílal zpět do kajut.

Někdo další ho chytil za ruku, ale Dnnys ho odstrčil. A potom si všiml, kdo to byl. Obrátil se, neboť to byla jeho sestřenice. Na světle hnědých kudrnatých vlasech nebylo ani trochu znát, že ještě před chvílí klidně spala. To prozrazovala pouze modrá pracovní košile, narychlo a ne úplně dokonale zastrčená do džínů.

„Nemohu se dostat do pokoje tvé matky," řekla Mry. „Samozřejmě zůstala uvnitř, ale pokud nevyjde ven..." Z dvou farmářů se téměř padesát shluklo v jeden veliký dav. Zbytek jen bezcílně bloumal po chodbách.

„Měla jsi také zůstat na svém místě," vynadal jí Dnnys.

„Tomas mi řekl, abych šla sem. Máme prý chránit svou i tvoji matku, od té doby, co je sama." Najednou se Mry zamračila. „Připomínala jsem mu, že jsi s Patrishou, ale teď vidím, že jsem se mýlila."

Dnnys důtku ignoroval. Věděl, že sestřenice o jeho nepřítomnosti nikomu nic neřekne. „Wesley tvrdí, že žlutý poplach není tak vážný, ale měli bychom..."

Zbytek praporčíkovy rady už dívka neuslyšela. Žlutá světla se najednou změnila v červená a farmáři museli zvýšit hlas, aby překřičeli kvílení sirény.

Pronikavý křik přilákal další lidi k oknům ve vnější stěně. Ti, kteří viděli ven, okamžitě předávali vlastní zmatené dojmy dál a ty se stále víc a víc pozměněné šířily zástupem a s každým dalším člověkem ztrácely na srozumitelnosti. Poškozená loď se měnila v opuštěnou raketu, plovoucí hřbitov nebo loď duchů, případně v útočící pirátskou flotilu; podle toho, koho jste se zeptali.

Ve chvíli, kdy průsvitný povrch okna zalil modrý jas, celý dav, který se až dosud tlačil k oknu, jako by si to rozmyslel a začal postupovat opačným směrem. Panicky prchající farmáři, kteří se najednou rozhodli, že bude asi opravdu rozumnější zůstat ve svých kajutách, od sebe Mry a Dnnyse odtrhli.

Komukoliv dostatečně citlivému připadala panika, jež vyzařovala z prostor pro pasažéry, jako hustá mlha. A panika je nakažlivá. Čím blíže k farmářským kajutám poradkyně Troi byla, tím více musela krotit vrozenou schopnost vcítit se do myslí ostatních a potlačovat touhu vrátit se zpět do bezpečí své kabiny. Vyhledala v záplavě ostatních jedinou mysl, která jí nebyla úplně cizí, a vydala se za ní.

Dnnys stál v chodbě úplně sám. Unaveně opíral hlavu o jiskřící okno. Troi se k němu rozběhla a odtáhla ho. „Jdi od toho pryč."

„Nebolí to. Jenom trochu lechtá." Na důkaz svého tvrzení položil na bzučící okno ruku. „Co je ta modrá záře?"

„Nevíme, co to je," odpověděla Troi ostře. „Ale může to být nebezpečné." Byl jenom chlapec a všechno neznámé ho přitahovalo. Dospělý farmář by mu za to jisté řádně vyčinil, ale zdálo se, že se všichni schovali v kajutách. Teď, když se tak bojí, by si s ní možná byli ochotni promluvit. Až dosud rezervovaní kolonisté tvrdošíjně odmítali jakýkoliv pokus o uvítání. Jediným výsledkem jejího snažení bylo, že znala pár z nich jménem a dozvěděla se něco málo o jejich zvycích. „Musím hovořit s vůdci vašeho společenství."

Dnnys se nad tím požadavkem pouze pousmál. „Nemáme žádné vůdce."

„Ale když vaši lidé poprvé přišli na palubu, mluvila jsem se ženou, kterou ostatní očividně poslouchali." Troi se tenkrát nezeptala na její titul, respektujíc určitou zdrženlivost farmářů při hovorech o tak osobních záležitostech, ale přesto cítila nezaměnitelnou auru autority, která z ní vyzařovala. „Její jméno bylo Patrisha."

„Aha, vy máte na mysli mou matku." Chlapcův úsměv se změnil v zamračení. „Ale ona není žádný vůdce. Nikdo ji nemusí poslouchat."

Troi jasně cítila obranný postoj, který vůči ní zaujal. „Omlouvám se, nechtěla jsem se tě dotknout." Zřejmě na to bude muset jít trochu jinak. „Myslela jsem tím, že to vypadá, jako by ostatní lidé poslouchali, co jim říká."

„Aha, tak to je něco jiného. Lidé vždy mé matce naslouchají," souhlasil Dnnys hrdě. Ukázal na dveře ve vzdálené části chodby. „Naše kajuta je támhle. Ale asi teď bude mít společnost."

Ve chvíli, kdy došla k prahu kabiny, pocítila náhlou vlnu zklamání; přicházela od Dnnyse. Ohlédla se do zadní části chodby, kde chlapec dosud stál.

Modré světlo z okna zmizelo.

Kapitola tři

Kapitán Manin se plazil po čtyřech hromadou trosek, která kdysi dávno byla můstkem USS Ferrel. Dobře slyšel nářek a suchý kašel umírající posádky, ale přes kouř a zvířený prach nikoho neviděl. Do konce jeho posledního velení zbývala necelá minuta, ale jemu se zdálo, jako by každá trýznivá vteřina trvala celou věčnost. Pokusil se všechny ušetřit hrůzné bolesti, ale Deelor ho zastavil.

Neviděl ani na krok před sebe a tak jen šátral rukama, až najednou narazil na ležící tělo. Jeho pokožka byla na dotyk studená. Prsty přejížděl po nehybné postavě a nakonec našel pahýl tykadla. Na můstku byl pouze jeden Andoriánec, takže nebylo těžké určit identitu mrtvého důstojníka. Bůh ti žehnej na cestě do posmrtného života, ať už jsi věřil v jakýkoliv. S tímto přáním pilotovi se odpoutal od kormidla a vydal se hledat velitelské křeslo. Až smrt přijde, setká se s ní právě tam. Udělal další krok a botou narazil do něčeho měkkého.

Něco ho koplo. „Zmiz, nestojím o společnost," zavrčela Ruthe a dostala další záchvat kašle.

Její mrzutost mu vzhledem k okolnostem přišla směšná a on byl ještě stále dost živý na to, aby humor této situace dokázal ocenit. Smích však jen způsobil, že se mu do úst nahrnul proud krve. Setřel tu, která mu ulpěla na rtech. Pokud je tady překladatel, Deelorovo tělo nebude daleko.

„Zemřít výstřelem z fázeru je rychlé, Deelore," zašeptal kapitán. „Vyvázl jsi z toho příliš snadno."

Dat zvětšil obraz USS Ferrelu na celou obrazovku. Hvězdy, obklopující vesmírnou loď, se na chvíli rozmazaly. Picard a komandér stáli bok po boku na můstku a sledovali smrtelný zápas Ferrelu. Odstranili energetickou sít příliš pozdě na to, aby zabránili úplnému zničení lodi. Riker sebou neklidně škubl ve chvíli, kdy se kovový trup otřásl a natrhl. O pár chvil později se zhroutila podpěrná kostra.

Jako první promluvil kapitán: „Merde. To nemůžeme stihnout. Bude trvat nejméně dvacet minut, než přeneseme celou –"

„Támhle začíná praskat," upozornil LaForge od kormidla.

Ze spodní části talíře se začala hrnout bílá pára, která se okamžitě rozptýlila ve vakuu vesmíru. Trosky vnitřního vybavení, pokryté vrstvou zmrzlé vykrystalizované vody, se třpytily a otáčely.

„Worfe, pošlete tam okamžitě každý raketoplán na palubě," vykřikl Picard. Věděl, že je zbytečné pokoušet se o jejich záchranu, ale musel to zkusit. „Date, zaměřte sken o malém rozsahu na okolí Ferrelu. Možná je ještě někdo naživu."

„Není potřeba, kapitáne," oznámila Taša Jarová. „Obsluha transportéru hlásí, že celá posádka je již na palubě." Odmlčela se, ohromena počtem přeživších. „Všech třicet."

Picarda smysl jejích slov hluboce zasáhl. Třicet životů z posádky, která se skládala ze stovek. Když on sám před devíti lety ztratil Stargazer – tu bolest si dosud moc dobře pamatoval – podařilo se mu alespoň zachránit posádku. Otočil se k Rikerovi a spatřil v očích komandéra zděšení. Každý, kdo někdy podstoupil zodpovědnost velení, se bál něčeho podobného. Picard dobře věděl, jak se cítí. Zděšení se mohlo každou chvíli změnit v ochromující strach. „Jedničko, dojděte do transportní místnosti a najděte kapitána nebo nejvyššího důstojníka z přeživších. A ať se tu okamžité hlásí."

„Už jsem na cestě, kapitáne," Riker rychle směřoval k východu.

Záchranná mise ještě ani zdaleka neskončila, ale Picard cítil, že nejhorší krize už je pryč. Během bitvy se dokázal naprosto soustředit, jeho mysl nevnímala nic, co by ho mohlo jen trochu rozptýlit. Pravidelné blikání světel červeného poplachu ho rozčilovalo čím dál víc. Stále mu připomínalo neskončenou bitvu. „Poručíku Jarová, jak daleko se nepřítel vzdálil?"

„Podle senzorů je pryč, kapitáne. Mimo dosah."

Na jejím tvrzení se LaForgeovi něco nezdálo. „Ale Tašo, není přece možné, aby opustili tento sektor, ne v tak krátkém čase."

„Ta síť po sobě zanechala ionizovaný oblak zbytkové energie," poznamenal Dat se zájmem. „Rychle se rozpadá, ale i tak mohou být údaje senzorů zkreslené."

„Zjistil jste něco o té síti, do které nás chytili?" zeptal se Picard. Z téhle pasti se dostali, ale z té další by už nemusel být útěk tak snadný. Měl nepříjemný pocit, že se blíží další střetnutí.

„To pole nepracuje jako standardní vlečný paprsek, ovšem vzhledem k neobvyklé struktuře cizí lodi není nepochopitelné, že protivník používá vyspělejší, nebo přinejmenším radikálně odlišnou technologii."

„Trochu vylepšená pastička na myši," uvažoval Picard.

„Ne, pane, vylepšený vlečný paprsek."

Picard se rozhodl to nekomentovat. A rozhodl se i potlačit smích – ve chvíli, kdy zahlédl Geordiho rozhořčený povzdech. Dat vypadal zmateně.

„Jarová, zrušte červený poplach," přikázal Picard. To, že cizí loď zmizela, mu připadalo jako klid před bouří, a on měl v úmyslu toho využít.

Prsty šéfky bezpečnosti jemně přeběhly po povrchu konzole. Blikání červených světel pohaslo, ovšem utrápený výraz jí z tváře nezmizel.

Kapitán se postavil, aby oslovil posádku. „Děkuji vám všem za nápady. I přes zrušení červeného poplachu buďte ostražití, stále zůstává možnost opětovného útoku." A pokud znovu zaútočí, hodlal využít všeho, co o cizí lodi věděl, i když toho nebylo mnoho, k vybudováni účinné obrany. Nechal důstoj-

níkům na můstku velký prostor pro diskusi, ale zdaleka ne všem jejich spekulacím přikládal velkou důležitost. Teď potřeboval fakta, ne teorie.

Deanna Troi si pečlivě prohlížela chladné obličeje oregonských farmářů, shromážděných v místnosti. Hlučný hovor, který zněl kajutou do chvíle, než, překročila práh, náhle utichl. Když nic jiného, tak její příchod způsobil prudkou změnu emočního spektra přítomných. Rozčilení se změnilo v nedůvěru a podezřívavost.

„Jsem poradkyně Troi.“ Usmála se v zoufalé snaze nevyvolat ihned vlnu odporu. „Můstek hlásil, že jste byli znepokojeni –“

Ozval se výkřik. „Toužíte po boji!“ Několik farmářů se rozestoupilo a odhalilo tak statného muže s krátce střiženými vousy. Vypadal stejně jako kterýkoliv z mužů v místnosti, snad byl jen sebevědomější. „Válčení jednou musí přestat. Žádám vás o to.“

„Nejsme ve válce,“ namítla Troi. „Toto je pouze –“

„Lhářko!“ vykřikla žena stojící po boku muže, který mluvil před chvílí. Byla vyzáblá a mnohem starší, ale i přesto bylo jasné, že jsou příbuzní. „Vaše vlastní stroje prozradily hanebnosti, které provádíte. Poslouchejte!“

V tichu, které následovalo po ženině pánovitém rozkazu, všichni dobře slyšeli poplachové pokyny počítače. „Právě jsme byli zavlečeni do boje s nepřátelskou lodí. Prosím, zůstaňte ve svých kajutách, dokud nebude odvolán červený poplach.“

Troi si v duchu udělala poznámku, že bude muset s Datem projednat znění hlášení v prostorách pro pasažéry. Jeho trvání na přesnosti podávaných informací není v nejlepším zájmu pasažérů. Diplomatičtější a méně informativní styl by jistě jejich obavy uklidnil.

„Ta zpráva je pouze bezpečnostní opatření,“ snažila se Troi. „Setkali jsme se s neznámou lodí. Neschopnost komunikace vyústila v nedorozumění, které jistě bude brzy vyřešeno.“ K její radosti právě v tu chvíli světla červeného poplachu jako na zavolanou pohasla. Další hlášení palubního počítače již bylo mnohem povzbudivější.

„Červený poplach byl odvolán. Nyní se můžete vrátit ke svým obvyklým aktivitám.“

Ze skupinky farmářů vystoupila další žena. Troi v ní rozpoznala Dnnysovu matku. Patrishiny rysy byly příliš hrubé na to, aby se o ní dalo říci, že je krásná a zároveň příliš atraktivní, než aby se o ní dalo říci, že je nehezká. Ruce měla po letech tvrdé dřiny drsné a postavu mohutnou, ale v jejím držení těla bylo cosi noblesního.

„Děkujeme vám za návštěvu, poradkyně Troi.“

Jasně jí naznačila, že tu není příliš vítána. Ačkoliv Troi z této ženy necítila žádnou osobní zášť, nepřátelství vyzařující z ostatních farmářů signalizovalo, že sem nepatří. Bylo jasné, že další setrvávání zde by jen zhoršilo vztahy pasažérů vůči posádce Enterprise a tak se potichu vytratila.

„Kéž bychom nikdy neopustili Grzydc!“ zvolal Tomas ve chvíli, kdy se za cizinkou zavřely dveře. Naštvaně si mnul vousy na bradě.

„Neměli jsme na vybranou,“ připomněla mu Patrisha, ale věděla, že Tomas nemá chuť o jejich odchodu z planety diskutovat. Všichni přítomní dobře věděli, že právě jeho neustálé roztržky s grzydckou vládou velkou měrou přispěly k neshodám mezi farmáři a jejich adoptivním světem.

„Někdo si musí s kapitánem promluvit o násilí, které spáchal.“ Mužovo prohlášení vyvolalo v řadách farmářů souhlasný šepot. „Musí znát náš názor na věc.“

Cizinec by si pomyslel, že se Tomas dobrovolně hlásí ke splnění tohoto úkolu, ale Patrisha dobře věděla, kdo má být tím mluvčím. Ona bude vybrána za jejich zástupce. Mohla by odmítnout, samozřejmě, ale sama dobře věděla, k čemu by to vedlo. A tak než by nechala Tomase, aby si znepřátelil další vládu, vezme raději zodpovědnost na sebe.

Andrew Deelor ležel nehnutě na zádech a zíral na beztvarou oblohu. Připadalo mu, že tu leží alespoň sto let, dokud nesebral dost síly, aby dokázal otočit hlavu. „Tak nebe je transportní místnost. Zvláštní...“ zašeptal.

„Mluv nahlas, neslyším tě.“

S velkou námahou obrátil pohled na druhou stranu a spatřil rozmazané obrysy Ruthe; odpočívala v tureckém sedu. Pokusil se zařadit ji do svého nového světa. „A ty jsi anděl.“ Byla nádherným andělem, i když trochu přísným. Vystouplé lícní kosti hranatého obličeje zdůrazňovaly velké tmavé oči.

„O čem to mluvíš?“ zeptala se Ruthe ostře.

„Měl bych být mrtvý, ale tohle místo vypadá jako transportní místnost.“ Najednou se s ním celý prostor roztočil, ale Deelorovi došlo, že se mu jen zatočila hlava. Zavřel oči a za chvíli se uklidnil.

„Prý jsme na palubě lodi jménem Enterprise.“

„Ano, to by vše vysvětlovalo.“ Potom zřejmě na nějakou dobu upadl do bezvědomí, protože když znovu otevřel oči, viděl mnohem jasněji. Dokázal rozpoznat i další schoulené postavy raněných, ležících na palubě. A potom nějaký neznámý hlas upoutal Deelorovu pozornost k důstojníkovi, jenž stál vedle doktora Lewina.

„Hledám velitele Ferrelu,“ oznámil cizinec a ustoupil, aby zdravotníci s naloženými nosítky mohli projít.

„Nejsi to ty?“ zeptala se Ruthe Deelora, takže přeslechl, co řekl doktor. Naštěstí však Ruthe nikdy nemluvila dost hlasitě na to, aby ji cizí důstojník mohl slyšet. „Nebyl jsi ty velitelem?“

„Teď není ten správný čas jim to říci,“ zašeptal Deelor. Najednou se mu zvedl žaludek. Typický vedlejší účinek léku proti srážlivosti krve. Museli mu nějaký podat, když byl v bezvědomí. „Později, až se budu cítit lépe, jim to oznámím sám.“ K tomu, aby vysvětlil svou přítomnost na Ferrelu a vybudoval si autoritu na Enterprise, potřeboval mít čistou hlavu.

„Kapitán Manin byl odveden na ošetřovnu.“

Rikerovo interkomové hlášení přineslo Picardovi nevýslovnou úlevu. Pokud se z celé lodi třídy Constellation zachránilo třicet členů posádky, nebyla moc velká naděje, aby mezi nimi byl některý z vyšších důstojníků. „Hlaste se mi okamžitě, jakmile si s ním promluvíte.“ Picard by rád provedl vý-

slech sám, ale nemohl si dovolit vzdálit se z můstku tak brzy po útoku. A tak čekal na návrat komandéra s nedočkavostí, kterou ukrýval pod obvyklou maskou klidu.

O deset minut později vystoupil Riker z předního turbovýtahu a rychle pobídl jiného muže v zaprášené uniformě Hvězdné flotily, aby též vystoupil ze dveří. Cizinec byl vytáhlý a hubený, s rozcuchanou kšticí prošedivělých vlasů.

„Kapitán Manin je na ošetřovně," vysvětlil Riker. „Toto je komandér D'Amelio."

„Vítejte na palubě Enterprise," pronesl kapitán a vydal se k příchozím. Picardovo přivítání vyvolalo na tváři D'Amelia úsměv, ovšem chvilku mu trvalo, než si všiml kapitánovy napřažené ruky.

Trochu zpomaleně se natáhl a potřásl si s ním. A tak tam tak stáli, dokud Riker muže jemně nepobídl do přilehlé kapitánovy pracovny.

Kapitán je následoval. Počkal, dokud se za nimi nezavřely dveře a potom naplno vyjádřil své obavy. „Jedničko, ten muž je v šoku. Měl by být na ošetřovně."

Riker posadil komandéra do jednoho z křesel naproti kapitánově židli. „Už byl ošetřen. Jsem si jist, že by ho doktorka Crusherová propustila, pokud bych se jí zeptal, ale nechtěl jsem ji rušit."

„Jinými slovy, měli bychom si pospíšit, než zjistí, že zmizel," pochopil Picard a usedl do křesla proti nim. Ovšem nic nešlo ani zdaleka lehce. Zdála se, že D'Amelio není schopen, občas ani ochoten, zodpovědět otázky týkající se cizí lodi, která napadla Ferrel. Těch pár odpovědí, které z něj vypáčil, spíš vyvolalo další otázky, než aby nějaké zodpověděly.

Picard se zhluboka nadechl a pokusil se potlačit zlost, která se mu pomalu vkrádala do hlasu. „Pane D'Amelio, tvrdíte, že Ferrel plul pouze se základní posádkou. To je vskutku potěšitelná zpráva. Měli jsme za to, že vaše ztráty jsou mnohem větší. Nicméně, jsem si jist, že jisté chápete náš údiv – čtyřicet šest lidí je neobvykle malá posádka pro vesmírnou loď."

„Nepotřebovali jsme víc."

„Nepotřebovali k čemu?" zeptal se Riker.

Stejně tak jako předtím, ani teď D'Amelio neodpověděl. Pohledem nervózně těkal z jednoho rohu místnosti do druhého. Picard a Riker si vyměnili zklamané a nedůvěřivé pohledy. Už si mohli být jisti, že na žádnou z otázek týkajících se mise Ferrelu nedostanou odpověď. Picard ani nepotřeboval empatické schopnosti Deanny Troi k tomu, aby vytušil, že jim D'Amelio úmyslné zatajuje informace; ovšem uvažoval o tom, že pokud se mužovo chování nezmění, zřejmě poradkyni k jednání přizve.

Jeho pokus o získání pravdy z D'Amelia však přerušilo pípnutí komunikátoru. „Crusherová kapitánovi."

Picard čekal, že se ozve. „Nemějte obavy, doktorko Crusherová, na pana D'Amelia dáváme dobrý pozor." Nespokojeně sledoval obličej komandéra. „Ale ještě se potřebujeme zeptat na pár –"

Doktorka ho však přerušila. „Kapitáne, jeden z raněných z Ferrelu byl postřelen ručním fázerem."

Všichni tři muži byli tímto prohlášením zaskočeni. „Jste si jistá?" otázal se Picard. „Třeba kontakt s nepřátelským silovým polem –"

„Ne, žádné silové pole. Poškození buněk je naprosto charakteristické pro popálení fázerovým paprskem. A navíc nebyl na palubu přenesen nikdo jiný se stejnými zraněními. Ostatní trpí šokem, následky pobytu ve vakuu nebo bylá poraněni letícími troskami. Tohoto muže někdo postřelil."

Picard otočil hlavu ke komandérovi. Nyní se už svůj vztek zamaskovat nesnažil. „Pane D'Amelio, co se na té lodi k sakru stalo?"

„Já o tom nic nevím." D'Amelio byl natolik překvapen, že najednou ztratil svůj bezvýrazný pohled. Střídavě hleděl na Picarda a Rikera. „Na mou čest, já s tím nemám nic společného! Můstek se hroutil... nezbývalo nám moc času. Nebyla žádná naděje na záchranu, nebo jsme si to alespoň mysleli. Kapitán Manin a já jsme se chystali zahájit autodestrukci."

„Ale nedokončili," dořekl Picard.

„Ne." D'Amelio potřásl hlavou, jako by chtěl ještě potvrdit to, co právě řekl. „Zrovna jsem autorizoval kapitánův příkaz, když jsme byli přerušeni."

„Co dělá ten muž mimo ošetřovnu?" zeptala se Crusherová vyčítavým hlasem. Kapitán si příliš pozdě uvědomil, že ještě stále naslouchá jejich rozhovoru. „Ať už je okam –"

Doktorčin hlas najednou utichl, ačkoliv kanál zůstával otevřený. Picard slyšel jakýsi hluk, následovaný tichou ozvěnou křiku v pozadí. Najednou se hlas Crusherové znovu ozval. „Přestaňte! Kapitáne Manine, já nestrpím, abyste... ostraha na ošetřovnu!"

Picard a Riker okamžitě vyběhli z místnosti.

Ošetřovna byla poněkud nezvyklým bojištěm, ovšem bojovníci byli ještě podivnější. Doktorka Crusherová odtrhla kapitána Manina od pacienta, kterého napadl. Ovšem co ji udivovalo nejvíce, byla síla, se kterou se jí pokoušel vytrhnout ze sevření, i když ho to muselo neskutečně bolet – věděla, jak těžce je zraněn. Jedině obrovský vztek mu mohl dát takovou silu.

„K čertu s tebou, Deelore!" vykřikl Manin a znovu se pokusil vyprostit. „Zničil jsi moji loď, zabils mou posádku!"

Crusherová se přes rameno podívala na muže, kterému byla kletba určena. Nebyl na tom dobře. Seděl a sklesle zíral do zdi, jeho obličej se koupal v potu. Manin mu během rvačky uštědřil několik ran do míst, kde byly spáleniny, ale obvazy vypadaly čistě. Doktorka usoudila, že jeho bledost pramení spíše ze znovunavrácené bolesti než z další ztráty krve.

Dveře ošetřovny se rozlétly. Šéf bezpečnosti Jarová překročila práh s Rikerem a Picardem v patách. Když Jarová zahlédla muže bojujícího s Crusherovou, vytáhla fázer.

„Ne." Doktorka se postavila před cizího kapitána. „Je vážně zraněný. Mohl by ho zabít i slabý paprsek určený pro omračení."

Kapitán Manin využil doktorčiny chvilkové nepozornosti a vrhl se k Deelorovi. Picard mezi oba muže skočil a předloktím se snažil odrazit letící pěst, která však pohyb nedokončila. Manin po prvním kroku

zavrávoral a Picard ho stačil jen taktak chytit, než upadl. Jemně ho položil na zem.

„Ležte klidně. Ubližujete jenom sám sobě," naléhal Picard, ale jeho hlas muže ještě více zneklidnil.

„Nebyla to moje chyba," lapal po dechu Manin. „Jen jsem plnil jeho rozkazy. Na příkaz Hvězdné flotily."

„Sklapni!" vykřikl Deelor. „Říkal jsem ti, abys držel hubu."

Crusherová poklekla vedle Picarda a prohlížela zhrouceného muže. „Pomozte mi ho položit pod skener." Rychle přenesli bezvládné tělo na vyšetřovací stůl, ale že je na tom cizí kapitán špatně, věděla i bez přístrojů. Ve chvíli, kdy nad tělo umístila panel, se ozvalo varovné pípání. „Začíná znovu krvácet."

Zjistila vnitřní krváceni do jater, sleziny a ledvin a zavolala na sestru. „Koagulancium," přikázala a sestra jí vzápětí vložila hypospray do dlaně. Doktorka ihned aplikovala lék podporující srážlivost krve do žíly na mužově krku, ale krvácení pokračovalo. Další dávka zahustila krev, ale ani ta nedokázala zastavit unikání životodárné tekutiny. Žádná třetí dávka už nebude. Další injekce by totiž zastavila celý oběhový systém.

I přes doktorčino úsilí kapitán Ferrelu uchopil Picarda za ruku. Stisk nebyl nijak silný, ale Picard se nechal přitáhnout blíže. „Plná kontrola nad misí... svěřená zatracenému byrokratovi."

„Sklapni, Manine!" Deelor se odpoutal od zdi, u které až doposud stál, a vydal se ke stolu. Jarová však měla fázer stále připravený a teď namířila přímo na něj. Deelor se zastavil a zavrávoral. „Ohrožujete bezpečnost Hvězdné flotily."

Crusherová věděla, že pacient je příliš slabý, než aby mohl přežít operaci. I kdyby se rozhodla riskovat, neměla by co operovat, protože většina jeho vnitřních orgánů byla rozdrcena na kaši. Místo toho mu raději podala léky na utišení bolesti.

Maninův hlas se změnil v šepot. Picard se nahnul ještě níž, aby ho vůbec slyšel. Porozuměl však jen jedinému slovu.

„Hamlin?" zopakoval Picard. „Co je s Hamlinem?" Ale žádné odpovědi se mu už nedostalo. Ruka, až dosud křečovitě svírající jeho rukáv, bezvládně spadla.

„Ty blázne!" I přes varovný křik Jarové se Deelor pomalu přibližoval k Maninově lůžku. „Za tohle bych vás měl zbavit velení."

„Už vás neslyší." Doktorka Crusherová vypnula lékařský skener nad bezvládným tělem. „Je mrtvý."

Kapitola čtyři

Kapitánův deník, dodatek: Události související se zničením Ferrelu jsou stále zahaleny rouškou tajemství. Přenesli jsme na palubu třicet lidí z posádky, která mohla čítat několik stovek členů. A nikdo z těchto třiceti nám neřekne, proč byla jejich loď napadena.

Konferenční místnost na můstku byla navržena tak, aby se v ní každý cítil pohodlně. Polstrovaná křesla obklopovala oválný stůl velkých rozměrů. Venkovní mírně zaoblenou stěnu lemovala řada oken; odhalovala nadpřirozenou krásu hvězd, které se v nekonečné tmě vesmíru třpytily jako drahokamy. Okolo stolu mohlo sedět až dvanáct lidí, aniž by se cítili stísněně. Teď však do místnosti vstoupili pouze čtyři.

„Poradkyně, co si o tom myslíte?“ zeptal se Picard.

Troi se usadila do pohodlného křesla a okamžitě zavřela oči.

Tmavé řasy se zachvěly a ona opět otevřela oči. „Jsem trochu unavená,“ přiznala váhavě. „Moje kontakty s farmáři a přeživšími z Ferrelu jsou slabé.“

„A nepříliš přínosné,“ dodal Riker, který společně s Datem obcházel stůl. „Chovají se, jako kdybychom byli jejich nepřátelé.“

Picard jasně viděl, jak Troi znejistěla, když jí za prošel komandér. Její reakce potvrdila jeho podezření, že je vůči Rikerovým náladám neobvykle citlivá. Síla Willova zklamání zřejmě narušila její schopnosti.

„Měli bychom začít,“ navrhl Picard a posadil se do čela stolu. Uvědomil si, že jeho vlastní netrpělivost Troi asi moc neprospívá.

„Dost dobře nechápu, o co tu vlastně jde,“ prohlásil Riker a usedl na své místo. „Podle komandéra byl Deelor přidělen na Ferrel jako odborný poradce, který měl zlepšit jeho schopnosti, ovšem podle záznamů Hvězdné flotily není členem posádky. O jeho přítomnosti na lodi není ani zmínka.“

„Prověřil jsem jeho identitu v databázi Hvězdné flotily“ potvrdil Dat. „A nenašel jsem nic. O žádném Andrewu Deelorovi z Hvězdné flotily ani o Andrewu Deelorovi z některého ze světů Federace.“

„A nikdo z posádky Ferrelu nehodlá mluvit o tom, kdo ho postřelil a proč. Vypadá to, že ve chvíli, kdy po něm vystřelili, se všichni dívali jinam,“ vrčel Riker rozhořčeně. „Deanno, řekněte kapitánovi, co cítíte.“

Troi zaváhala. Přemýšlela, jak co nejlépe vyjádřit své pocity. „Nelze to říci přesně. Je to obrovská změť protichůdných pocitů. Smutek, který cítí po smrti svého kapitána; vztek, téměř nenávist při pouhém vysloveni jména Deelor a touha po samotě. Pokud něco opravdu vědí, nepřiznají to. Ne bez nátlaku.“

„Tohle není žádný výslech,“ řekl Picard. „Přesto si však nemohu dovolit nechat tento konflikt nevyřešený. Musím vědět, co se stalo Ferrelu. Když už pro nic jiného, tak abych mohl ochránit Enterprise.“ Zamračil se. V mysli mu vytanula představa vlastní lodi, pokroucené a zničené, a bezvládných těl posádky, která společně s těly pasažérů narážejí do trosek, jež se vznášejí v prázdnotě vesmíru. „A co ta druhá civilistka, ta žena?“

„Její jméno je Ruthe,“ Riker si nešťastně povzdychl. „Neřekne nám ani svoje příjmení, natožpak aby odpověděla na otázky ohledně lodi. Jen stále opakuje: ‘Zeptejte se Deelora.’„

„Který se necítí dost silný, aby mohl podat jakékoli vysvětlení.“ Od chvíle, kdy se dozvěděl o Maninově smrti, se Deelor choval, jako kdyby měl každou chvíli omdlít. „Jeho zranění jsou vážná a opravdová, ovšem je přinejmenším podivné, že se slabost projevila až teď. Mdloby pouze předstírá,“ soudil kapitán rozladěně. „Stejně tak, jako D’Amelio předstírá šok. Ale proč? Co všichni skrývají?“

Hlas Jarové z interkomu jeho úvahy přerušil. „Farmářka Patrisha volala na můstek. Opět.“ Její hlas zněl mrzutě. „Trvá na tom, že musí mluvit s vámi osobně, kapitáne.“

„Řekněte jí –“ Ale potom si to rozmyslel. Začal znovu. „Řekněte jí, že máme všechno pod kontrolou a že se s ní setkám, až mi to povinnosti dovolí.“

Jediným stisknutím spojení ukončil. „Pasažéři se to nesmějí dozvědět,“ zamumlal víceméně pro sebe. Pustil oregonské farmáře z mysli a vrátil se zpět k nevyřešené hádance. „Hamlin. To mi připomíná pouze jedinou věc hamlinský masakr. Byl jsem tehdy jenom malý chlapec, ale i přesto si to pamatuji velmi dobře.“

„Na Akademii jsem četl historické záznamy.“ Riker zachytil Troin tázavý pohled a začal vysvětlovat. „Hamlin byla těžařská kolonie kdesi na okraji území Federace. Před padesáti lety hlásili první kontakt s neznámou rasou. Krátce potom bylo veškeré spojení přerušeno. Loď, která vezla na planetu zásoby, později zjistila, že všichni kolonisté byli zabiti.“

„Ne všichni,“ opravil Dat. „Jen dospělí. Všechny děti z kolonie zmizely. Předpokládalo se, že jsou také mrtvé.“ „Někteří tvrdili, že byly snědeny,“ zamumlal Picard temně.

„Mám otázku: snědeny? Zkonzumovány? Jako zdroj potravy?“

„No, některé senzační zprávy tuto možnost zmiňovaly.“ Picard začínal litovat, že tu poznámku vůbec pronesl a pokusil se odvést téma hovoru jinam. Obrátil se k Rikerovi. „Mohou být cizinci, kteří napadli Ferrel, titíž, kteří jsou zodpovědní za hamlinský masakr?“

Ovšem Dat se nenechal změnou tématu odradit. „Možná, že chybějící část posádky byla též snědena. Ačkoliv, to by museli mít opravdu velký hlad na to, aby dokázali spořádat několik stovek těl.“

Před nutností odpovědět zachránila kapitána Jarová, jejíž hlas se opět ozval z interkomu.

„Neříkejte mi, že jde zase o farmáře," zadoufal Picard.

„Ne, pane. Ale zachytila jsem volání z Hvězdné základny Zendi Deset."

Riker se opřel v křesle a zkřížil ruce na prsou. „Dali si na čas, pane. Díkybohu je zpoždění jen pár hodin, ne celý den."

„Ať už pozdě nebo ne, konečně dostaneme pár odpovědí od admirála Zagráthy," domníval se Picard. „Přepojte to sem, poručíku."

„Doporučuji vám, abyste si zprávu převzal v pracovně, pane. Jde o kódovanou zprávu. Kód 47 – zpráva určená pouze vám."

„Ta zpráva je jen tři minuty dlouhá," namítala Jarová. Naklonila se přes zábradlí, které oddělovalo horní část můstku od spodní, a zírala na zakulacenou stěnu, jež izolovala kapitánovu pracovnu od můstku. „Ale on tam trčí už celou věčnost."

Dat se otočil od operační konzole k ostatním důstojníkům. „Přesně deset minut dvanáct vteřin. To není zas až tak dlouhý čas potřebný k úvaze nad tajnou zprávou. A pokud je člověk člověk, tak už vůbec ne."

„Podle mě je dvanáct minut moc dlouho," řekl Geordi o chvíli později. „Koneckonců, kolikrát si můžete vyposlechnout tříminutovou zprávu?"

„Šest celých šest, šest, šest, šest..."

„Date," vložila se do androidovy odpovědi Jarová. „Byla na kapitánově terminálu zaznamenána nějaká činnost?" „Ne podle mých..."

Riker zatřásl hlavou. „To stačí, Date. Tohle začíná zavánět porušením soukromí. Jistě se brzy dozvíme, o co tu jde." Po dalších deseti minutách čekání se komandér obrátil k Troi. „Ty ses do naší debaty o kapitánově nepřítomnosti moc nezapojila. Nejsi zvědavá?"

„Sám víš, že ti nemohu nic prozradit," odpověděla Troi ostře. „Kam se poděla tvá starost o jeho soukromí?"

Geordi s Datem se otočili od svých konzol a němě zírali na poradkyni. Ta se ohlédla a zjistila, že ji pozorují Jarová s Worfem. Nešťastně si povzdechla: „Pokud to musíte vědět, cítím, že právě pociťuje obrovský hněv. Pokouší se ho ovládnout."

Dalšího vysvětlení se už však posádce můstku nedostalo. Najednou se totiž dveře kapitánovy pracovny otevřely a na palubu můstku vkročil Picard, jehož tvář byla jako vždy klidná, bez stínu jakékoliv emoce. Postavil se do pozoru zády k obrazovce a hlasitě zakašlal, jako by na sebe chtěl upoutat pozornost rozdováděné třídy.

„Na příkaz z velitelství Hvězdné flotily ukončují veškeré diskuse mezi posádkou ohledně událostí, kterých jsme byli svědky po zachycení nouzového signálu z Ferrelu. Všechny záznamy v denících a údaje senzorů týkající se USS Ferrelu nebo cizí lodi jsou od této chvíle považovány za přísně tajné. Věřím, že každý z vás tyto rozkazy splní do písmene," pronesl klidným a pevným hlasem.

Zvukové upozornění na přicházející zprávu přerušilo trapné ticho, které nastalo po Picardově projevu. Jarová umlčela pronikavé pípání jediným pohybem ruky. „To jsou oregonští farmáři, kapitáne."

„Informujte Patrishu, že už jsem na cestě za ní," odpověděl Picard, který již kráčel k turbovýtahu. Obrátil se, aby ještě něco dodal. „Date, můstek je váš. Jedničko, potřebuji vaši pomoc."

Za celou cestu vnitřkem talíře Riker nepoložil jedinou otázku. I přesto, že předstíral, že se dívá před sebe, všiml si kapitánova pohledu.

„Zastavit." Kabina turbovýtahu sebou škubla a zastavila se. Varovné světlo, upozorňující na zastavení mezi palubami, se okamžitě rozblikalo. „Jako první důstojník byste měl znát obsah té zprávy."

„Ovšem neoficiálně, předpokládám." Riker se rozhlédl po malé kabině. „Pro oficiální briefing by toto bylo poněkud neobvyklé místo."

Picardovy koutky úst se nepatrně zvedly. „Vypadá to, že tajemný Andrew Deelor vskutku existuje. Ovšem je to mírně komplikované. Admirál Zagráth o něm hovořil jako o diplomatickém velvyslanci." Ironické zakašláni prozradilo, že tomu Picard příliš nevěří. „To sice je možné, ovšem já bych spíše použil označení agent tajné služby Flotily."

„To by vysvětlovalo, proč byla na Ferrelu tak malá posádka. Nejvyšší stupeň utajení, velmi nebezpečné."

„Ano, ale my se už zřejmě nikdy nedozvíme, co bylo jejich úkolem. Celý incident s Ferrelem bude utajen." Picard znovu uvedl výtah do pohybu. „V zájmu bezpečnosti Federace."

Poslední slova Rikera udivila. „Ale kapitáne, to znamená nejvyšší stupeň utajení."

„Přesně tak."

Dveře turbovýtahu se otevřely a rozhovor tak ukončily.

Zvonek u dveří se rozdrnčel. Patrisha se zhluboka nadechla a postavila se čelem ke vchodu do kajuty. „Vstupte," zvolala a dveře se jako mávnutím kouzelného proutku otevřely. Jak pošetilé plýtvání energii, pomyslela si. Ihned však pohrdáni odložila a vydala se přivítat dva muže, kteří právě vstoupili dovnitř.

„Děkuji, že jste přišel, kapitáne," obrátila se Patrisha ke staršímu z cizinců. Sice ještě nebyla Picardovi představena a ani se nenaučila rozeznávat jednotlivé hodnosti podle odznaků, které zdobily límečky uniforem Hvězdné flotily, ale dokázala vycítit auru autority. Tito důstojníci kráčeli s charakteristickým šarmem a povýšeností, a z tohoto vyzařovalo více důstojnosti než z kohokoliv jiného na palubě. Obrátila se k tomu, který jí nebyl úplně neznámý. „Jsem ráda, že vás opět vidím, pane Rikere."

„Ať vaše půda vzkvétá, farmářko Patrisho."

Usměv mladšího z mužů byl mnohem vřelejší než úsměv jeho společníka a dokonce ji i pozdravil podle farmářských zvyklostí. Mnohem radši by pokračovala v rozhovoru s ním, ale to na palubě nebylo zvykem. Jejich přísná hierarchie musí být respektována.

„Byli jste rozrušeni vyhlášením červeného poplachu, jestli tomu dobře rozumím," začal kapitán.

„Celé naše komunita byla nedávnými událostmi zděšena," upřesnila Patrisha. Kapitán zřejmě neměl zájem vést dlouhé zdvořilostní řeči a přešel rovnou k tématu. Ani Patrisha nechtěla setkání prodlužovat. „Mluvím jako její zástupce."

„Ano, to jsem předpokládal," Picard se krátce rozhlédl po ostatních pokojích obytného prostoru.

Patrishu jeho ironický tón moc nepotěšil. Zřejmě zaslechl šelest a šepot farmářů přicházející zpoza stěny a obával se, že se skrývají v doslechu. Pokusila se skrýt rozpaky vyjádřením stanoviska farmářů. „Kapitáne, jsme mírumilovní lidé."

„Omlouvám se, pokud naše rozepře někoho pohoršily," řekl Picard, ovšem v jeho slovech necítila ani trochu omluvný tón. „Prosím, uvědomte vaše lidi, že nikdy nebyli v ohrožení a že loď, která na nás zaútočila, již opustila tento sektor."

„O to nám nejde, kapitáne. Nebudeme součástí vojenských akcí."

„Myslím, že chápu vaše obavy. Nicméně, Enterprise je povinna odpovědět na nouzové voláni lodi, která se ocitla v ohrožení. Politováníhodné, ano, ale nutné. Brzy se vrátíme k původnímu kurzu na Nový Oregon, velmi brzy."

„Ale proč neletíme správným směrem už teď?" zeptala se Patrisha vyčítavě. Ona musí ochránit komunitu a protože nikdo z farmářů nechce s kapitánem hovořit, musí mu položit všechny otázky, které ji trápí.

Místo Picarda odpověděl Riker. „Musíme se postarat o posádku zničené lodi a dovézt ji na Hvězdnou základnu Deset."

Patrisha cítila, že Picardovi už mnoho trpělivosti nezbývá. Neklidně přešlapoval z nohy na nohu. Připomínal jí Dnnyse, který byl kdykoliv připraven vyrazit ze dveří, jakmile to pravidla slušnosti jen trochu dovolovala. „Nenechte mne, abych vás dále zdržovala od práce."

To bylo tradiční farmářské ukončení rozhovoru, ovšem Picard strnul, jako kdyby si najednou uvědomil, jak okatě dává najevo svou netrpělivost. Ještě před odchodem se pokusil mile usmát. „Pokud byste ještě cokoliv potřebovali, zavolejte poradkyní Troi."

„Ráda tak učiním," pronesla Patrisha zdvořile, když doprovázela oba muže k východu. Ve chvíli, kdy se za nimi zavřely dveře, si zhluboka oddechla úlevou. O vteřinu později se otevřely dveře za jejími zády.

„Zůstal tu po nich zápach té jejich technologie," Dolora při průchodu místností hlasitě nosem nasávala vzduch. „Prosím," povzdechla si Patrisha, ale byla přehlušena hádavými hlasy farmářů, kteří vylézali ze skrýše.

„Jsi moc přizpůsobivá," vytkl jí Tomas se svou obvyklou nabubřelostí. „Nemohou nás tu držet proti naší vůli." „Na druhou stranu, copak máme jinou možnost?" oponovala mu Patrisha. „Ovšem kapitán Picard měl dost taktu, aby na tuto skutečnost neupozorňoval." Jedině Tomas ji dokázal vyprovokovat k tomu, aby hájila cizince.

Dolora ukázala prstem k chodbě. „To je násilí, a grzydcká vláda se musí dozvědět o tom, jak je zacházeno s jejími občany."

„Nikdy s námi nejednali lépe," namítla jiná žena. Muž na druhé straně místnosti vykřikl: „Cizinci nerozumějí významu slova respekt. Nemůžete od nich čekat žádnou slušnost."

Pokusit se vyvrátit názor farmářů duchaplnými argumenty by bylo jen plýtvání dechem. Patrisha usedla na pohovku a uzavřela mysl všem výlevům hořkosti a nespokojenosti, ať už spravedlivým nebo ne. Od té chvíle, kdy se vydali na rok dlouhou pout na Nový Oregon, byl scénář vždy stejný, pouze s malými změnami, a ani opakováním neztrácel na nudnosti.

„Farmáři přijali další zpoždění mnohem klidněji, než jsem očekával," poznamenal Picard, když společně s Rikerem vyšli z prostoru pro pasažéry. Komandér jeho tvrzení nijak nevyvracel, zvěsti o emočních výlevech mezi kolonisty se kapitán dozvěděl z jiných zdrojů.

„Zrovna tahle farmářka to přijala klidně," řekl Riker váhavě, zatímco procházeli chodbou. „Ale na druhou stranu, myslím, že jim už žádné zpoždění starosti nedělá. Na Hvězdné základně Deset čekali téměř měsíc, než nám byl svěřen úkol přepravit je zbytek cesty. Jejich domovský svět využil svého diplomatického vlivu, aby je dostal na palubu Enterprise."

„Nevěděl jsem, že Grzydc má nějaký vliv," podivil se kapitán a vstoupil do turbovýtahu.

Riker nasměroval výtah na můstek. „Podle Wesleyho už grzydcká vláda zaplatila za nové území pro farmáře." „Terraformovaná půda je velmi drahá," zamyslel se Picard. „Jsem překvapen tím, že svět tak chudý na přírodní suroviny jako Grzydc byl ochoten pomoci skupince přistěhovalců."

Riker se smutně usmál. „Možná, že to nebyla tak velká cena za to, že je dostali z planety."

Turbovýtah se zastavil. Picard a první důstojník vstoupili na můstek uprostřed potyčky mezi šéfem bezpečnosti Jarovou a Andrewem Deelorem. Jakmile však vstoupil kapitán, Jarová okamžitě ztichla a postavila se do pozoru. Deelor schoval sevřené pěsti do kapes modrého lékařského pláště. Žena známá pouze jako Ruthe stála opodál, nijak nevzrušena právě přerušeným konfliktem.

„Co se tu stalo?" zeptal se Picard. Mluvil k poručíkovi Jarové, ovšem jeho slova ve skutečnosti patřila Deelorovi. Udivilo ho, jak moc od jejich krátkého střetnuti v ošetřovně zapomněl, jak ten člověk vypadá. Velvyslanec měl velmi podivný obličej; ani hezký ani ošklivý a hlavně špatně zapamatovatelný. Jeho postava nebyla ani vysoká ani malá – prostě naprosto nenápadná.

„Velvyslanec Deelor odmítá opustit můstek, ačkoliv o to byl zdvořile požádán." Jarová ho sice označila titulem, ovšem podezření jí z hlasu jen čišelo. „Chtěla jsem zavolat ostrahu, aby ho eskortovala do kajuty."

„Jednala jste správně, poručíku Jarová." Picard se otočil k Deelorovi a jeho společnici. „Pasažéři ne-

mají přístup na můstek bez mého výslovného povolení.“

„Nejsem obyčejný pasažér, namítl Deelor.

„Očividně ne.“ Ovšem úsměv na Picardově tváři nevypadal ani trochu upřímně. „Uzdravujete se pozoruhodně rychle, velvyslanče.“

„Doktorka Crusherová je velmi schopná lékařka. Cítím se mnohem lépe.“ Vytáhl ruce z kapes a nechal je volně viset podél těla.

„Dobře. Tak to mi potom jistě zodpovíte pár otázek.“ Picard zamířil po rampě ke své pracovně. Velvyslanec a Riker ho následovali, ale Deelor dal jasně najevo, že si nepřeje, aby byl u jejich rozhovoru přítomen komandér.

„Myslím, že bude lepší, když budeme sami, kapitáne.“ Ovšem z jeho tónu bylo jasné, že nejde o návrh, ale o rozkaz.

„Jak si přejete, velvyslanče.“ Picard naznačil Rikerovi, aby uposlechl.

Ruthe, která dosud vypadala, že si napětí v místnosti vůbec neuvědomuje, okouzleně sledovala rybku v akváriu vsazeném ve zdi. Picard prošel kolem hostů a zaujal místo za stolem. Zůstával stát a jen konečky prstů se opíral o vyleštěný povrch. Za zády se mu třpytily hvězdy.

„Admirál Zagráth mi velmi jasně naznačil, že se mám zdržet jakýchkoliv dotazů ohledně útoku na USS Ferrel. Znamená to, že mám upustit i od vyšetřování útoku na vaši osobu?“

„Nikdo na mě nezaútočil, kapitáne,“ řekl Deelor rozhodně. „Mé zranění způsobila nehoda.“

„Jsem rád, že to slyším. Potom jistě budete na cestě k Hvězdné základně Zendi Deset na palubě Ferrelu poměrně v bezpečí. Samozřejmě, že vyjít s třiceti lidmi namačkanými v servisním oddělení strojovny pro vás bude úplnou maličkostí. Koneckonců, vždyť je to jen na nějakých osm devět týdnů.“

Na Deelorově tváři se objevil vřelý úsměv. „Touché, kapitáne. Ale teď už skončeme s tímto naším slovním soubojem. Víte toho již mnoho, ovšem stále ještě ne dost.“

Velvyslanec odstrčil židli od stolu a posadil se. Pohodlně se usadil. I Picard nakonec klesl do svého křesla, ovšem stále se držel zpříma. Nenechal se ošálit zdánlivě neformálním chováním.

„Nemám sebemenší zájem vrátit se na Ferrel,“ přiznal Deelor. „Jak jste již sám poukázal, cesta bude nepohodlná a nezáživná. A nemohu vědět, jak na posádku zapůsobí dlouhodobý pocit v malém uzavřeném prostoru.“

„Posádka Ferrelu vás nenávidí. Proč?“

„Protože jsem to byl já, kdo byl velícím důstojníkem mise, ne jejich kapitán. A protože jsem podcenil sílu nepřítele. Jak již jste možná vytušil, nepřátelé, kteří na nás zaútočili, jsou zodpovědní i za mnohem politováníhodnější incident na planetě Hamlin.“

„Hamlinský masakr,“ řekl Picard přímo. Ta slova v něm vyvolávala zděšení. „Tři sta lidí bylo bezdůvodně zabito. Myslím, že na místě je spíše slovo jatka než ‘incident’ „.

Deelorova obočí vzlétla. „Vidím, že vás s podrobnosti seznamovat nemusím.“

„Co víte o té cizí rase?“

„Sami si říkají Choraiiané.“

„Choraiiané,“ zopakoval Picard pomalu. Teď již má nepřítel jméno. „A toto rozhodně nebylo náhodné setkání.“ „Máte pravdu. Trvalo to měsíce, než se nám podařilo naaranžovat setkání Ferrelu s choraiijskou lodí.“ Deelor znejistěl a na chvíli se odmlčel. Když opět promluvil, neměl v hlase ani stopy po povýšenosti. „Byl jsem připraven na nepřátelskou akci ze strany Choraiianů, protože jsme předpokládali, že si budou chtít vyzkoušet naši obranu. Bylo důležité, abychom ukázali, že Ferrel disponuje stejnou útočnou silou, jakou mají oni. Potřebovali jsme, aby to vypadalo, že je dost silný, aby v nich vyvolal respekt a zároveň ne natolik silný, aby se stáhli.“

„A co se stalo?“ vyzvídal Picard.

„Přepočítal jsem se a držel se zpátky moc dlouho. Choraiiané to považovali za slabost a zaútočili na nás. Jejich energetická síť byla velkým překvapením. Naše energetické rezervy nebyly dost velké na to, aby dokázaly vydržet tlak pole déle než pár hodin. Byla to tvrdá lekce, ovšem poučná. Příště, s Enterprise, se mi to však podaří.“

Picard uhodil otevřenou dlaní do stolu. „S mojí lodí ne!“

„Jsem v postavení, kdy vás mohu zbavit veleni. Nebo vám to admirál snad nesdělil?“ Deelorova povýšenost se vrátila v plné sile.

Picard se musel hodně ovládat, aby nevyskočil a ručně velvyslanci nevysvětlil, kde je jeho místo. „Ano, byl jsem o tom informován,“ kývl nakonec. Právě tato část zprávy vyvolala vztek, který v něm ještě stále vřel. „A co je, pokud se mohu zeptat, důvodem našeho kontaktu s Choraiiany?“

Toto uznání autority vyvolalo na Deelorově tváři samolibý výraz. Picard pevně sevřel čelisti. Ó, kéž by mu ten arogantní úšklebek mohl osobně smazat že rtů.

„Choraiiané potřebují nejrůznější kovy: zinek, zlato, platinu, olovo. Očividně je nedokáží těžit z asteroidů. Jsou ochotni jít i přes mrtvoly, jen aby získali to, co chtějí. Ovšem mým posláním je přimět je k vyjednávání o obchodu.“

„O obchodu!“ vykřikl Picard pobouřeně. „Obchodu s čím? Mají snad něco, co bychom my mohli chtít?“

Až doposud tichá Ruthe promluvila: „Děti z Hamlinu.“

Kapitola pět

USS Ferrel se volně vznášel ve vesmíru. Slabá záře z jeho čtyř gondol zalévala světlem pochroumanou talířovou sekci s řadou temných oken bez života.

Picard jej pozoroval z pohodlí a bezpečí velitelského křesla na můstku Enterprise. Komandér a lodní poradkyně seděli vedle něj. „Jedničko, jste si jistý?“ zeptal se Picard nedůvěřivě a znovu studoval výjev na obrazovce.

Riker pokrčil rameny. „Já sám tomu mohu jen stěží uvěřit, ale Logan přísahá, že motory Ferrelu, jsou schopny vyvinout dostatek energie, aby dorazil na Hvězdnou základnu Deset. Smršťující se energetické pole obklopilo talířovou sekci a poničilo ji, ale gondoly zůstaly téměř nepoškozené. Naše opravárenské čety ucpaly veškeré spoje do zničené části a zaměřily se na navrácení funkčnosti základních systémů podpory života zbývajících oblastí. Žádná gravitace, žádná možnost replikace potravy, žádné pohodli, ale udrží je to naživu.“

„Takhle si já tedy pohodu nepředstavuji.“ Geordi si to sice mumlal víceméně pro sebe, ale kapitán to přesto uslyšel.

„Souhlasím, pane LaForgi. Když teď posádka Ferrelu zjistila, kde by měla strávit několik týdnů, možná změnila názor. Poručíku Jarová, otevřete audiokanál.“ I přes to, že inženýr Logan pracoval na sto dvacet procent, nedokázala těžce poškozená komunikace ještě stále přijímat ani přenášet obraz.

„Kanál otevřen, kapitáne.“

„Stále trváte na tom, že se chcete vrátit takto, pane D’Amelio?“

„Kapitán Manin se vrací domů na své lodi. Nemůžeme jinak,“ odpověděl hlas komandéra.

Poradkyně Troi se nahnula ke kapitánovi a pošeptala mu: „Jsou pevně rozhodnuti zůstat na své lodi, ale nejen proto, aby uctili kapitána. Nemohou se dočkat, až se konečně zbaví jakéhokoliv spojení s velvyslancem Deelorem.“

Picard jejich touze rozuměl až příliš dobře. „Jak si přejete, komandére. Ferrel se může vydat na cestu. Přeji vám mnoho štěstí.“

Praskání statické elektřiny dodalo D’Ameliovu smíchu nepřirozeně drsný nádech. „Nechte si své štěstí pro sebe. Budete ho potřebovat mnohem více než my.“

USS Ferrel se bez dalších řečí vydal na cestu. Nejdříve se jen trochu zachvěl, ale potom se začal pomalu pohybovat napříč obrazovkou. Picard s rostoucím pocitem neklidu sledoval, jak mizí mimo obraz. Nebyl si však jist, zda se obává o Ferrel nebo o vlastní loď. D’Ameliova poslední slova mu ještě dlouho zněla v uších.

Enterprise sice již mnohokrát prokázala sílu v boji, ovšem její základní poslání bylo mírové. Na rozdíl od všech ostatních lodí Federace jen ona nesla na palubě celé rodiny. Picardovi trvalo celé týdny, než si zvykl, že se po chodbách procházejí děti. A právě ony byly nejnápadnější ukázkou toho, kolik je na lodi lidí. Jejich přítomnost ho zneklidňovala. Neustále mu připomínaly, jak velká zodpovědnost spočívá na jeho bedrech. S lodí, jako byl Stargazer, by Picard ani na vteřinu neváhal a pokusil by se zachránit hamlinská rukojmí, ale s Enterprise to bylo něco jiného. A co má teď udělat? Riskovat stovky životů pro dávno ztracené a zapomenuté děti? A co ho znepokojovalo mnohem více byla skutečnost, že si nebyl jist tím, zda na konečné rozhodnutí bude mít vůbec nějaký vliv.

„Kapitáne,“ ozval se Dat od kormidla. „Zaznamenal jsem přítomnost choraiijské lodi v tomto sektoru. Již jsem zadal kurz k jejich souřadnicím.“ Netrpělivě čekal na další rozkazy. Pokud ho Picardovo zaváhání udivilo, nedal to najevo.

„Vpřed, warp čtyři, pane LaForgi,“ zavelel kapitán nakonec. Čekal tak dlouho proto, že si chtěl být jist, že rozhodnutí bude opravdu jeho a ne velvyslancovo. Výsledek byl však týž. Přesto však ne úplně stejný. „Pane Rikere, svolejte osádku můstku do konferenčního sálu. Poručíku Jarová, informujte velvyslance Deelora, že jsme připraveni k instruktáži.“

Oproti malým ubikacím na palubě Ferrelu se zdejší kajuty pro návštěvníky zdály prostorné, dokonce přepychové, ale velvyslanec byl příliš zaměstnán, než aby si toho všiml a Ruthe to prostě nezajímalo.

Deelor se studoval v zrcadle v ložnici a kriticky si prohlížel střih černé uniformy. Byl rád, když zjistil, že syntetická kůže, která zakrývala popáleniny, nebyla pod přiléhavým oblekem vidět. Deelor nijak zvláště nedbal na to, jak vypadá, ale dobře věděl, že dokonalý zevnějšek je půlka autority. Každá trhlinka by mohla jeho postavení oslabit.

Nakonec shledal oděv i zjev uspokojivým a obrátil pozornost k odrazu ženy, jež stála za ním. „Měla by sis taky obstarat nové šaty.“

„Ne,“ Ruthe se na posteli překulila a těsněji se zahalila do pláště. Byl sice čerstvě vypraný, ale už obnošený a původně tmavě černá barva se změnila v nerovnoměrnou šeď.

Deelor ji znal dost dobře, aby věděl, že nemá cenu ji přesvědčovat. Vrátil se k předchozímu tématu. „Na briefingu budu mluvit jenom já, je to jasné?“

Vykoukla zpod pláště. „Ano, jako vždycky. Tedy, skoro jako vždycky.“

„Jenomže ještě nikdy jsi mi nedělala takové starosti. Picard není hlupák. Jediné zaváhání a skočí po nás. Takže je velmi důležité...“ Přešel k Ruthe, která se schoulila do klubíčka. Posadil se vedle ní na postel a jist si tím, že ho poslouchá, pokračoval. „Je důležité v zájmu nás obou, aby se nedozvěděli více, než vědí teď.“

„Tak proč s nimi tedy chceš mluvit?“ zeptala se polohlasně.

„Nedělal bych to, kdybych nemusel.“ Jemně ji zatahal za rukáv. „Tak už pojď. Čekají na nás.“

Ze svého místa vedle dveří Picard pozoroval, jak se konferenční sál plní členy posádky můstku. Jako první vstoupil dovnitř poručík Worf. Klingona postupně následovali Dat s Geordim. Android ihned převzal kontrolu nad počítačovým přístupovým panelem. Geordi usedl vedle něj.

„Jste tu brzy,“ poznamenal Picard, když doktorka Crusherová překročila práh.

„Opravdu?“

„Tohle byste si měla přečíst ještě dříve, než začne porada.“ Předal jí lékařskou zprávu, kterou obdržel od Deelora. Doktorka si od něj složku vzala a položila ji na stůl.

Během krátké chvíle dorazila i druhá skupina. Doktorka Crusherová vzhlédla od hustě popsaných stránek zprávy právě v okamžiku, kdy dovnitř vcházel její syn společně s Tašou Jarovou a Deannou Troi. Stačilo by zvednout ruku a Wesley by se poslušně posadil vedle ní. Ona se však zastavila včas. Picarda pobavilo, jak se pokoušela zamaskovat načatý pohyb tím, že si zamnula špičku nosu.

„Kde je velvyslanec?“ zeptal se Riker, když dorazil. Přišel na minutu přesně. „A Ruthe.“

„Ano, vždy chodí v páru,“ poznamenal Picard. „Kdo vůbec je? Asistentka, ataše, pobočník?“ Bezvýznamná, zaměnitelná slova, ovšem jak jinak ji označit?

„Milenka?“ navrhl Riker. „Odmítli oddělené kajuty.“ Picard pokrčil rameny. „Podle všeho, co víme, je jeho manželkou.“ V tu chvíli se otevřely dveře a odhalily Deelora a Ruthe. Picarda udivilo, jak jinak najednou velvyslanec vypadá.

„To je nepřijatelné, kapitáne,“ protestoval Deelor, když uviděl, kolik lidí je v místnosti. „A zvláště ten chlapec.“ „Nepošlu svoji posádku na tuto ani žádnou jinou misi, aniž by byli plně seznámeni se situací. Včetně praporčíka Crushera.“ Picard usedl do křesla v čele stolu. „Plně jim důvěřuji.“

Deelor se sice nespokojeně zamračil, ale už nic nenamítal a zaujal místo vedle kapitána. Koutkem oka Picard zahlédl, jak Ruthe odmítla židli, kterou jí Riker nabídl. Postavila se do nejzazšího koutu místnosti a schovala se do stínu.

„Tak tedy začněme,“ navrhl Deelor, jako kdyby to snad byl on, kdo čekal.

Picard naznačil Datovi, aby aktivoval displej uprostřed stolu. Jen pár centimetrů nad povrchem se objevila miniaturní loď složená z koulí.

„Před patnácti lety,“ začal Deelor bez úvodu, „se jedna z ferengských obchodních lodí setkala s osamělým poškozeným choraiijským plavidlem. Jejich zásoby zinku byly vyčerpány a loď tak nebyla schopna pohybu. Ferengové, kteří okamžitě postřehli možnost zisku, vyměnili několik kilogramů kovu za jediné prodejné zboží, které jim Choraiiané mohli nabídnout: pět lidských rukojmí. Ferengové je samozřejmě okamžité velmi výhodně prodali Federaci. Tehdy jsme se konečně dozvěděli o osudu dětí z Hamlinu. Choraiiané je vzali na palubu svých lodí a drželi je tam po čtyřicet let.“

Ani to, že byl vyprávěn naprosto bezbarvým hlasem, neubralo příběhu na hrůznosti. „Pět přeživších,“ pronesl Picard. „Ale z kolonie bylo hlášeno čtyřicet dva pohřešovaných dětí. Kolik jich bylo od té doby ještě objeveno?“ „Dalších osm.“

Poručík Worf tiše zavrčel. Zbytek posádky dal najevo hněv méně okatě. Ať už přešlapováním z nohy na nohu nebo zasmušilým výrazem tváře.

„Musíte pochopit, jakým těžkostem jsme museli čelit,“ pokračoval Deelor. „Choraiiané nemají žádnou domovskou planetu. Žijí na lodích a i když cestují ve skupinách, každé plavidlo je naprosto autonomní. Žádná politika. Kromě toho jsou Choraiiané kočovníky, kteří cestují rozsáhlými oblastmi neobydleného vesmíru, takže o nich Federace neměla celé léta jedinou zprávu. Dokonce i když jsme se dozvěděli o jejich přítomnosti v tomto sektoru, trvalo měsíce, než jsme jejich plavidlo vystopovali a týdny občasné komunikace, než se nám podařilo je donutit, aby se jejich loď setkala s naší, která s nimi měla vyměnit několik kilogramů olova za rukojmí.“

Jarová se vložila do jeho monologu. „Ale při této rychlosti bude trvat další čtyři desetiletí, než objevíme zbylé děti.“

„Jen stěží to budou děti,“ upřesnil Dat. „Ti nejmladší z nich budou přibližně stejného stáří jako kapitán Picard.“ Přes tvář doktorky Crusherové přelétl úsměv a Picarda zajímalo, zda ji pobavila Datova neúmyslná narážka na jeho osobu, nebo jeho vlastní reakce na toto nepříliš příjemné upozornění.

Crusherová, která zamyšleně poklepávala na složku ve svých rukách, Datovu úvahu rozvinula. „Podle lékařských záznamů z hamlinské kolonie by nejstarším rukojmím mělo být okolo pětapadesátky. Ovšem pouze za předpokladu, že jsou po padesáti letech strávených ve vězení v bůhvíjakých podmínkách ještě stále naživu.“

Hlas ze zadní části místnosti upoutal pozornost celé skupiny. „Choraiiané se o ně starají velmi dobře.“

„Věznění, ať’ už v jakýchkoliv podmínkách, je barbarství!“ odpověděl Picard rozhněvaně na Ruthinu poznámku.

„Ano, to je jistě pravda,“ přitakal Deelor rychle. „Nicméně, my nesmíme při dalším kole vyjednávání zapomínat na přirozené nepřátelství, jinak se rozváží i ty slabé diplomatické spoje s Choraiiany, které nám ještě zbyly. A zbývající rukojmí budou ztracena navždy.“

Intenzita vlastních emocí Picarda překvapila, ale viděl, že stejné zděšení se odráží i v očích posádky. Pro důstojníky Hvězdné flotily nebylo jednoduché hovořit o hamlinském masakru a vypadalo to, že ani kapitán není výjimkou. „Rozumím, velvyslanče Deelore. Já a má posádka rozhodně nechceme riskovat zdárný průběh mise. Můžete se spolehnout na naši naprostou spolupráci při kontaktu s Choraiiany.“

Ruthe opět promluvila. „Děkujeme, kapitáne.“

Picard si ženu prohlédl znovu a podrobněji. Až doteď byla skryta ve stínu Deelorovy silné osobnosti,

ale z její odpovědi vyplývalo, že zřejmě i ona má s misí něco společného.

„Měl jsem vám tlumočnici Ruthe představit již dříve," vmísil se Deelor. „Ona bude zprostředkovávat veškerou komunikaci mezi námi a Choraiiany." Prudce vstal od stolu. „'Takže, kapitáne, pokud se vy a vaše posádka budete chovat opatrně, proběhne výměna hladce a bez incidentů." Ruthe ho bez okolků následovala ven z konferenčního sálu.

Odchod velvyslance a tlumočnice vyvolal další vlnu vzrušeného šepotu mezi shromážděnými. Picard cítil, jak potlačují emoce a co chvíli čekal výbuch.

„Nemohu uvěřit tomu, že chceme obchodovat s rasou, která vyvraždila hamlinské horníky!" vykřikla Jarová. Dokonce i Geordi se postavil na odpor. „A oni z toho ještě budou mít prospěch. To je špatné, zatraceně špatné." „A byla by snad pomsta tím správným řešením?" zeptal se kapitán. Byl potěšen, když viděl, jak se Jarová pokouší udržet své emoce na uzdě. I ostatní členové posádky přestali protestovat.

Šéfka bezpečnosti si těžce povzdechla. „Zachránit ty děti je důležitější."

„Ještě stále však mám několik otázek, kapitáne," ozval se Dat. Jeho klidná tvář kontrastovala s rozlícenými obličeji posádky.

„Ano, Date, já také," přitakal Picard. „Bohužel to však vypadá, že velvyslanec Deelor stále ještě není schopen nám na ně poskytnout odpovědi." Vstal od stolu a obrátil se k posádce. „Víme, že choraiijská loď je schopna zničit vesmírnou loď třídy Constellation a nebyla příliš daleko od toho, aby vyřadila z boje i Enterprise. Naším nejdůležitějším úkolem teď je vybudovat účinnou obranu pro další střetnutí, a to jen s tou trochou informací, které se nám dostalo."

Porada skončila. Skupina se rozpadla na menší hloučky, jak se důstojníci vraceli do služby.

Kapitán Picard vyšel z konferenčního sálu s nejasným záměrem jít do své kajuty, ale místo toho zjistil, že kráčí po boku Beverly Crusherové. Odmítal možnost, že by jeho jednání bylo způsobeno něčím jiným než náhodou. A koneckonců, doktorka je téměř stejného věku, takže by nebylo divu, kdyby čas od času vyhledal její společnost.

Po chodbách neustále někoho potkávali a tak mohli hovořit jen o obecných věcech, ale když vešli do doktorčiny pracovny, která jim skýtala relativní soukromí, rozhovořil se Picard o svých zážitcích spojených s Hamlinem.

„Noční můry?" podivila se doktorka.

„Ano, celé roky. Nejspíše zapůsobila moje bujná fantazie a pronásledovala mne sny plnými hrůzných a krvavých smrtí zmizelých dětí. A moc mi nepomohlo to, že mi jeden z chlapců ze sousedství, který mě tyranizoval, vyhrožoval, že mě pošle na Hamlin, kde na malé otravné kluky čekají hladová monstra, aby je mohla sežrat." Rozpačitě se díval do pobavené tváře Beverly Crusherové. „Koneckonců, bylo mi tenkrát pouhých pět let a snadno jsem uvěřil čemukoliv."

Doktorka se posadila na stůl a položila vedle sebe i složku s lékařskými záznamy z Hamlinu. „A přesto, přes všechen ten strach, ses vydal do vesmíru."

Picard se přizpůsobil jejímu neformálnímu chování. Opřel se o rám dveří a vrátil se v mysli do dětských let. „Přesto, nebo právě kvůli němu. Měl jsem až po krk neustálých obav, měl jsem až po krk tyranie toho kluka. Rozhodl jsem se utkat se svými nočními můrami tváří v tvář."

„Jak ironické. Ty děti nebyly zabity, ale protože sis myslel, že jsou, máš teď šanci je zachránit."

Picard se vrátil ke svému škrobenému postoji. „Ne já. Já jsem jen skladník. Já jenom musím dodat kupci zboží. Měli jsme raději využít Ferengy. Jistě by rádi uskutečnili další obchod s Choraiiany."

„Několik kilogramů olova je směšně nízká cena. Ten kov je téměř bezcenný, pro lidi je toxický. Klidně bychom jim mohli dát stokrát tolik."

„Ano. A pokud by se Choraiiané zeptali už před padesáti lety, hamlinští kolonisté by byli dosud naživu. Sto lidí zavražděných, pobitých jako dobytek. Těžko se dá říci bezcenný kov, doktorko Crusherová, jeho cena je až příliš vysoká."

Beverlyina veselá nálada se rozplynula. Zvedla svazek papíru, který položila na. stůl. „Neměla jsem příležitost se o tom zmínit na poradě, ale lékařské záznamy, které mi dal Deelor, jsou něco víc než jen historické dokumenty. Ani slůvkem se nezmiňují o jedincích, kteří byli zachráněni, ani o jejich psychickém stavu. Pokud je máme pustit na palubu, potřebovala bych o nich mít tolik co možná nejčerstvějších informací, kolik jen mohu mít."

„Rozumný požadavek," souhlasil Picard. „Ale pochybuji o tom, že to bude tak jednoduché. Dostat informace z velvyslance Deelora je jako pokusit se otevřít aldebaranskou škebli. Výsledek nestojí za tu námahu."

„Ale on přece chce, aby byla, mise úspěšná. Musí si uvědomit, že se mu pouze snažíme pomoci."

„Ano," řekl Picard. „To je samozřejmé. Možná je jen zarytý byrokrat, který opravdu ctí pravidla vyplývající z přísného utajení." Porovnal tuto domněnku s tím, čeho si všiml v Deelorově chování a usoudil, že by to mohla být pravda. „Ať už je to tak nebo ne, něco před námi skrývá."

V soukromí jejich kajuty, s Ruthe spící ve vedlejším pokoji, Deelor začal s virtuální inspekcí Enterprise. Jeho velvyslanecké postavení mu dovolovalo bez jakýchkoliv obtíží zkoumat technické zázemí lodi, ovšem ve chvíli, kdy se dotázal na osobní data posádky, systém se vzepřel. Deelor odpověděl pětičíselným kódem, který umlčel veškeré protesty počítače a zároveň smazal stopy po vniknutí.

Jean-Luc Picard byl jeho prvním cílem. Deelor pečlivě procházel záznamy o jeho předchozích působištích, ovšem seznam vyznamenání a ocenění byl příliš dlouhý a nudný a tak se raději podíval po novějších informacích. Přístup do kapitánova deníku vyžadoval sedmičíselný kód. Picardův styl záznamů na něj udělal dojem a zároveň mu napověděl, jak by asi mohl reagovat na určité požadavky. Picard byl ostří-

leným důstojníkem, ale od kapitána plavidla třídy Galaxy toho čekal trochu víc.

Nad soubory komandéra Williama Rikera a poručíka Data nestrávil mnoho času, ale přesto si je prohlédl důkladně. Se zbytkem posádky se může seznámit později.

Ruthe se nevzbudila, když z nočního stolku vedle postele bral malou krabici. Ta byla jedinou věcí, kterou si s sebou vzal z Ferrelu. Neměl rád majetek a měl jen radost z toho, že ho tam může nechat. Od počítače se dozvěděl, že Riker a Dat spolu právě pracují ve vědecké sekci a okamžitě se tam vydal. Ovšem zapomněl si zjistit, kde to vlastně je.

Najít vědeckou laboratoř byl úkol, který důkladně prověřil, jak dobře si zapamatoval uspořádání vnitřku lodi. Deelor se tam však dostal bez jediného zaváhání. Na Ferrelu šel přibližně stejnou dobu v naprosté tmě. Ta cesta jemu a Ruthe zachránila život. A pokud Choraiiané vyhrají i druhé kolo, možná ji bude muset opakovat. Deelor si povšiml překvapených obličejů důstojníků, když vešel do místnosti. Jejich reakce ho potěšila. Něco předvídat je nudné. A nebezpečné.

„Pane Rikere, toto svěřuji do vaší péče.“ Deelor položil malou krabici na laboratorní stůl. Zvuk, který se ozval při dopadu na desku prozradil, jak je těžká. Vyndal záznamník z kapsy saka a podal jej Datovi. Android reagoval úžasně rychle. „A toto je pro vás, pane Date.“

Riker si krabičku nedůvěřivě měřil, než ji otevřel. V Deelorových očích díky tomu stoupl. „Olovo,“ konstatoval první důstojník, když se podíval dovnitř. „Okolo deseti kilogramů .

„Raději jsem ho vzal víc, kdyby Choraiiané zvýšili cenu rukojmí.“

„Proč tak málo?“ zeptal se Riker. „Dokonce i velmi čistý kov je značně levný.“

„Nikdy si neřeknou o víc než kolik potřebují,“ řekl Deelor. „Za všechna zbývající rukojmí z Hamlinu si pravděpodobné nevezmou více než kolem patnácti kilo kovu.“

„A my jim dáváme víc, než chtějí.“

„Nedáváme, prodáváme.“

Riker se znechuceně zamračil, ale Dat vypadal zvědavě. „Je však podivné, že při své očividně velmi důmyslné a vyspělé technologii nedokázali vyvinout vlastní způsob těžby. Asteroidy jsou plné kovů, které hledají.“

„Kvůli jistým politickým šarvátkám,“ vysvětloval Deelor. „Vypadá to, že těžařské lodě se odpoutaly od hlavního plavidla. Choraiijská společenská hierarchie je velmi složitá a my o ní víme jen velmi málo.“ Raději rychle pokračoval ve vydávání rozkazů, než se ho Dat stihne zeptat na něco dalšího. Měl mnohem důležitější povinnosti, než ukájet androidovu zvědavost. „Pane Rikere, tuto krabici ukryjte na bezpečném místě poblíž transportní místnosti, aby byl obsah okamžitě připraven k přenosu.“

„A co mám udělat s tímhle?“ zeptal se Dat a pečlivě si prohlížel přístroj, který dostal.

„Záznamník obsahuje důležité informace ohledně choraiijských lodí. Prozkoumejte každou maličkost, která by mohla vysvětlit jejich neobvyklé zbraňové systémy. Očekávám úplnou zprávu co nejdříve.“

Riker ztuhl. „Ví kapitán Picard o těchto úkolech?“

„Klidně ho informujte,“ dovolil Deelor a již podruhé toho dne velmi rychle odešel.

Kapitola šest

„Chlapec potřebuje strýce," prohlásila Dolora, složila další košili a uložila ji do tašky na podlaze.

„No, ale on prostě žádného nemá," odpověděla Patrisha, která sledovala práci starší ženy z pohodlného polstrovaného křesla. Za jiných podmínek by si pobyt na Enterprise náležitě užila, farmáři nikdy nic nenamítali proti přepychovému nábytku a vzdušným místnostem, ale neměli mnoho příležitostí něco takového vyzkoušet. Ovšem týden společného bydlení s tetou byl nesnesitelný, i přes pohodlí, jaké kajuta skýtala. „Další příklad nerozvážnosti mé matky, když zemřela tak mladá."

Dolora se ušklíbla. Patrishin humor jí čas od času přišel nevhodný. „Tomas by jeho strýce rád zastoupil, jen kdybys ho požádala."

„Tomas se už několikrát pokoušel chovat jako můj bratr, aniž bych ho o to požádala."

„Je tvůj bratranec."

„Je –" Patrisha raději odpověď spolkla. Tomas byl tvrdohlavý hlupák, ale také Dolořin syn. A jí připadala jeho snaha opravdu úctyhodná. „Je milé, že se tak stará o naše blaho, ale já si s Dnnysem dokážu poradit sama."

Dolora kontrolovala, jestli je obsah tašky správné urovnán a zvažovala, jestli nemá všechno vyndat a poskládat jinak. „Za to, že jsi tak tvrdohlavá, může jedině to, že jsi jedináček."

„Díkybohu," vyklouzlo Patrishe z úst dříve, než to mohla zastavit. „Omlouvám se, teto Dolo." Pohladila starou ženu tak, jak to kdysi dělávala. „To je kvůli těm zprávám, které Dnnys přinesl. Rozčílily mě."

Žena se sice ještě tvářila trochu uraženě, ale očividně její omluvu přijala. „A ty věříš tomu, co ten chlapec říká?" „Ach, ano. Je téměř jisté, že loď nesměřuje k Novému Oregonu."

„Což jen ukazuje, že si Dnnys z posledního pokárání nevzal žádné ponaučení," řekla Dolora. „Stále se toulá po lodi."

A už u toho byly zase. Patrisha bránila syna stejně jako předtím tak, že se pokoušela poukázat na to dobré, co jeho prozkoumávání lodi komunitě přináší. „Potřebujeme jeho znalosti Enterprise, abychom mohli ochránit sebe i náš náklad."

To nemohl popřít nikdo, ani tak iracionálně přemýšlející žena jako Dolora, ale ona si rychle našla jiný cíl pro kritizování. „Cítila bych se mnohem lépe, kdyby byl dívka. Chlapci příliš snadno podléhají svodům neživého světa."

„Pokud by byl dívka, Krn by neměla bratra," upozornila Patrisha.

„Krn," začala Dolora zlověstně, ale potom se raději vrátila k balení.

V pokoji by se jistě rozpoutal zuřivý boj, kdyby do toho nevstoupil Dnnys. Patrisha se ho pokusila varovat, aby okamžitě odešel, ale on je před přímým útokem Dolory zachránil oba.

„Kapitán Picard by tě chtěl vidět, mami."

Patrisha vstala z křesla a Dolora rychle oznámila, že si ve vedlejším pokoji nechala svůj nejlepší svetr. Okamžitě se pro něj vydala. Patrisha dobře věděla, že se nevrátí, dokud tu kapitán zůstane.

„Jsem rád, že vás opět potkávám, farmářko Patrisho," pozdravil důstojník, když vstoupil. Sebedůvěra, která z něj čišela při jejich prvním setkání, zůstala, ale po netrpělivosti už nebylo ani stopy.

„Ať vaše půda vzkvétá, kapitáne Picarde." Patrisha se rozhodla okamžitě přejít k věci, což nebylo u farmářů příliš obvyklé, ovšem způsob, jakým se na něj vrhla, byl pro její lid typický. „Naši komunitou se šíří velmi znepokojivé zprávy: Někteří z nás se domnívají, že Enterprise nepluje k Novému Oregonu."

Picard se okamžitě podíval na jejího syna. „Ty ses stal dobrým přítelem Wesleyho Crushera, nemám pravdu?" Očividně chtěl v chlapci vyvolat strach.

„Neřekl mi to, pokud se ptáte na tohle," řekl Dnnys zamračeně. „Možná jsem jenom farmář, ale jsem dost chytrý na to, abych dokázal poznat, že loď změnila kurz. Jediné, co jsem musel udělat, bylo podívat se z okna."

„To máš pravdu," přiznal Picard. Obrátil se k Patrishe. „Váš chlapec by měl být pochválen za to, jak je všímavý." Kompliment však neodvrátil její pozornost od vzneseného dotazu. „Takže je pravda, že nesměřujeme k Novému Oregonu."

„Odchýlení od kurzu není příliš velké. Hvězdná základna Deset nás požádala, abychom se setkali s jinou lodí v tomto sektoru a předali jí nezbytný náklad. Jak sama vidíte, Enterprise má kromě svého průzkumného poslání i jiné úlohy. Sloužíme k přepravě pasažérů, jako obchodní plavidlo nebo záchranná loď."

Jeho proslov nenápadně připomněl, že jsou na palubě jen díky němu. Kapitán poslední lodě, která je přepravovala, nebyl tak vstřícný. Po čtyřech měsících cestování s farmáři pohár trpělivosti posádky přetekl. Vysadila celou komunitu na nejbližší hvězdné základně Federace a za žádnou cenu je už nepustila na palubu nákladní lodě Forox. Vzpomínka na toto obrovské zahanbení Patrishe připomněla, že by se měla chovat trochu uctivěji. „Děkuji vám za čas, který jste mi věnoval, abyste mi to vysvětlil."

„Rádo se stalo," odvětil mile. „Od toho tady přece kapitáni jsou."

Picard odešel. Ještě před tím, než se stačila vrátit Dolora, zeptala se Patrisha syna:

„Mluvil pravdu?"

„Nevím," odpověděl Dnnys mrzutě. „A Wesley mi neřekne, co se děje."

Riker a Dat obstoupili poručíka Jarovou a bedlivě sledovali údaje senzorů na jejím monitoru.

„Mám to!“ vykřikla Jarová vítězoslavně. „Kurz třicet čtyři na dvanáct.“

Dat se tázavě podíval na komandéra, který přikývl. „Teď, když jsme přišli na to, jakou stopu zanechávají, najdeme je snadno.“

Picard vystoupil z turbovýtahu a uviděl hlouček důstojníků. „Co se děje?“

„Lov je v plném proudu, pane!“ oznámil Dat nadšeně. „Našli jsme krvavou stopu!“

„Krev? Na mé lodi?“

Riker se usmál tomu, jak je kapitán zmaten. „Dat použil metafory, kapitáne. Našli jsme způsob, jak najít Choraiiany.“

„Skvělé,“ Picard se usadil do velitelského křesla.

„Ve skutečnosti nebylo užití slova krev úplně metaforické,“ ozval se Dat. „Průzkum fragmentů cizí lodi ukázal, že choraiijská loď se skládá jak z organických, tak z anorganických součástí. Zničením několika kouli jsme tu loď v podstatě zranili, a ona teď krvácí. Naše senzory jsou nyní kalibrovány tak, aby detekovaly příslušné kombinace prvků.“

Riker sešel po rampě, kde se setkal s Picardem. „Převedli jsme výstupy ze senzorů přímo do navigační konzole. Bude lepší, když nás povede sám Geordi, než použít vypočítané přímé trajektorie, která by mohla stopu minout.“

LaForge se teatrálně naklonil nad konzoli. „Jsem připraven vyrazit na váš rozkaz.“ Letět jen tak, bez počítače a zadaného kurzu, to byl sen každého pilota. Nic nemohlo nahradit ten úžasný pocit.

„Pane LaForgi, warp šest,“ přikázal kapitán.

„Co je s tebou?“ zeptala se Beverly Crusherová, když syn vstoupil na ošetřovnu. „Není ti špatně?“

„Jsem v pořádku,“ odsekl, ale ona mu přesto položila dlaň na čelo.

„Horečku nemáš. Tak proč vypadáš, jako žes ztratil nejlepšího přítele?“

„Protože jsem ho ztratil.“

Doktorka ho ob jala. Ani se nepokoušel vykroutit.

„Dnnys ví, že se děje něco divného, a chce vědět co. Není to jenom tím, že je zvědavý, bojí se o svoji rodinu. A já mu nemůžu říct vůbec nic, protože všechny informace o Hamlinu jsou tajné.“

Jeho matka si povzdechla. S horečkou by se vypořádala mnohem snáze. „Wesley, pokud se skutečně chceš stát důstojníkem Hvězdné flotily,“ – mávnutím ruky předem umlčela jeho protest – „budeš si muset uvědomit vztah mezi služebními a osobními zájmy. Ne vždy se budou shodovat.“

V těch několika měsících, které strávili na palubě Enterprise, doktorka Crusherová sledovala, jak tělo i mysl jejího syna dospívá. Ale i přesto byl příliš mladý na to, aby si dokázal uvědomit, jak těžké a bolestné bude rozhodování mezi těmito dvěma závazky. Ovšem, stejně to nechtěl slyšet, takže se raději odmlčela.

„Přísahal jsem,“ řekl Wesley vážně. „A přísahu dodržím, ať už jakkoliv.“

Lidé často říkali, že je Wesley hodně podobný matce, ale právě v této chvíli si Crusherová uvědomila, jak moc jí připomíná svého otce. To v ní vyvolalo nejen vlnu pýchy, ale i strachu. Nelitovala toho, jak oddaný byl její manžel Hvězdné flotile, ale jeho předčasné smrti.

Natáhla ruku, aby Wesleyho pohladila po vlasech. Tentokrát však ucukl, což bylo znamením, že se již cítí lépe. Přes skleněnou přepážku za jeho zády zahlédla Andrewa Deelora, jak vchází na ošetřovnu.

„Když už mluvíme o přísahách,“ povzdechla si, když velvyslanec přišel blíže, „teď je čas, abych se soustředila na tu Hippokratovu. Mám nabitý program, takže se odsud koukejte ztratit, praporčíku Crushere, nebo na vás také provedu pár testů.“ Ulevilo se jí, když zahlédla, jak se zašklebil. Wesley byl příliš velký kliďas na to, aby se trápil dlouho.

Doktorka odložila starosti týkající se osobního života a obrátila veškerou pozornost k pacientovi. Deelor byl z ošetřovny propuštěn již před několika dny, ovšem závažnost jeho zranění si žádala denní prohlídky.

„Skvělé. Ta rána už je skoro zahojená,“ poznamenala, když Deelor svlékl uniformu a odhalil tak syntetickou kůži, která zakrývala poranění. Odklopila lékařský skener a pokynula mu, aby se položil na stůl. Údaje z přístroje jen potvrdily její předpověď.

„Vaše tělo se zotavuje neobvykle rychle.“ Pečlivěji si prohlédla výsledky ze scanneru a zaměřila se hlavně na hrůzný obraz vnitřních orgánů. Jediným stiskem tlačítka se pohled zvětšil. „Což je vaše jediné štěstí, vzhledem k tomu, kolik zranění jste utržil v minulosti. Hluboké jizvy blízko srdce a jater, bodná rána, která zasáhla levou plíci, a několikačetné zlomeniny žeber.“

Prohlídka skončila. Přiklopila panel scanneru. „Nevěděla jsem, že je diplomatická služba tak nebezpečná.“

„Jsem smolař,“ zněla Deelorova odpověď. Posadil se na stole.

„Jako třeba že se necháte postřelit paprskem z fázeru?“ Deelor se soukal do uniformy. Oblékání ho už nebolelo tak jako před několika dny, ale přesto vypadal trochu neohrabaně.

Doktorka Crusherová znovu promluvila. „Proč nejsou ta stará zranění uvedena ve vaší lékařské složce?“ „Nejsou?“ podivil se. Jeho hrané překvapení sice vypadalo jako obvykle věrohodně, ale tahle doktorka se ošálit nenechala.

„Možná jste stejně roztržitý jako neobratný. Chybí mi současné lékařské záznamy ohledně zachráněných z Hamlinu.“

„Vyčkejte času, doktorko Crusherová.“ Zapnul si přední díl uniformy, jako by chtěl naznačit, že k těmto informacím prostě nemá přístup. „Vyčkejte času, doktorko.“

Umělá gravitace a inerciální tlumiče zajišťovaly, aby každému z tisícovky lidí na palubě Enterprise připadalo, že loď letí přímo. Klidně kráčeli po dlouhých chodbách, obědvali v jídelnách nebo tiše spali v kajutách, aniž by si povšimli změn kurzu, jak Geordi LaForge následoval stopu, kterou zanechalo po-

škozené choraiijské plavidlo. Stačil však jediný pohled z okna, aby odhalil skutečnou dráhu letu Enterprise. Lidé se však rychle naučili odvracet zrak od roztočeného vesmíru. Ovšem na můstku bylo těžké přehlížet neustále se měnící hvězdné pole na obrazovce a nejeden člen posádky můstku se odpotácel na ošetřovnu. Zbytek se pokoušel udržet pozornost na vlastních konzolích.

Pro kapitána Picarda to bylo velmi obtížné, protože poručík Dat, který právě prováděl hlášení, stál přesně před obrazovkou. Znovu a znovu se kapitánův zrak odpoutával od klidné androidovy tváře. A za jeho obličejem se točily hvězdy. Picard se snažil ignorovat pocit, že se mu zvedá žaludek, tak dlouho jak jen to šlo, a doufal, že to. samo přejde. Ovšem ten pocit stále sílil.

„To stačí, děkuji.“ Picard těžce polkl. Z posledních vět Datova hlášení si nezapamatoval vůbec nic. „Sejdeme se v mé pracovně.“

„Dobrý nápad, pane,“ ocenil ho Riker.

„Wille, jste stejně bledý jako Dat,“ prohlásil kapitán, když se za nimi zavřely dveře.

Riker se chabě usmál. Otočil židli tak, aby měl jediné okno místnosti za zády.

Zdálo se, že android není nesouladem zrakových vjemů a informací z rovnovážného orgánu ve vnitřním uchu postižen. Pokračoval v hlášení tam, kde přestal. „Bohužel, většina z údajů senzorů byla ovlivněna ničivými účinky energetické sítě. Velvyslanec Deelor nám sice poskytl záznamy ze střetnutí s Ferrelem, ale ty jsou poškozeny podobným způsobem.“

Picard se zamračil. „Znamená to, že nejsme schopni vybudovat účinnou obranu proti choraiijským zbraním?“

„Ne, pane,“ zavrtěl hlavou Dat. „Úkol je to těžký, ale ne nesplnitelný. Pokud budeme mít dostatek času, jistě přijdeme na řešení.“ A ihned odpověděl na další otázku, kterou mu chtěl kapitán položit. „Ovšem nejsem schopen specifikovat, jak dlouho bude tento proces trvat.“

„Čím kratší dobu, tím lépe, pane Date,“ povzdechl si Picard. „Byl bych raději, kdybychom byli na Choraiiany tentokráte lépe připraveni než posledně.“

„Rozumím.“ Dat položil váleček na stůl. Po chvilce rozmýšlení dodal: „Zajímavé. Technologie tohoto záznamníku je poměrně pokročilá. Nic takového jsem ještě u žádného příslušníka Hvězdné flotily neviděl. Ve skutečnosti se domnívám, že by tento přístroj mohl být majetkem výzvědné služby.“

„To je vaše domněnka nebo potvrzený fakt?“ zeptal se Riker.

„Domněnka, pane,“ přiznal Dat. „Ovšem v mém případě nebývá od skutečnosti příliš vzdálená.“

„Dobrá. Nechte si svou domněnku pro sebe. Pohybujete se na tenkém ledě.“

Dat se nejdříve chvíli překvapeně díval do země a potom přikývl na znamení, že porozuměl. „Ach ano. Použil jste metafory, jež vyjadřuje nebezpečí. To by vysvětlovalo chybějící části pásky: záznamy, které obsahují, jsou přísně tajné. To si mám pro sebe nechat také?“

„Můžete nám říci, o co jde,“ řekl Picard a nahnul se ke stolu. V tu chvíli zapomněl na veškeré zdravotní obtíže a pečlivě naslouchal.

„Záznamy pocházejí pouze z pozdější části střetnutí, poté, co choraiijská loď chytila Ferrel do energetické sítě. Veškeré předcházející informace byly vymazány, ale byl jsem schopen obnovit část chybějících dat.“

„A co jste našel?“

„Jediný záznam upřesňující stav energetických rezerv těsně před tím, než byla použita choraiijská sít. Vypadá to, že Ferrelu nezbývalo dost energie, aby byl schopen poli vzdorovat.“

„Date, a je možné se z pásku dozvědět, kam se všechna ta energie ztratila?“ zeptal se kapitán.

„Ne, pane. Pokud tam tyto informace někdy byly, jsou vymazány.“

„Takže velvyslanec si s námi stále hraje na slepou bábu.“ Picard si zamyšleně mnul bradu. Najednou mu v mysli vytanulo D’Ameliovo varování. „Nechte si štěstí pro sebe. Budete ho potřebovat mnohem více než my.“ Mělo však nebezpečí co do činění s Choraiiany, nebo s Andrewem Deelorem?

Wesleyho kroky se nesly dlouhým rovným přístupovým tunelem a ztrácely se kdesi v temnotách. Tma okolo zůstávala, ať šel jak dlouho chtěl. Každé dva metry se rozsvítilo další světlo a to za ním pohaslo. Kráčel čím dál tím rychleji, povzbuzován bujnou fantazií, která ve stínech viděla nejrůznější věci.

A když se před ním náhle ozvalo zasyčení, strachy vyjekl, i když věděl, že jde jen o otevírající se dveře. Zatímco se smál strachu, který sám v sobě vyvolal, vstoupil Wesley otevřeným vchodem do prostorné místnosti. To Dnnys mu ukázal tuto cestu do nákladového prostoru a jemu se ta zkratka zalíbila.

Před příchodem farmářů Wesley nikdy neprozkoumával nákladovou sekci Enterprise podrobněji. Táhlo ho to spíše ke složitější technologii warpového jádra a kontrolním systémům na můstku. Avšak poznámka jednoho z inženýrů o stázovém systému, který farmáři přinesli na loď, vzbudila jeho zvědavost. Ta vedla k tomu, že se šel na vybavení podívat a setkal se tam s chlapcem, který je měl na starosti, z čehož nakonec vzniklo přátelství.

Wesley si povzdechl, když si uvědomil, že s přátelstvím je možná konec. Vydal se na cestu mezi vysoko navršenými nákladními kontejnery poskládanými na sobě a automaticky počítal odbočky vpravo a vlevo. Ještě dříve, než se dostal do nejzazšího rohu místnosti, uslyšel bublavý zvuk chladící kapaliny, která proudila potrubím.

„Dnnysi?“ Během dne se farmář neustále potuloval někde okolo. Bylo to jediné místo, kam směl kromě prostorů pro pasažéry a Dnnys tu trávil tolik času, kolik jen mohl.

Rozcuchaná hlava vykoukla zpoza stázových komor uspořádaných jako plástev medu a hned zase zmizela z dohledu. Wesley se setkání obával a jeho strach byl jen umocněn tímto tichým odmítnutím. A tak tam stál a nevěděl, co má dělat.

„No tak, pospěš si!“ křičel Dnnys, jehož hlas byl tlumen hromadou vybavení. „Už jsem na tebe čekal. Mám problém.“

„Mohl jsi zavolat,“ Wesley se spustil na všechny čtyři a začal se plazit do kontrolního výklenku. Bylo tam místa právě tolik, aby se dovnitř vešli oba.

Dnnys jeho slova ignoroval. „Něco se děje.“ Zaklepal na číselník. Ručička hodnot se zachvěla. „Všechny údaje jsou v pořádku, ale něco je špatně.“

Wesley vzal přítelovo oznámení na vědomí, aniž by ho nějak zaujalo. Stázový přístroj byl zastaralý; vyřazená památka, kterou mohla používat jen tak chudá planeta jako Grzydc. Muselo se o něj pečovat přesně podle zadaných informací, aby byl zaručen správný chod. Díky Wesleyho teoretickým znalostem a obeznámenosti se strojem se Dnnysovi podařilo přijít na to, kde byla chyba. Ležel na zádech v prostoru, který byl navržen pro jinou rasu menšího vzrůstu a tvaru, a nakonec se mu podařilo otevřít kontrolní box a vytáhnout tmavý kovový čip.

„Roztavený spoj,“ určil Wesley, zkoumaje čtvercový obvod. „Musel se roztavit, když jsme byli obklopení energetickou sítí.“ Kontrolní zajištění počítačů Enterprise dokázalo určit každou chybu a poškození, ovšem stázový přístroj byl příliš starý na to, aby v něm mohl tak důmyslný systém pracovat. Vložil Dnnysovi do ruky náhradní čip a sledoval na panelech ve zdi, jak se údaje mění.

Jedna ze sekcí kontrolního panelu okamžitě upoutala jejich pozornost. Sledovali chronometr, na kterém neustále naskakovala čísla, jedno po druhém, stále vyšší a vyšší.

„Začal zpětný cyklus,“ vykřikl Dnnys. „Vždyť jsem to před pár dny kontroloval.“ Chlapec se vysoukal z výklenku a opřel se čelem o nejbližší stázovou komoru. Slabá červená záře stěží odhalila malé stočené embryo plovoucí uvnitř. Od chvíle, kdy ho kontroloval naposledy, vyrostlo. Přesunul se k vedlejší komoře a sledoval její vnitřek přes červené sklo. Tohle embryo bylo větší a rysy mělo zřetelnější. Ovečka se pohnula.

„Můžeš ten cyklus zastavit?“ zeptal se Wesley.

„Ne bez velké úmrtnosti,“ řekl Dnnys. „Wesi, potřebuju to vědět. Je nějaká šance, že bychom se dostali na Nový Oregon dřív, než bude cyklus ukončen?“

Wesley potřásl hlavou. Nemohl mu vysvětlit, proč to nestihnou, ale byl si jistý, že není dost času.

„Dobře,“ řekl farmář. „Tak v tom případě bude Enterprise zaplavena ovcemi a kozami, a to nemluvím o psech a kuřatech. Doufám, že váš kapitán má rád zvířata.“

„Myslím, že bych měl zavolat na můstek,“ odpověděl Wesley. S trochou štěstí to bude vysvětlovat komandéru Rikerovi a ne přímo kapitánovi.

Kapitola sedm

„Vypustíte dobytek do vesmíru?“ zeptala se Patrisha zděšeně.

„Samozřejmě, že ne,“ odpověděl. Jistě ani nic tak strašného nepředpokládala. „Rozhodně nechceme zvířatům nijak ublížit.“

„Ale kam je tedy všechna dáte?“

Tutéž otázku si položil i Riker, ovšem pro něj znamenala mnohem větši starosti. Jako správný první důstojník měl odpověď připravenou ještě dříve, než se kapitán nebo farmáři o problému vůbec dozvěděli. „Lodní simulátory mohou být přeprogramovány na pastvinu a zemědělskou půdu, včetně chlévů a ohrad. Wesley Crusher už na tom pracuje.“

Kapitán trval na tom, aby to byl mladý praporčík, jako by mohl za to, že právě on byl nositelem špatných zpráv. Wesley byl však možností vytvořit program nadšen. S Dnnysovou pomocí jakožto poradce ohledně požadavků farmářů byl tento úkol spíše hrou než prací.

Patrisha stále vypadala znepokojeně. „Simulátor? Jemine.“

„Je něco v nepořádku?“ zeptal se Riker. Dnnys toto řešení s úlevou přijal, ale jeho matka vypadala ještě ustaraněji než předtím.

„Je to jediná cesta, skutečně. Chápu to,“ kývla farmářka. „Ale simulátory jsou...“ Bezmocně pokrčila rameny. „Ďáblovy vynálezy?“ dořekl Riker až trochu neuctivě. „Nejsme pověrčiví, pane Rikere.“ Patrisha byla očividně naštvaná, ovšem naštěstí ne uražená. „Jako farmáři se pokoušíme nepoužívat žádnou zbytečnou technologii. Nechceme být závislí na strojích.“

„Ale co ty stázové komory?“ namítl Riker. Ze všech kolonistů byla tahle žena poslední, která by se chtěla hádat, ale možná měl s sebou přece jen vzít Troi, aby ho varovala v případě, kdyby na Patrishu tlačil až neúměrně.

„To jenom proto, že nebylo zbytí,“ povzdechla. „Neměli jsme jinou možnost. Ale i přes to bylo mnoho farmářů proti tak nezvyklému způsobu transportu zvířat. A porucha těch komor jim jen dala za pravdu.“

Riker cítil, že Patrisha už není tak rezervovaná, jako kdyby již byla příliš unavená, aby dokázala udržovat odstup. Navrhla mu, aby se posadil na pohovku a sama zaujala místo na menší židli. Sice byla pořád nervózní, ale už ne tak nepřístupná.

„Jsme poutníci, komandére. Ziedorf, nejstarší z nás, se narodil na Titanu před téměř dvěma sty lety. Moje matka a teta se narodily na Yonadě, já během cesty na Grzydc. Každý svět jsme považovali za dokonalý, takže jsme přijali něco z místních zvyků a přizpůsobili naše jména tamějšímu jazyku, ale tyto změny byly vždy jen povrchní. V první řadě jsme oregonští farmáři a naše odlišnost nakonec vždy vyústí v odchod. S každým přesunem na novou planetu se naše komunita i majetek zmenšují.“

„Ale Nový Oregon bude něco jiného.“

„Konečná zastávka, doufejme.“ Smutně se usmála. „To samé ovšem moje matka říkala o Grzydci.“ Zachvěla se a pokračovala o něco živěji. „Moje dcera na nás čeká na terraformované planetě a dokončuje poslední přípravy na náš příjezd. Pojmenovali jsme nový svět podle oblasti, ze které pocházíme, podle místa na Zemi zvaného Oregon.

Před více než třemi stoletími odtamtud odešlo téměř tisíc lidí. My jsme vše, co z této skupiny zůstalo. A zárodky těch zvířat ve stázi jsou v podstatě to jediné, co zbylo z našeho majetku.“

„Rozumím, farmářko Patrisho.“ Riker se začal chystat k odchodu. „Enterprise bezpečně dopraví vás i váš dobytek na Nový Oregon.“ Ovšem byl nesmírně rád, když se nezeptala kdy.

„Jaké roční období budete chtít?“ zeptal se Wesley. Na monitoru stále blikala žádost o zadání dalších informací.

„Jaro!“ vykřikl okamžitě Dnnys. Grzydcký rok byl velmi dlouhý a on tak toto okouzlující období zažil jen čtyřikrát v životě. Nebyl si sice příliš jistý tím, jak přesně vypadá pozemské jaro, ovšem byl si jistý tím, že bude lepší než to na Grzydci, stejně tak jako téměř vše, s čím se Dnnys setkal od chvíle, kdy planetu opustili.

„Přidám pár detailů,“ pokračoval Wesley během zadávání sérií čísel do programu simulátoru. „Komandér Riker říká, že pokud si dokážeš najít čas, abys udělal program dobře, potom můžeš pracovat dost tvrdě na to, abys ho udělal skvěle.“

„To zní přesně jako Dolora,“ povzdechl si Dnnys. „Ale od pana Rikera mi to nějak nevadí. Mám ho rád.“

„To já taky.“ Wesleyho prsty přestaly tančit po klávesnici. „Někdy mě napadne...“ Větu už však nedokončil. „Tak co tě napadne?“ naléhal Dnnys.

„No, můj otec zemřel, ještě když jsem byl hodně malý. Pokoušel jsem se vzpomenout, jak vypadal, ale je to těžké.“ Bylo to stejně těžké jako přiznat to matce. Jistě by to pochopila, ale vědomí, že Wesley pomalu zapomíná na vlastního otce, by ji jistě velmi zarmoutilo. „A někdy přemýšlím nad tím, jestli nebyl tak trochu jako pan Riker.“

„Nemít otce musí být stejné jako když já nemám strýce,“ soudil farmářský chlapec. „Až na to, že tobě chybí skutečná osoba, zatímco já si svého strýce jen představuji.“ Toto tajemství ještě nikdy nikomu neodhalil, ale věděl, že ho přítel pochopí.

V tu chvíli oba zapomněli na program do simulátoru. „Takže tebe to taky trápí?“

„Ne zas až tak často,“ Dnnys pokrčil rameny. Někdy na strýce nepomyslel i celé týdny. A jindy ho zase pocit ztráty nutil vyhledat Tomase, kterého sice ne-

měl moc rád, ale který byl alespoň z masa a kostí. „A navíc docela dobře vycházím s matkou. Ne jako moje sestra Krn. Ty dvě spolu neustále bojují. Myslím, že to je jeden z důvodů, proč jela Krn dobrovolně na Nový Oregon napřed."

Wesley se pokusil představit si zrzavou sestru, jak vztekle ječí na jeho vlastní matku, což ho rozesmálo. „Ony se nemají rády?"

„Ale jasně, že jo. Nebo má přinejmenším každá z nich ráda tu druhou." Chápal to lépe než ty dvě ženy samotné. „Tomas říká, že jsou jediné svého druhu."

Hluboký mužský hlas zopakoval poslední větu. „Jediné svého druhu?" Riker vstoupil do místnosti právě ve chvíli, kdy Dnnys domluvil. „Stavíte farmu, nebo si tu vyprávíte o holkách?"

Chlapci se rozesmáli a potom nedočkavě pokynuli prvnímu důstojníkovi, aby si přišel prohlédnout jejich práci. Myšlenky na otce a strýce ustoupily do pozadí před záležitostmi okolo simulátoru.

Picard obvykle stával ve spodní části můstku, ale jak se hon na Choraiiany prodlužoval a obličej Taši Jarové se čím dál více chmuřil, neodolal a zamířil k její konzoli. Zamračila se ještě víc, ale pořád zůstávala zticha. Kapitán se vydal na procházku po horní části můstku. Šéfka bezpečnosti často svá mínění přednášela ukvapeně, leckdy příliš ukvapeně, ale její umíněné pokusy krotit vlastní temperament by mohly zajít až příliš daleko. Jarová měla dobrý instinkt, který nesměl být promarněn jen kvůli tréninku sebeovládání.

„Našla jste něco, poručíku?" zeptal se s předstíranou lhostejností.

Otázka ji zaskočila nepřipravenou. „Ano, pane," kývla a potom poopravila: „Tedy, myslím, že jsem něco našla, možná."

Picard se zadíval na monitor. Vypadal normálně. „A co si myslíte, že to je?"

„Pravděpodobně jde jen o zkreslení, kapitáne." Ukazováčkem ukázala na zvlnění v okrajové části oblasti dosahu senzorů. „K těmto souřadnicím Geordi nemíří."

„Pane Date, co si myslíte o těchto údajích?"

Datova odpověď byla stejně neurčitá jako údaje samy. „Pokud jde o choraiijské plavidlo, jsme mimo kurz."

„Jaký kurz?" zeptal se Geordi. Visorem opatřené oči upíral na monitor navigační konzole. „Tihle hoši plují v kruzích, ne rovně. Jejich loď mohla skončit kdekoliv."

Picard zvážil názory obou důstojníků. Jejich posouzení situace bylo samozřejmostí, ale jeho konečné rozhodnutí bylo založeno spíše na instinktu než na logice. Na rozdíl od Jarové se vlastních pocitů nebál. „Pane LaForgi, přímý kurz k té distorzi."

„Ano, kapitáne," řekl pilot. Hvězdy, které se převalovaly na hlavní obrazovce, se naposledy zatočily a potom se konečně ustálily.

„Počítačová navigace má jisté přednosti," poznamenal Picard k poručíku Worfovi.

Worf vážně přikývl. Bublavý zvuk připomněl Picardovi, že Klingon odmítl nabídku doktorky Crusherové a nepřijal injekci na uklidnění žaludku, ačkoliv ostatní ji vzali s povděkem.

Soudě podle zvuků, které se ozývaly z poručíkových útrob, se i Klingonům zvedal žaludek, i když si to odmítali přiznat.

Spokojený s tím, že problémy na horní části můstku byly vyřešeny, vrátil se Picard do kapitánského křesla. Po mnoha dotecích komunikátoru na hrudi zavolal Rikera a Troi na můstek. Setká se s velvyslancem Deelorem, ale nejdřív si promluví s posádkou. Sice mu přislíbil na této plavbě plnou spolupráci, ovšem to neznamenalo, že ho bude slepě poslouchat. Od této chvíle chtěl Picard vědět o každém velvyslancově pohybu.

Andrew Deelor nespal tvrdě. Signál z můstku ho ihned probudil a když mluvil s Picardem, nebylo v jeho hlase ani stopy po ospalosti.

Rozhovor byl stručný a Deelor vyskočil z postele okamžitě, jakmile skončil. Od té chvíle, kdy se Enterprise vydala na honbu za Choraiiany, uléhal do postele úplně oblečený, aby byl připraven okamžitě zareagovat na volání z můstku.

„Ruthe?" Rozsvítil světla v kajutě a začal hledat šedivý plášť tlumočnice. Bude schovaná pod ním. Minulou noc Ruthe položila všechny polštáře z postele na zem a spala na podlaze. Ale dnes ji našel schoulenou v křesle v rohu místnosti.

Deelor s ni zatřásl, aby ji probudil, a zašeptal jí do ucha nejnovější zprávy. Ruthe nesnášela hlasité zvuky. Vstala, líně se protáhla a byla připravena odejít. Měli mnoho společného: oba cestovali nalehko.

Na chodbách panovalo ticho, jen sem tam potkali osamělého člena posádky. Ovšem na můstku tomu bylo přesně naopak. Místnost byla plná hlasů a pohybů a Deelor přesně cítil, jak sebou Ruthe cukla, když vystoupili z turbovýtahu.

„Loď je na hranici dosahu našich senzorů," vysvětlil Picard oběma příchozím, když se s ním setkali v dolní části můstku. „Nemůžeme se dostat dost blízko na to, abychom získali spolehlivé údaje."

„To ani nezkoušejte," zavrtěl hlavou Deelor. Naznačil prvnímu důstojníkovi, aby mu uvolnil místo a usedl po kapitánově pravici. „Choraiiané nereagují na pronásledování."

„A na co tedy reagují?" zeptal se Picard mírně otráveně.

„Na tohle." Ruthe vytáhla ruce z kapes pláště. Držela v nich tři části složitě vyřezávané dřevěné trubice. Nacvičenými pohyby je spojila do jediného kusu.

Usedla do tureckého sedu k Deelorovým nohám. Pozvedla hudební nástroj k ústům podobně jako flétnu, ale zvuk, který vydal, měl hlubší zabarvení, spíše jako hoboj nebo fagot.

„Začněte vysílat," přikázal Deelor. Všiml si, že Jarová jeho příkaz nesplnila. Počkala, až kapitán přikývl a až potom otevřela volací kanál. Chvíle, kdy bude Picard muset uznat jeho autoritu otevřeně, se rychle blížila. Blížila, ovšem ještě nenastala.

Zvuk flétny obrátil Deelorovu pozornost opět k Ruthe. Její melodie byla jednoduchá, v podstatě jen neustále přehrávala jednu stupnici jen s malými odchylkami v tempu a rytmu, ale přesto se nikdy neopakovala. Každá sekvence však končila na stejném tónu. Ten zněl vždy o něco déle než ostatní, než začala znovu.

„Béčko," prohlásil Riker po několika minutách. „V různých oktávách, ale vždycky béčko."

„Tak můžete pojmenovat tu loď – stejně jako kteroukoliv jinou," odpověděl Deelor.

Ruthe ukončila pozdrav dlouhým držením poslední noty. Položila flétnu do klína a vyčkávala.

Odpověď byla mnohem složitější. Tři rozdílné flétny, nebo možná hlasy, přebíhaly po stupnicích nahoru a dolů přes tón snížené b, který držel čtvrtý hráč. Ruthe chvíli jen poslouchala a potom se k nim přidala. To trvalo několik minut a potom začaly hlasy jeden po druhém umlkat, až zůstala jen Ruthe.

Tlumočnice hrála se zavřenýma očima ještě dlouho po tom, co Jarová oznámila, že choraiijská loď je mimo dosah senzorů. Deelor se jemně dotkl Ruthina ramene. Okamžitě přestala hrát, jako by se probudila z transu.

„Musí ještě dokončit jednu píseň, než se s námi budou moci setkat, ale se schůzkou souhlasí."

„I přes zranění, která jsme jim způsobili?" zeptal se Picard. „Předpokládal jsem, že je k dalšímu kontaktu bude potřeba více přemlouvat."

„Ach tak. Nikdo nebyl zraněn a loď už je v pořádku."

„Kde a kdy se s nimi setkáme?"

Ruthe zaváhala a potom se vrátila k flétně. Přehrála krátkou část z rozhovoru s mírným přizpůsobením tónů lidským uším. „Za dvacet vašich hodin. Místo jsem měla vybrat já. Řekla jsem jim, že se setkáme na souřadnicích osm pět šest na dvanáct."

„Pokud poletíme warpem šest, měli bychom na dané místo dorazit včas," hlásil Dat, jakmile zadal souřadnice do počítače. „Ale proč zrovna tam? Poblíž se nenachází nic důležitého."

„Prostě to hezky zní."

Riker se usmál tomu, jak toto tvrzeni Data ohromilo. „Někdy je podání důležitější než obsah, Date."

„Tomu nerozumím..."

„Později, pane Date," řekl kapitán pevně. „Teď, když bylo rozhodnuto o místě setkání, můžeme oddělit talířový modul a vydat se na cestu. S Choraiiany se setkáme jen s bojovým modulem."

„Za žádných okolností," protestoval Deelor. „Loď zůstane vcelku."

Picard ztuhl. „Nemohu riskovat životy pasažérů."

„Společně s vyzbrojenou sekcí jsou v mnohem větším bezpečí, než kdybyste je tu nechali samotné. Choraiiané nikdy neletí přímo a mohli by během chvíle obrátit loď. A talířová sekce by byla velmi snadnou kořistí."

„Rozumím tomu," povzdechl si Picard. „Jsou v nebezpečí v každém případě."

„Přesně tak." Deelor neměl chuť pokračovat v debatě. Vstal a kývl na Ruthe na znamení, že odchází. Než vstoupil do turbovýtahu, pronesl ještě jeden rozkaz. „Příštích dvacet hodin je můstek váš, kapitáne Picarde."

„Velvyslanec by potřeboval trochu vychovat," zamumlal Picard, když se za Deelorem zavřely dveře. Nařídil za dat kurz k souřadnicím, které udala Ruthe, ovšem ne bez pochybností. Picard nebyl hudebník, takže zatímco byl Riker hrou okouzlen, Picard byl nesrozumitelnou komunikací znepokojen.

„Víme jen to, co nám ona sama řekla," připomněl Rikerovi. „A i když nemám sebemenší důvod jejím slovům nevěřit" – nervózně si založil ruce na prsou – „prostě jí ani Deelorovi nedůvěřuji."

Kapitán se obrátil na Troi, aby se dozvěděl její názor, ovšem ani poradkyně toho moc nezjistila. „Ruthe myslí jen na svou hudbu. Deelor, stejně jako vždy, si dává dobrý pozor na to, aby skryl svoje emoce. Ví, že jsem poloviční Betazoid a pokud jsem nablízku, extrémně se soustředí na to, aby si mě nevpustil do mysli."

„Mám nahrávku celého rozhovoru, kapitáne," řekl Dat, na kterého se chtěl kapitán obrátit vzápětí. „Teoreticky by měl být počítač schopen vytvořit překladač, ale zdá se, že choraiijský jazyk je velmi složitý, založený spíše na emocích než na konkrétních vyjádřeních. Potřeboval bych více informací k tomu, abych urychlil proces překládání a zvýšil jeho přesnost."

Picard se obrátil k prvnímu důstojníkovi. „Vy jste hudebník, Jedničko. Slyšel jsem vás hrát."

„Jenom amatér," namítl Riker. „A ve skutečnosti znám jenom jazz."

„Amatér nebo ne, jste jediný vyšší důstojník, který má s choraiijským jazykem něco společného." Kapitán se ještě jednou zamyslel nad koníčkem prvního důstojníka a přikývl na potvrzení toho, že se rozhodl správně. „Ano, jsem si jistý, že byste mohl přimět tlumočnici Ruthe k rozhovoru ohledně její práce."

„Ale kapitáne..."

„Není nepodobná paní Beatě na Angelu Jedna. Jen díky vašemu řečnickému umění byla tehdy vůči posádce Odina shovívavá." Podle jistých zdrojů však tehdy Riker k přesvědčování nepoužil jen svého umění slova. A když nyní uši komandéra Rikera zčervenaly, kapitán usoudil, že na těchto zprávách možná něco bude.

„Zkusím to, pane."

I přes zdráhavost prvního důstojníka nějakým způsobem tušil, že úkol splní. „Ale ujistěte se, že Deelor není někde poblíž, až ji budete přesvědčovat. Přijde mi jako docela žárlivý typ."

Rozdělení nerozlučné dvojice bylo naplánováno snadno. Doktorka Crusherová sice nebyla dvakrát nadšená tím, že Deelorova lékařská prohlídka má sloužit jako zástěrka pro Rikerovy aktivity, ale nakonec souhlasila. Ovšem vylákat Ruthe z kajuty již bylo o poznání těžší. Jenom než odpověděla na jeho vytrvalé zvonění u dveří trvalo několik minut. Jeho nabídka prohlídky lodi se nesetkala s valným zájmem. Ovšem také ho neposlala pryč, takže se pokusil o přímý útok.

„Byl jsem okouzlen vaší hrou na flétnu. Zahrála byste mi?“

„Tady?“ zeptala se rozpačitě.

Riker se rozhodl vyložit si její otázku jako souhlas a navrhl jako vhodnější prostor blízkou společenskou místnost. Po dalším přemlouvání ho Ruthe následovala do velkého sálu plného polstrovaných židlí a okrasných rostlin. Byli tam sami, což ji očividně potěšilo, protože její zdráhavost začala ustupovat. Předešla Rikera a posadila se na židli naproti velkému oknu. Nádherný výhled jí zřejmě také udělal radost. Usmála se.

Neformální prostředí bylo jen hrané. Příslušníci ostrahy na rozkaz poručíka Jarové střežili všechny chodby do této sekce. Měli za úkol držet členy posádky mimo službu dál od společenského sálu. Tu trochu času, během níž byli Ruthe a Deelor od sebe odděleni, chtěli využít, jak nejlépe se dalo.

O prvním kroku Riker rozhodl po krátké prohlídce hudebních souborů v počítači. „To málo, co jsem slyšel ze zprávy od Choraiianů, mi připomnělo pozemskou středověkou hudbu. Západní hudební formy se skládaly z několika naprosto odlišných hlasů. Každý měl svůj rytmus a melodii.“

Ruthe byla jeho postřehem překvapena. Odvrátila zrak od hvězd a pohlédla na něho. „Ano, polyfonické skladby jsou podobné, ale choraiijské harmonie jsou spíše podobné stupnicím používaným ve dvacátém století Schönbergem.“

„Takže vy jste profesionální hudebnice?“ zeptal se. Její předchozí poznámka bylo to nejdelší, co kdy na veřejnosti pronesla a on chtěl, aby pokračovala. Jeho otázka však měla přesně opačný účinek.

Ruthe se opět zahleděla z okna. „Studovala jsem hudební historii,“ vysvětlila stručně a pak se opět odmlčela.

„Ten pozdrav, který jste hrála,“ – Riker zabroukal pár taktů z melodie, kterou slyšel na můstku – „to byla vaše vlastní skladba? Nebo mají Choraiiané nějakou stálou melodii, kterou volají jinou loď?“

„Tóny jsou vždy ty samé,“ odpověděla, „ale na rytmu nezáleží.“ Vyndala rozloženou flétnu. „Ta píseň je pokaždé jiná.“

Riker sledoval, jak Ruthe sestavuje nástroj a opět byl zasažen její krásou. Jedna část jeho mysli se soustředila na hudbu, kterou hrála, zatímco jiná obdivovala nádherné rysy její tváře a úžasné prsty, které pobíhaly po flétně.

Ruthe nepřestávala hrát, ani když do sálu vstoupil Dat, jen trochu zpomalila, když ho sledovala, jak usedá na jednu z židlí. Mnohem více než její hudba ho zajímalo hlášení, které si s sebou přinesl, a tak se vrátila k původnímu tempu. Riker věděl, že záznamník ukrytý v Datově dlani zaznamenává každou notu.

Jako další do místnosti vstoupila Deanna Troi. Riker se obával, že přítomnost poradkyně Ruthe vyruší, ale tlumočnice byla natolik pohlcena svojí písní, že dalšího posluchače ani nezaznamenala. Bohužel, on sám však nedokázal skrýt rozhořčení nad stále početnějším obecenstvem.

Pod pláštíkem hudby mu Deanna pošeptala: „Možná se lépe soustředíš v intimnějším prostředí.“

Dlouhé snížené b znamenalo konec Ruthiny písně. „To bylo nádherné, i když jsem nerozuměl výrazu té skladby,“ řekl Riker. „Ale potom jsem si jistý, že Choraiianům musí naše řeč také přijít divná.“

Ruthe potřásla hlavou. „Vůbec ne. Choraiiané znají standardní jazyk Federace od svých dětí. Ve skutečnosti jím mluví poměrně dobře, ale je to tak ošklivá a neobratná forma komunikace, že ji raději nepoužívají.“

To jistě bude Picarda zajímat, ale i přesto to byl jen střípek vědomostí, které Riker od tlumočnice získal. „Wille...“ Troino varování však přišlo pozdě. Velvyslanec Deelor byl od něj vzdálen jen několik kroků.

„Divil jsem se, kde jsi.“ Deelor mluvil pouze k Ruthe.

„Nudila jsem se v kajutě.“

„To už se nikdy nestane,“ ujistil ji Deelor. „Moje výlety na ošetřovnu skončily.“ Poslední poznámka patřila prvnímu důstojníkovi.

Velvyslanec zavolal Ruthe k sobě. Vstala ze židle a následovala ho ven ze sálu.

Riker se zamračil, když sledoval ty dva, jak odcházejí. Ruthe se ani slůvkem nerozloučila, ani jednou se neohlédla. „Nelíbí se mi, jak ji Deelor komanduje.“

„Nevypadá, že by jí to vadilo,“ řekla Troi. „Tak proč to vadí tobě?“

Otočil se, aby jí odpověděl, ale pak si povšiml sedícího Data. Android přestal předstírat nezájem a se zaujetím je sledoval.

„Date, měl bys už jít,“ vyzval ho Riker.

Dat se zamračil a hledal v paměti, jestli nezapomněl na nějakou schůzku. „Na tuto hodinu nemám nic domluveného.“ Pečlivěji si prohlížel Rikerův výraz. „Chcete, abych odešel?“

„Ano, Date,“ řekla Troi pevně.

Android se ani nepohnul. „Moje porozumění lidským vztahům by se mohlo zlepšit, kdybych měl více příležitostí k pozorování. Vaše diskuse slibuje mnoho důležitých poznatků.“

„Rádi bychom měli trochu soukromí,“ trval na svém Riker.

„Ale je to právě soukromí, které znemožňuje mé pokusy o pochopení spletitosti mezilidských vztahů.“

„Nashledanou, Date.“ Dat vstal ze židle a vydal se ke dveřím, ovšem velmi pomalu. Riker si byl vědom toho, jak dobře android slyší, tak si počkal, až byl Dat opravdu daleko, než začal mluvit. „Deanno, kdybych tě tak dobře neznal, řekl bych, že žárlíš.“

„Nemám právo žárlit. Myslím, že náš rozchod tuto otázku poměrně jasně vyřešil.“

„A navíc nemáš na co žárlit.“

„To já vím, Wille,“ přiznala s povzdechem. „Cítím přechodnou náklonnost k Ruthe, tvůj obdiv její krásy, ale žádný vážnější zájem. Z její strany...“

Rikerova marnivost bojovala s touhou dozvědět se, jaké city k němu Ruthe chová. „Nechceš mi doufám říct, že se do mě...“

„Ne. To určitě ne," odpověděla Troi s větší jistotou, než očekával. „Ve skutečnosti k tobě necítí vůbec nic."

Troi se usmála, když zahlédla v jeho obličeji záblesk mrzutosti. Její další slova vysvětlila toto tvrzení a navrátila Rikerovi zpět jeho pýchu. „Ona se prostě nezajímá o nic víc než o svoji hudbu. Je prázdná, Wille. Necítí vůbec nic."

Kapitola osm

Muži i ženy se shromáždili v davu před simulátorem. Vstup byl otevřen. Hned za prahem mírné kopečky přecházely v lesy, v jejichž listoví se prohánět svěží vánek. Dřevěné, na červeno obarvené budovy lemovaly vzdálenou stěnu trupu lodi, ovšem pastviny, zobrazené na ploše, vypadaly, jako by se táhly až do nekonečna.

Farmář Leonard se nahnul blíže ke vchodu a nabral trochu vzduchu do plic. Byl čerstvý a plný vůně zimolezu. Nadechl se zhluboka a vychutnával známou vůni. „Brzké jaro, čas začít sázet."

Někteří bázlivější kolonisté ho pozorně sledovali, ale zdálo se, že je v pořádku. Ostatní se vydali za ním.

„Za celou dobu, kterou jsme strávili na Grzydci, jsem nikdy neviděla tolik zeleně," vydechla Charla. „Vypadá to tu jako na Yonadě."

Tomas si hlasitě odfrkl a o krok ustoupil. „Je to jen levná náhražka. Iluze." Nervózně se prohraboval ve vousech.

„Po všech těch měsících strávených ve vesmíru děkuji i za tu iluzi," řekla Mry. „Nemůže to být horší než realita." Byla první, kdo sestoupil z drsné kovové podlahy na zem, která se pod jejími kroky bořila, ovšem Leonard ji okamžitě následoval. Čerstvý vzduch a teplý sluneční jas byly příliš lákavé, než aby ostatní dokázali dlouho odolávat. Jeden po druhém vcházeli dovnitř.

Nakonec zůstal Tomas stát venku sám. „Styďte se!" křičel na ně. „Už jsem to říkal jednou a teď to říkám znovu: raději bych vlezl drakovi do chřtánu, než abych vlezl do simulátoru." Jak se skupinka vzdalovala, neustále zvyšoval hlas. „Tehdy jste mě za mou zásadovost vychvalovali, ale očividně nedokážete odolat pokušení."

„Pojď, Tomasi," odpověděla Myra. Stará žena ještě stále postávala blízko vchodu. „Můžeš nás přece odsuzovat i tady uvnitř stejně dobře jako venku."

Tomas se nepohnul, jen vrazil ruce do kapes, aby zakryl, jak se mu třesou. „Odsud vidím poměrně dobře." Ve chvíli, kdy zahlédl svoji sestru a Leonarda, jak se smějí a válejí po louce, se mírně zamračil.

„Mry je pohledná žena," poznamenala Myra a suše se zasmála. „Dost stará na to, aby měla děti."

„Asi ano," zavrčel. „Ale měl bych jí pár věcí vysvětlit." Zaťal zuby a vykročil.

Jakmile prošel vchodem, kovové dveře se se zasyčením zavřely a potom zmizely. Iluze byla dokonalá. Tomas stál uprostřed pole vlnící se trávy. Čistá modrá obloha se mu klenula kdesi vysoko nad hlavou a teplo vyzařované žlutým sluncem ho donutilo, aby si rozepnul horní knoflíky flanelové košile.

Mladý Stvn klesl na kolena. Nabral do rukou hrst hlíny a nechal ji propadávat mezi prsty. Starý Steven uškubl trs trávy a rozžvýkal část kořene. „No, pro kukuřici to sice vhodné není, ale pšenici se tu bude dařit docela dobře."

„Máme sem dát jen zvířata, ne něco sázet," řekl Tomas, který oba muže pozoroval.

„Proč nevyužít tak dobré půdy," namítl mladý Stvn a vyměnil si souhlasný pohled se svým strýcem. „Bude potřeba desetiletí těžké práce, než z Nového Oregonu uděláme tak nádherný svět, jako je tenhle."

Tomasovu pozornost upoutali Wesley s Dnnysem, kteří vyběhli ze stodoly a vyrazili loukou k dospělým. „Ještě jeden zkrat a naše ovce budou pobíhat po kovové podlaze," pustil se do Dnnyse okamžitě, jakmile byli chlapci na doslech.

„Myslím, že odvedli skvělou práci," řekla Mry. O tvář se ji otřela třepetavá křídla a vzápětí odtančila. „Podívejte se na ty nádherné motýly! Ještě nikdy jsem neviděla žádného živého. Koho napadl takový roztomilý detail?"

„Mno, byl to můj nápad," přiznal Wesley.

„Takže ty jsi nejen technik, ale i umělec." Vymotala mu z vlasů stéblo slámy, které v nich uvízlo.

„Co je s tebou?" Dnnys dloubl kamaráda do žeber. „Celý se červenáš."

„Slunce je příliš jasné," řekl Wesley. Mry se na něj usmála a on opět zrudl. „Raději půjdu zkontrolovat zdrojový kód."

„Chtěl bych žít na farmě, kde by bylo alespoň tolik legrace, jako při vytváření holoprogramu. Potom by mě nezajímalo –"

Jeho sestřenice zvedla ruku a položila mu ukazováček přes pusu. „Ticho, Dnnysi. Uslyší tě." Nervózně se podívala na ostatní farmáře.

Myra se na ně podívala nebezpečně zamračeným pohledem. „Neotálejte tady. Chci vidět chlévy."

„Není důvod k jejich návštěvě," prohlásil Tomas vážně. Myra nad jeho protestem mávla rukou, jako kdyby chtěla odehnat obtížný hmyz. „Tohle je farma a farma znamená práci. Vy mladí jste už zapomněli, co je to tvrdá dřina. Budu vám muset osvěžit paměť."

Za Myřina neustálého pobízení se celá skupina vydala k budovám. Tomas šel v poslední řadě vedle své sestry a pokoušel se ji ochránit před Leonardem. Na všechny námitky vůči simulátoru v té chvíli úplně zapomněl.

Pro setkání se Sníženým b bylo již vše připraveno, ale ještě stále nepřišel ten správný čas, kdy by měl Deelor převzít můstek. On a Ruthe tedy nemohli dělat nic víc, než čekat.

Deelor seděl tiše jako kočka na číhané, připravený okamžitě vyskočit. Přes hodinu se v křesle ani nepohnul, ale jeho mysl neklidně poletovala mezi neměnnou minulostí a příliš nejistou budoucností.

Naproti tomu Ruthe byla natažená na posteli a poslouchala nádherné tóny sóla pro cello z paměti počítače. Očividně byla se současností spokojená.

„Riker tě má rád," řekl Deelor najednou.

„Opravdu?" Bez sebemenší špetky zájmu k němu vzhlédla, plně pohlcená hudbou. Deelora by zajímalo, zda by Choraiiané nezačali mít na lidi lepší názor, kdyby si poslechli tuto Bachovu skladbu nebo Mozartovy koncerty. „Jak to můžeš říct?"

„Z toho, jak se po tobě dívá, je to zřejmé."

„Mám s tím něco dělat?"

„Ne. Ne, pokud nechceš." Sarabanda pomalu přešla v gavotu, její nejoblíbenější část symfonie D dur. Věděl, že teď musí být zticha. Jakmile však začala gigue, pokračoval. „Myslí si, že jsme milenci."

„Kdo?" zeptala se.

„Riker."

„On?" Najednou se zamračila. „Tak proto chtěl, abych mu zahrála? Protože se mu líbím?"

„Zčásti. Spíše to však bylo proto, že měl za úkol zjistit více informací o Choraiianech."

Ruthe se stočila do klubíčka, což bylo jasným znamením, že ji to odhalení rozrušilo.

„Co ti říkal?" zeptal se Deelor naoko lhostejně. Pokud by v otázce vycítila sebemenší nátlak, přestala by s ním mluvit úplně.

„Nepamatuji si."

Opravdu si to nejspíš nepamatovala. Minulost ji zajímala stejně málo jako budoucnost. Deelor vstal z křesla a vypnul hudbu.

Okamžitě se posadila. Teď už byla veškerá její pozornost soustředěna jen na něj.

„Ruthe, ty znáš mé postavení. Pokud kapitán a jeho posádka prohlédnou tvou dohodu s Choraiiany, nebudu tě moci podpořit. Jednáš bez oficiálního povolení. Ve svém vlastním zájmu by sis měla dávat v přítomnosti Rikera a ostatních pozor."

„Stejně ho nemám ráda."

„To já taky ne," zasmál se Deelor. „Ale mám rád tebe." Když uviděl, jak zpozorněla, povzdechl si. „Ale ty s tím nemáš co dělat."

Lehkým dotykem na operační konzoli Dat předvedl grafické znázornění choraiijské energetické sítě na hlavní obrazovce. Dotkl se opět a roztahující se modrá síť se rozzářila. „Je to jenom teorie," varoval android kapitána, usazeného ve velitelském křesle.

„Ano, rozumím," odvětil Picard, mírně oslněný náhlým jasem. Nepřítomně si mnul kořen nosu. „Prosím, pokračujte."

„Choraiijská síť je tvořena pružnými energetickými vlákny: Domnívám se, že je možné jedno z těchto vláken zachytit a jeho ohnutím získat prostor, kterým by mohla proletět speciálně zkonstruovaná sonda."

„Za jakým účelem?" zeptal se Riker, zatímco studoval schematickou kresbu Datovy sondy, která se objevila na obrazovce. Animace ukazovala sondu při kontaktu se sítí.

„K útoku na zdroj energie té sítě." Jak Dat mluvil, modrá vlákna začala pohasínat. „Můžeme tu energii rozptýlit ve vesmíru, nebo její sílu využít. Ať už si vybereme kteroukoliv z variant, smršťování pole nebude mít na naše štíty žádný vliv."

„Zní to riskantně," Riker se zamračil. „Co když nebudeme moci ten zdroj zničit?"

„Riziko přetížení a výbuchu činí třicet čtyři procenta," souhlasil Dat. „Jak jsem řekl, jde o teoretický model a pravděpodobně ho bude potřeba vylepšit v průběhu samotné akce."

Picard zvážil rizika použití takové obrany uprostřed boje. „Doufejme, že k tomu nedojde, pane Date."

„Do setkání zbývají už jen čtyři hodiny." Riker seděl zhroucený v křesle, příliš unavený na to, aby dokázal udržet obvyklé přímé držení těla. Důstojníci na můstku pracovali několik směn bez přestávky. „To nám neposkytuje moc jiných možností."

„Měli bychom se spoléhat na diplomatické umění Andrewa Deelora. Podle všeho zřejmě velvyslanec dokáže být i taktní, jen svým osobním kouzlem neplýtvá na podřízené." Kapitán se pečlivěji zadíval na prvního důstojníka. „Zbylý čas bychom měli využít k odpočinku. Včetně vás, Jedničko."

Riker se napřímil a konečně narovnal shrbená záda, která ho prozradila.

„Pod jednou podmínkou, kapitáne. Že vy také opustíte můstek." Byl připraven na odpor. „Jsem si jistý, že vrchní lékařský důstojník by na tom též trval."

Picard se mírně usmál. Zřejmě nedokázal skrýt únavu o nic lépe než Riker. „Není potřeba rušit doktorku Crusherovou. Půjdu do postele jako hodný chlapec." Zvedl se z křesla a oslovil jediného důstojníka, který odpočinek nepotřeboval. „Komandére Date, můstek je váš."

Přestože Picard skutečně došel do své kajuty, jednoduše neusnul. Ležel nehnutě na posteli, oči zavřené, a přemýšlel. Andrew Deelor již brzy převezme kontrolu na Enterprise. Admirál Zagráth dal jasně najevo, že se mu Picard musí podřídit.

Nechte si své štěstí pro sebe. Budete ho potřebovat mnohem více než my.

D'Ameliovo varování neustále znělo Picardovi v uších. Cítil tíhu Phila Manina, jenž mu umíral v náručí. Kapitán Ferrelu, uposlechl velvyslancových rozkazů a žil dost dlouho na to, aby toho mohl litovat. Kdy se poslušnost mění v tupost?

Hodiny míjely.

Do chvíle, kdy se z interkomu ozval Datův hlas a volal ho zpět na můstek, nenašel na otázku odpověď. Zvedl se z lůžka a cítil se ještě unavenější, než když si na něj lehal.

Poručík Worf klidně přetrpěl, že ho kapitán Picard poslal spát, a poslušně odešel do své kajuty. Jako Klingon plnil Worf rozkazy do písmene. A jako Klingon též cítil, že může porušit rozkaz, který mu nevyhovuje. Zůstal uvnitř místnosti několik minut a pak se vrátil na můstek.

„Lidé příliš spí," odpověděl Worf na Datův tázavý pohled. „Otupuje to reflexy."

Dat nepotřeboval odpočinek a tak nebyl schopen posoudit pravdivost jeho tvrzení. Vypozoroval však něco jiného. „Zdá se, že spánek shledávají zábavným."

„Další důvod proč nespat."

Worf začal pracovat na problému, který ho trápil již několik dní: schopnost Sníženého b přetížit vlečný paprsek. Choraiijské koule nedrží stálý tvar, dokáží se uvnitř vlečného paprsku pohybovat, ale nedokáží se z jeho moci vymanit. Tím, že se roztáhnou do jedné dlouhé řady, přetíží energetické zdroje lodi, která je drží. Počítačové simulace ukázaly, že prstencový tvar by měl tentýž účinek. Jakékoliv rozmístění, které zvětší povrch lodi způsobí to, že vlečný paprsek začne odčerpávat více energie, než kolik si protivník může dovolit.

„Nikdy nepřeruší vlečný paprsek," řekl Worf, když ukazoval Datovi výsledky. „Donutí nás ho vypnout, protože cena za držení jejich lodi je příliš vysoká."

„Je možné, že se je Ferrel pokoušel udržet příliš dlouho," přemýšlel Dat. „To by vysvětlovalo, proč loď nebyla schopna odolat účinkům sítě."

„Podle počítače potřebujeme více energie."

„To je samozřejmě to nejjednodušší řešení," souhlasil Dat. „Možná, že trochu více energie ve fázerech by je zastavilo také."

Worf se zamračil. „Ale komandér Riker přišel na způsob, jak Snížené b poškodit s menší energií, totiž zúžením paprsku. Jinými slovy, obyčejná řešení se na Choraiiany nedají použít."

Vrátil se k vědecké stanici s novým pohledem na věc. Počítač pátral po odpovědi podle standardních zadání, ale pokud se parametry vlečného paprsku změní, možná nalezne jiné řešení.

O hodinu později našel Worf odpověď na svou otázku.

„Tohle by teoreticky mohlo fungovat," kývl Dat, když shlédl novou grafickou simulaci. Worf rozdělil vlečný paprsek na čtyři, každý zaměřený na jednu jedinou kouli. Ať už budou koule uspořádány jakkoliv, paprsky budou pevné držet jen na čtyřech bublinách. A energie, kterou bude potřeba vynaložit, nebude o nic větší než ta, kterou by spotřeboval jediný paprsek.

„Tentokrát neuniknou," uzavřel Worf. To vědomí bylo mnohem povzbudivější než spánek.

Doktorka Crusherová slyšela zvuk kroků vstupujících na ošetřovnu, ale nenamáhala se zvednout oči od počítačového terminálu. „Jděte pryč. Mám příliš mnoho práce."

Stín za jejím stolem nezmizel. „Sestra mě varovala, že nejste v nejlepší náladě."

Když uslyšela Deelorův uštěpačný hlas, zvedla hlavu. „Jako lodní šéflékařky je mojí povinností připravit se na příchod přeživších z Hamlinu, ovšem bez jakýchkoliv vodítek mi nezbývá, než se připravit na všechno. Emocionální dezorientace se dá předpokládat, vitamínový deficit také. Kromě toho můžu očekávat celou škálu onemocnění, od rozrušení až po zmrzačení." Poklepávala prsty po obrazovce, která poutala celou její pozornost. „Pokud není na choraiijských lodí gravitace, z kostí rukojmích toho moc nezbude, jenom jemné chrupavky, které nebudou schopny udržet váhu jejich těl. A to je jen začátek..."

„Přestaňte se strachovat," řekl klidně. „Mám lék na to, co doktora trápí." Položil na stůl kazetu. „Tyto lékařské záznamy odpoví na většinu vašich otázek ohledně zajatců."

„No, už bylo na čase!"

„Nemáte zač." Velvyslancův štiplavý humor ji jen ještě rozčílil. „A doktorko Crusherová, nemusím vám doufám připomínat, že tyto materiály podléhají přísnému utajení." Mluvil veselým tónem, ale slova byla dostatečně vážná.

„Jsem si toho velmi dobře vědoma, velvyslanče." Vložila pásku do počítače a začala číst.

Tou dobou byl Picard na cestě na můstek, první důstojník převzal velení a Dat se vrátil na své místo za kormidlem. Riker byl neobvykle zasmušilý, když zdravil kapitána.

„Velvyslanec Deelor by s vámi chtěl mluvit."

Picard to předpokládal. „Řekněte mu, že se sejdeme u mě v pracovně."

„Pane, už je uvnitř."

Když Picard vešel do dveří, Deelor stál u okna a pozoroval hvězdy.

„Neposadíte se?" optal se Picard suše. Pokynul ke kapitánskému křeslu za stolem.

Deelor odstoupil od okna. „Ten stůl je váš, kapitáne, ale můstek je můj. Od této chvíle přebírám plnou kontrolu nad lodí."

„Máte kontrolu nad misí, velvyslanče," odpověděl Picard. Ne nad Enterprise."

Deelor se zamračil, ale nedal najevo překvapení. „Admirál Zagráth..."

„Nikde jej tu nevidím," řekl kapitán klidně. „Nesu hlavní zodpovědnost za posádku a nesvěřím její osud do vašich rukou."

„I když riskujete polní soud?"

„Polní soud by znamenal veřejnou debatu o Choraiianech a zajatcích z Hamlinu. A také o USS Ferrelu."

„Velmi chytré. Phil Manin na tento trik nepřišel. Ale existuje více způsobů, jak vás zbavit velení, kapitáne Picarde. Co třeba povýšení a převelení na nějakou zapomenutou planetu?"

„Lepší, než ztratit tuto loď. Zničil jste Ferrel, ale Enterprise vám zničit nedovolím."

Velvyslanec se ještě více zamračil. „Váš smysl pro povinnost je úctyhodný, ale pláčete na špatném hrobě. Již dříve jsem se s Choraiiany dohodl. Mohu učinit zasvěcenější rozhodnutí."

„Potom mi řekněte vše, co víte."

„Jste tvrdohlavý," povzdechl si Deelor. „Nenechte se zaslepit vaší nenávisti vůči mé osobě. Ať už si a mně myslíte cokoliv, moje rozhodnutí nejsou svévolná ani pošetilá."

Lehce zaklepal na sklo akvária vsazeného do stěny a pozoroval rybku, která se vrhla za stínem prstů. Když se znovu obrátil k Picardovi, smutně se usmál.

„Nechte si kontrolu nad lodí, kapitáne. Nemůžeme si dovolit spolu bojovat, Choraiiané by toho okamžitě využili. Ale pokud vám na Enterprise záleží, poslechněte každou radu, kterou vám dám."

Picard pocítil první záchvěv podezření. Deelor byl chytrý a dokázal s lidmi manipulovat. A dokázal být až neuvěřitelné milý, i když prohrál.

Opustili kapitánovu pracovnu společně a vstoupili na můstek. Picard zachytil zkoumavý pohled prvního důstojníka, ale neřekl nic, co by ukojilo Rikerovu zvědavost. S klidným obličejem zaujal své obvyklé místo, zatímco Deelor mu usedl po levici. A potom se Picard podíval komandérovi do očí. „Velte k přiblížení k cílovým souřadnicím."

„Impulsní pohon, pane LaForgi," přikázal Riker, jakmile se loď přiblížila k místu setkání.

„Ano, pane."

První důstojník se znovu obrátil se kormidelníkům. „Údaje ze senzorů, pane Date."

„Stále žádné známky přítomnosti choraiijské lodi v tomto sektoru."

„Zastavte."

Teď byli přímo na souřadnicích, které udala Ruthe. Enterprise se vznášela ve vesmíru.

„Tak, velvyslanče?" zeptal se Picard ostře. „Jsme tady, na smluveném místě, ve smluvený čas. Tak kde jsou Choraiiané?" Za toto setkání dal všanc svoji kariéru. Pokud se Snížené b neobjeví, bude jeho gesto zbytečné.

„Trpělivost, kapitáne. Jsem si jistý, že přiletí." Deelor se podíval přes rameno a zamračil se. „Až dorazí Ruthe."

„Ve skutečnosti jsme tu o něco dřív," upozornil Dat. „Konkrétně o jednu minutu a patnáct sekund."

Picard byl příliš nervózní, než aby tuto skutečnost přijal jako důvod nepřítomnosti cizí lodi. „Date, v dosahu senzorů nejsou žádné lodě, což znamená, že Choraiiané dorazí pozdě. Pokud se vůbec objeví."

„Kapitáne!" vykřikla Jarová. „Dálkové senzory hlásí pohybující se objekt. Blíží se... ne, už je v dosahu senzorů. Přibližuje se rychle, neuvěřitelně rychle!"

Picard ztuhl. „Zvedněte štíty."

„Podívejte se na to!" Geordi ukazoval na hlavní obrazovku.

Ještě před několika vteřinami byla úplně prázdná. Teď se na ní objevila malá tečka, která se neustále zvětšovala. Snížené b se řítilo k Enterprise.

„Míří přímo k nám," varovala Jarová, když hrozen červenooranžových koulí zaplnil celou obrazovku. Siréna žlutého poplachu se rozezněla a dala tím najevo nesouhlas s přibližující se lodí.

Picard se zhluboka nadechl a zavelel: „Úhybný manévr."

„Ne," oponoval Deelor. „Neútočí."

„Jak si můžete být tak jistý?" Ale přesto Picard svůj poslední rozkaz zrušil.

V poslední možnou chvíli před kolizí se choraiijská loď zastavila. Koule se následkem náhlého zastavení třásly a chvěly.

„O dvacet dvě sekundy dříve," oznámil Dat. „Jejich přesnost je impozantní."

„Stejně tak jejich rychlost," dodal Picard s pozvednutým obočím. Teď už chápal, proč si pro diplomatické styky s touto rasou vybrala Hvězdná flotila agenta tajné služby.

Kapitola devět

Kapitánův osobní deník: V zájmu služby mnohokrát přijímám nepříjemné úkoly. Ovšem tenhle je z nich nejodpornější. Měníme lidské životy za zboží. Platíme za navrácení něčeho, co nikdy nemělo být ukradeno. Je to skutečně ještě diplomacie, nebo už obchod?

Ruthe pozdravila Snížené b záplavou tónů ze své flétny. Tlumočnice se na můstku objevila přesně ve chvíli, kdy se na obrazovce zjevila choraiijská loď. Sešla z horní části můstku a přitom hrála. Zrak ani na chvíli neodtrhla od obrazovky.

„Je možné navázat vizuální kontakt s vnitřkem lodi?“ zeptal se Picard Deelora během Ruthiny dlouhé „písně“. Deelor potřásl hlavou. „Ne. Zdá se, že nemají nic podobného naší vizuální technologii, ačkoliv jejich audio systém je na vysoké úrovni.“

Picard požádal o odpověď ještě druhý zdroj informací. „Nějaké poznámky, poradkyně?“

Deanna Troi oprostila mysl od vlastních myšlenek, odblokovala známé pocity lidí okolo sebe a zkoumala to, co zbylo. „Cítím silnou osobnost, která zatemňuje všechny uvnitř plavidla. Jako by samotná loď byla živá.“

Ruthe dohrála. Choraiiané odpověděli jako jediný hlas, opakující pozdrav. Čtyři hlasy se spojily a přejížděly po stupnici.

Velvyslanec Deelor trpělivě čekal, až skončí úvodní představení, a potom přikázal Ruthe, aby potvrdila podmínky dříve dohodnutého obchodu. Přeložila jeho slova do melodie a čekala na odpověď.

Picard uslyšel v choraiijské odpovědi disharmonii, ale nevěděl, co to znamená. Pohled do Rikerova zachmuřeného obličeje mu potvrdil, že si toho první důstojník povšiml také. „Co se děje?“

„Choraiiané chtějí více olova,“ vysvětlila Ruthe. „Požadují patnáct kilogramů místo sedmi a půl,“ tázavě pohlédla na Deelora a očekávala další instrukce.

„Ne. Řekni jim, že platí podmínky, které jsme dohodli. Sedm a půl, ani o gram víc. A připomeň jim, že první splátku jsme již složili.“

Ruthe pokračovala v překladu. Kapitána zajímalo, zda je tento namáhavý proces ústupkem Choraiianům nebo zda jde o zástěrku pro obchodní jednání. I když se jeho postoj vůči Andrewu Deelorovi během poslední hodiny silně změnil a kapitán mu teď věřil více než předtím, stále neměl žádnou možnost zjistit, co skutečně Ruthe překládá. Picard věděl, že Datovy počítače pracují na plné obrátky, ale ne dost rychle na to, aby dokázaly sledovat toto podivné obchodní jednání.

Nesoulad ve vysílání ze Sníženého b byl stále větší. Nakonec Ruthe zavrtěla hlavou. „Choraiiané tvrdí, že toto je jiné plavidlo, a proto jde o úplně nový obchod.“

„Dobrá,“ řekl Deelor pevně. „Dvě kila za rukojmí, protože Enterprise je silnější loď, která je v bitvě porazila. Ovšem pokud by chtěli bojovat znovu a dohodnout se na nové ceně po skončení bitvy...“

Picard si sice hlasitě odkašlal, ale proti velvyslancově výzvě neprotestoval.. Souhlasil s tím, že tuto část mise nechá na Deelorovi. Nicméně, své mínění nějak projevit musel.

„Choraiiané respektují nelítostný obchod,“ vysvětlil Deelor Picardovi. „A navíc, čím méně kovu budou mít, tím dříve budou ochotni vyměnit další rukojmí.“

Ruthe Choraiianům zřejmě přeložila i Deelorovy úvahy. „Souhlasí s původní cenou,“ oznámila na konci další části písně. „Jsou připraveni k diskusi o způsobu výměny.“

„Nejdříve musí být přenesena rukojmí.“

Až doteď Ruthe tlumočila Deelorova slova bez jediné poznámky. Tentokrát však projevila svůj názor. „Chtějí záruku.“

„Žádné záruky,“ trval pevně na svém. „Ztratili toto právo útokem na Ferrel. Naše podmínky nebo nic.“

Pokrčila rameny a pozvedla flétnu k ústům. Ozvala se záplava rychle po sobě jdoucích nelibozvučných zvuků. Deelor se pohodlně usadil v křesle. „Uvolněte se,“ poradil kapitánovi a Rikerovi. „Tohle bude chvíli trvat.“

„Co se stalo s Ferrelem?“ zeptal se Picard tiše. Očekával další výmluvu, ale místo toho dostal přímou odpověď.

„Přenesli jsme polovinu dohodnutého množství olova jako záruku.“ Deelor se zamračil, když si vzpomněl na důsledky svého tehdejšího jednání. „A Snížené b vyrazilo pryč, jako když do něj střelí.“

„Takže jste se ji pokusili zachytit vlečným paprskem a vyčerpali tak veškeré energetické rezervy,“ zkusil Dat. „To je pouze moje teorie založená na dostupných informacích. Je správná?“

Deelor se na chvíli odmlčel a přemýšlel o kormidelníkově domněnce. Ruthina hudba se jim vznášela nad hlavami. „Ano,“ kývl nakonec. „Když na nás použili tu sít, byli jsme už příliš slabí na to, abychom se z ní dokázali vyprostit nebo jen vystřelit z fázerů.“

Píseň tlumočnice dospěla k závěru. Položila si flétnu do klína. „Jsou našimi změnami velmi rozčileni.“

„Choraiiané zavřeli svůj komunikační kanál,“ hlásila Jarová, zkoumajíc údaje na své konzoli.

„Ale neodlétají,“ poznamenal Deelor zamyšleně. „Takže počkáme.“

„Zatraceně!“ zaklela Beverly Crusherová, když dočetla hamlinské záznamy. „Zatraceně, zatraceně!“

Doktorka vytáhla kazetu, vymazala důvěrná data z lékařského počítače a začala přemýšlet o tom, co si právě přečetla. Obsah jí byl naprosto zřejmý. Byla rozzlobená sama na sebe, že ji to samotnou nenapadlo, ale dosud soustředila pozornost spíš na sou-

časný stav dětí z Hamlinu. Opět to zavádějící pojmenování. Dat zdůraznil, že již delší dobu dětmi nejsou, i přesto však ta představa přetrvávala. Stále přemýšlejíc o důsledcích toho, co se právě dozvěděla, dorazila Crusherová na můstek. Cítila, jak se loď jemně zatřásla, když přešli na impulsní pohon. Jednání se Sníženým b už pravděpodobně začalo.

Očekávala, že můstek bude plný hudby, ne že na něm bude panovat naprosté ticho. Její příchod upoutal pozornost celé posádky. Neobvykle plaše přešla krátkou vzdálenost mezi předním turbovýtahem a kapitánovým křeslem. Všechna křesla byla obsazena a tak zaujala místo vedle Ruthe, což ji jen zviditelnilo.

„Dokončila jste svůj úkol, doktorko?“ zeptal se Deelor.

„Ano.“ Zašátrala rukama v kapsách lékařského pláště; bojovala s touhou šeptat. „Velmi zajímavé čtení.“ Kapitánova pozornost byla obrácena k obrazovce. Byl příliš duchem nepřítomen, aby pátral po významu jejích slov a Crusherová to rozhodně nechtěla rozebírat před tolika lidmi. Přidala se k trpělivě vyčkávající posádce.

„Choraiiané nás volají,“ oznámila Jarová konečně a pustila zprávu do reproduktorů. Nesoulad v jejich písni byl sice patrný, ale i přesto to mělo melodii.

Ruthe pozorně naslouchala choraiijským zpěvákům a potom promluvila. „Souhlasí, ale nerozhodli jednohlasně. Navrhuji, abychom postupovali velmi rychle, než se jejich neshody prohloubí.“ Přerušilo ji další řízné sólo. „Jeden z nich vás varuje, že pokud se Enterprise pokusí uprchnout, okamžitě zaútočí.“

„Ale samozřejmě,“ Deelor ukázal na flétnu. „Řekni jim, že bychom byli zahanbeni, pokud by tak neučinili.“ Přetlumočila jeho názor do veselého, téměř až drzého nápěvu. V odpovědi všech čtyř Choraiianů bylo cítit pobavení. „Potěšil jsi je a pobavil. Máš si dát pozor, nebo budou chtít vyměnit tebe.“

„To by se nedoplatili.“ Deelor se zvedl z křesla. „Pane Rikere, můžete připravit zásilku olova, zatímco Ruthe se přenese na choraiijskou loď.“

„Je přímý kontakt nezbytný?“ zeptal se Picard neklidně.

Dat zachránil velvyslance od vysvětlování. „Neproniknutelná organická povaha struktury Sníženého b znemožňuje získat přesné informace. Mé senzory nejsou schopny přesně určit transportní souřadnice rukojmích.“

„Můj výsadkový tým je vám plně k dispozici, velvyslanče,“ hlásil Riker a začal se zvedat z křesla. „Můžeme se přenést s –“

„Nepřichází v úvahu,“ odmítla Ruthe. „Nepotřebuji vaši pomoc.“

„Děkuji vám za nabídku, pane Rikere,“ řekl Deelor rychle. „Ale obávám se, že váš výsadkový tým není schopen pracovat na palubě choraiijské lodi.“ Obrátil se ke kapitánovi, aby mu to vysvětlil. „Uvnitř nehrozí nebezpečí, ale musíte dýchat v kapalném prostředí lodní atmosféry. A pokud bychom si oblékli skafandry, které skrývají naši fyzickou podobu, znamenalo by to, že je chceme podvést a hluboce bychom je urazili.“

Picard se stále tvářil nejistě a tak se do diskuse vložila doktorka Crusherová.

„Podle mých lékařských záznamů je ta tekutina uvnitř poměrně dýchatelná – obsahuje velké množství kyslíku. Nemůžete se utopit, ani když jí budete mít plné plíce, ovšem pro druh, který dýchá vzduch, to nebude příjemný zážitek.“

„Nicméně,“ vložil se do toho Deelor, „chci záložní tým, který by zasáhl v případě, že by k něčemu došlo. Dovolíte, aby pan Riker a poručík Jarová doprovodili Ruthe k transportérům?“

„Samozřejmě,“ řekl Picard s ironickým úsměvem. Jen Crusherová zaslechla jeho tiché zaklení. „Nemusel jste se obtěžovat otázkou.“

A potom Deelor téměř neznatelně kývl k ní. „A samozřejmě, doktorka Crusherová. Aby byla zajištěna nejlepší lékařská péče.“

„Pojďme,“ Ruthe netrpělivě zamířila k turbovýtahu. „Choraiiané čekají.“

Beverly Crusherová zdráhavě tlumočnici následovala. Nedostala šanci prodiskutovat lékařské zprávy z Hamlinu s kapitánem Picardem. Ale stejně by mu nemohla říci o všem, co se dočetla.

Ruthina příprava k přenosu na choraiijskou loď byla jednoduchá. Podala flétnu poručíku Jarové, potom svlékla šedivý plášť a položila ho na schody k transportéru. Komunikátor se jí houpal na řetízku okolo krku. Nic víc na sobě neměla.

Stoupla si na plošinu a sebevědomě čekala na přenos. Riker, který opravdovosti její sebejistoty příliš nedůvěřoval, ji seznámil s tím, jak má komunikátor použít.

„Jedno poklepání znamená okamžitý návrat na Enterprise, dvě poklepání a náš tým se přenese na Snížené b.“ „To nebude potřeba,“ řekla Ruthe chladně. „Žádné další otálení, pane Rikere.“

První důstojník se vzdálil od plošiny a kývl na Tašu Jarovou. Jako šéf bezpečnosti dohlížela na všechny činnosti, které nějakým způsobem ovlivňovaly obranyschopnost lodi, a k transportu bylo potřeba na několik sekund sklopit štíty. A Jarová dokázala zmenšit šancí, že je přitom někdo zasáhne, na minimum. Jak prsty šéfa bezpečnosti přeběhly po ovládání transportéru, naplnilo místnost tiché bzučení. Ruthe zmizela v mihotavém třpytu.

První část výměny začala a Riker s Jarovou se okamžitě připravili k druhé. Doktorka Crusherová sledovala, jak důstojníci pokládají olovo z malé krabice na plošinu jen kousek od místa, ze kterého zmizela Ruthe.

„Platba je připravena,“ vzhlédl Riker, když pokládal poslední kousek.

„Ano,“ přikývla Crusherová se zachmuřeným výrazem v obličeji. „Ale koho kupujeme?“

Další z choraiijských uvítacích rituálů připravil posádku Enterprise na dlouhé čekání na další spojení, ovšem toto vědomí toho nijak nemohlo zmírnit trýzeň očekávání. Konverzace na můstku vázla, až utichla úplně. Už uběhla hodina, aniž by se tlumočnice ozvala. A potom další.

Riker byl první, kdo začal pátrat po důvodu tak dlouhého odmlčení. „Navrhuji, abychom se vydali

za ní.“ Komandérův hlas vycházející z interkomu se rozléhal po můstku.

„Určitě ne,“ oponoval Deelor. „Ruthe již byla na choraiijských lodích – ví, co dělá. Počkáme na signál.“

„Může mít potíže.“

Velvyslanec odložil veškerou zdvořilost. „Já velím této misi, pane Rikere.“ Ukončil spojení jediným dotekem komunikátoru.

„Jeho obavy jsou přirozené,“ řekl Picard na obranu prvního důstojníka.

„Tohle vždycky chvíli trvá,“ prohlásil Deelor a sledoval vyobrazení Sníženého b na monitoru. „Na Choraiiany se nesmí pospíchat.“

„Očividně ne.“ Picard si mnul krk. Nálada všech na palubě se s přibývajícím časem neustále zhoršovala, včetně jeho. „Poradkyně Troi?“

Deanna zklamaně potřásla hlavou. „Necítím žádnou bolest, ale moje vnímání toho, co se děje uvnitř té lodi, je velmi zkreslené a mlhavé. Ani když jsem stála přímo vedle Ruthe, nedokázala jsem vycítit žádný z jejích pocitů.“

„Pane Date, můžete určit, kde přesně se nachází překladatelčin komunikátor?“

„Vypadá to, že prozkoumává loď. Zaznamenal jsem její přítomnost postupně téměř ve všech koulích.“

„A co rukojmí?“

„Ti jsou tam také,“ potvrdil Dat a zamračil se. „Nicméně, proudění vnitřní atmosféry zkresluje informace. Zaznamenávám jisté známky života.“

„Můžete s tím něco udělat?“

„Složitost tohoto problému pro mě znamená výzvu. Zkusím překalibrovat senzory tak, aby počítaly s vysokou hustotou a viskozitou vnitřního prostředí. Pokud bude můj kontrolní algoritmus –“

„Děkuji vám, pane Date. Detailního popisu není třeba.“

„Ano, pane,“ povzdechl si android. Pokračoval v práci, teď už však bez jediného slova.

Když už se blížil konec třetí hodiny, zaznamenala poručík Jarová jediné pípnutí z Ruthiny linky.

„Jeden nebo dva lidi k přenosu?“ zeptal se Riker.

„Nemohu říci,“ odpověděla Jarová. „Údaje jsou příliš zkreslené.“ Zadala souřadnice do počítače a upřesnila, že musí jít o široký paprsek, který by kromě Ruthe přenesl i eventuálního společníka. Jakmile jas z transportéru zaplavil místnost, doktorka Crusherová okamžitě sáhla po lékařské brašně, kterou měla položenu u nohou.

Ruthino tělo se zatřpytilo na plošině a potom se ustálilo. Holá mokrá kůže se jí leskla a tekutina jí vytékala i z nosu, jak vydýchávala choraiijskou atmosféru z plic.

V náručí držela malé dítě.

Jen jediná osoba byla na tento pohled připravena. Crusherová se vrhla k plošině a vyrvala chlapce z lhostejného sevření tlumočnice. Doktorka položila dlaň na hruď dítěte a jemně, ale pevně mu stlačila hrudní koš. Vykašlalo spoustu tekutiny a potom se poprvé nadechlo vzduchu. O sekundu později začalo plakat.

„Myslím, že byste to měl oznámit kapitánovi,“ obrátila se Crusherová k Rikerovi.

„Dítě?“ rozzuřil se Picard, když Riker dokončil hlášení můstku. Kapitán se obrátil k Deelorovi, který seděl vedle něj. „Věděl jste to, velvyslanče?“

„V tomto případě ne,“ řekl Deelor tiše. „Ale získali jsme zpět i jiné potomky původní hamlinské skupiny.“

„Skutečnost, o které jste se jaksi zapomněl zmínit,“ vytkl mu Picard, aniž by snížil hlas. „A která to všechno ještě více zamotává. Hamlinský masakr je pro Federaci i po těch padesáti letech ještě stále příliš ožehavým tématem. A to, že počet lidí, které Choraiiané drží v zajetí, roste, by vyvolalo další problémy.“

„Jsem si toho dobře vědom, kapitáne, ale tohle není vhodné místo ani čas k diskusi o tomto tématu.“ Deelor se nervózně rozhlížel po můstku. „Doufal jsem, že tuto skutečnost ohledně projektu Hamlin sdělím jen několika lidem. Přesně z těch důvodů, které jste právě uvedl.“

„Věřím své posádce,“ odsekl Picard. „Což se nedá říci o –“

„Kapitáne,“ ozvala se Troi, která seděla v Rikerově křesle. Její zvolání ho donutilo odvrátit se od Deelora. „S vaším povolením bych ráda nabídla svou pomoc doktorce Crusherové. Při jednání s Choraiiany nejsem nic platná, ale jsem si jistá; že bych mohla pomoci s rukojmím.“

Picard schválil návrh poradkyně mírným přikývnutím. Troi vstala z křesla a vydala se k přednímu turbovýtahu. Ve chvíli, kdy se dveře otevřely, ustoupila stranou, aby mohla vejít Ruthe. „Jak je na tom to dítě?“ zeptala se Troi znepokojeně.

Tlumočnice pokrčila rameny. „Poměrně dobře, domnívám se,“ odbyla ji. Pomalým krokem přešla ke kapitánově křeslu. Vlasy měla ještě stále mokré a kapičky tekutiny ji stékaly po šíji, kde tvořily tmavé skvrny na šedém plášti. Opatrně držela dřevěnou flétnu od vlhkého oděvu.

„Proč jste nám neřekla o dítěti?“ zeptal se Picard vyčítavě.

„Dohoda zněla olovo za rukojmí. O věku nebyla řeč.“ Usadila se do křesla, které před chvílí opustila poradkyně Troi. „Bylo již olovo přeneseno? Choraiiané budou očekávat píseň na rozloučenou.“

Picard zavrtěl hlavou. „Poručík Jarová transportuje kov ve chvíli, kdy nám k tomu dá velvyslanec povel.“

„My jsme na Choraiiany čekali trpělivě.“ Deelor se opřel v křesle, natáhl si nohy, položil je na palubu a zkřížil v kotnících. „Takže oni teď mohou počkat, až si zkontrolujeme kvalitu zboží.“

„A budeme toho chlapce reklamovat, pokud bude poškozený?“ zeptal se Picard hořce.

„Ne, ale mohl bych trvat na slevě.“

„Váš humor je odporný.“

„Nepokouším se být vtipný. Jenom se na obchod dívám očima Choraiianů. S trochou objektivity byste to dokázal také, kapitáne.“

Picard sevřel pěsti. Po několika sekundách se dotkl komunikátoru. „Picard Crusherové. Prosím, podejte hlášení ohledně toho hamlinského dítěte.“

„Chlapec, okolo dvou let. Jeho plíce si rychle zvykají na vzduch.“ Pláč, který byl slyšet v pozadí, to potvrzoval. „Závěrečnou zprávu právě sestavuji, ale vypadá to, že je ve skvělé fyzické kondici. Bylo o něj pečováno velmi dobře.“

„Samozřejmě, že bylo,“ potvrdila Ruthe. „Lidé jsou mezi Choraiiany vysoce ceněni.“

„Ceněni pro co?“ zeptal se Picard. „Jako pracovní síla?“

Ruthe zavrtěla hlavou. „Lidé nikdy nepracují. Slouží jako... mají symbolickou funkci. Dar dítěte od jedné lodi druhé stvrzuje svazek přátelství mezi hrozny. A podle zákonů cti musí být s takovým dítětem nakládáno s nejvyšší úctou a laskavostí.“

„Rozmazlovaný mazlíček nebo otrok, to je jedno,“ namítl Picard. Do hlasu se mu opět vkradla hořkost. „Oboje je stejně ponižující.“

Deelor si hluboce povzdechl. „Nechme tuto etickou debatu na jindy, ano?“ Složil ruce na prsou a přitom se jakoby mimochodem dotkl komunikátoru. „Deelor transportní místnosti. Začněte s přenosem.“

Trojice v křeslech v dolní části můstku sledovala choraiijskou loď na přední obrazovce, jak trpělivě vyčkává na ukončení obchodu. Tiché bzučení Datovy konzole přilákalo jejich pozornost. Androidovy prsty přelétaly po panelu a nikdy se nezastavily na déle než kratičký okamžik.

„Riker kapitánovi. Zboží bylo doručeno.“

Ruthe se tázavě podívala na velvyslance a když přikývl, pozvedla flétnu k ústům a začala hrát nesouvislou melodii. Snížené b se dalo za tónů písně na rozloučenou na cestu.

Deelor sledoval odlétající loď přimhouřenýma očima. Když se Picard naklonil a otevřel ústa, aby něco řekl, velvyslanec ho umlčel povýšeným mávnutím ruky. „Poslouchejte,“ zašeptal.

Kapitán vstal z velitelského křesla, pomalu přešel ke kormidlu a tiše vydal rozkaz: „Pane Date, kurz k Novému Oregonu.“

Dat jednou rukou zadával cílové souřadnice, ale druhou stále procházel údaje senzorů ohledně choraiijské lodě. „Pane LaForgi, připravte se přejít na warp.“

„Kapitáne, počkejte,“ Dat náhle vzhlédl od konzole. „Moje údaje ohledně počtu známek života nebyly chybné. Na palubě choraiijské lodi je ještě jeden člověk. Jeho signál je slabí, ale určitě tam je.“

Kapitola deset

Kapitán Picard pochodoval po konferenčním sále okolo stolu, u nějž seděly tři osoby. Zastavil se naproti Ruthe. „Dat zaznamenal váš pohyb skrze všechny koule Sníženého b. Musela jste vědět, že je na palubě ještě jeden člověk."

„Ano," přiznala klidně. „Ale o toho se nestarejte. Je příliš starý na to, aby opustil loď."

„A o tom rozhodl kdo?" Picard zaměřil pohled na Deelora. „Nebo to snad bylo vaše rozhodnutí?"

„Nevím o tom vůbec nic," bránil se Deelor. „Politika Federace v této záležitosti je naprosto jasná. Všichni zajatci z Hamlinu musí být zachráněni."

„Mluvila jsem s Jasonem," řekla Ruthe. „Zeptala jsem se ho, jestli se chce vrátit se mnou a dítětem. Představa opuštění choraiijského plavidla ho děsí. Je s nimi už příliš dlouho, než aby chtěl žít jinak."

Picard se zastavil v půli kroku a posadil se ke stolu. „Samozřejmě, to chápu – je přirozené, že zajatci jsou překvapeni přítomností lodi Federace – ale tomuto muži musíme umožnit návrat do původního prostředí. Nemůžeme ho tu nechat prostě jen proto, že se bojí."

Ruthe nesouhlasně potřásla hlavou. Kapitánův proslov její názor nezměnil. „Řekni jim, co se stalo," požádala Deelora. „Ať to pochopí."

Deelor jí neodpověděl. Zíral na vyleštěný povrch stolu, jako by v lesklé desce hledal odpověď. Ale žádnou nenašel. Jeho mlčení ji znepokojilo: „Prosím."

Velvyslanec sebou trhl, když uslyšel to prosté slovo, které však užívala tak zřídka. Zvedl hlavu, ale jen proto, aby sledoval Picarda. „Oficiální postup jasně hovoří o tom, že musíme zachránit všechna hamlinská rukojmí."

„Ne!" vykřikla Ruthe. Její obličej, obvykle klidný a bezvýrazný, byl plný hněvu. „Je to k ničemu. Zemřou. Všichni zemřou."

Je to pravda?" zeptal se Picard.

Ale Deelor zůstával dál sedět mlčky. Místo něj na otázku odpověděla doktorka Crusherová. „Z pěti hamlinských zajatců, kteří byli vykoupeni od Ferengů, všichni tři dospělí postupně zemřeli. Přežily jen dvě děti."

„Ach tak," Picard vypadal pobouřeně. Rozzlobila ho nejen samotná zpráva, ale i to, že mu ji doktorka zatajila. „A proč se o tom dozvídám až teď?"

„Omlouvám se, ale sama jsem patřičné materiály obdržela před několika hodinami..."

Picard vzal její omluvu na vědomí mávnutím ruky. Věděl, kdo je tu lhář. „Pokračujte, doktorko."

„Přímá příčina smrti byla u každého z nich jiná, ale emocionální stres byl určen jako jeden z nejdůležitějších faktorů, který způsobil zhoršení jejich zdravotního stavu. Jeden zemřel na infarkt, druhý podlehl zápalu plic." Crusherová se nadechla a pak pokračovala: „Třetí spáchal sebevraždu."

„Takže – jak zní vaše lékařské doporučení?" zeptal se Picard, kterého zajímalo, zda bude konečné rozhodnutí patřit jemu. Deelor se vzdal veškeré autority ve chvíli, kdy Dat na můstku vyslovil své domněnky. „Bude ten muž žít, pokud ho přeneseme na palubu?"

„Nemohu vyvodit správné závěry na základě tří neurčitých případů," namítla Crusherová. „Je to příliš malý vzorek. A navíc nemohu dost dobře posoudit, jak velký vliv na jejich zdravotní stav měli Ferengové."

„Ferengové nebo lidé," přerušila ji Ruthe. „Copak nechápete, že je to jedno? Náš svět je od choraiijské lodi příliš odlišný. Nechte je být."

„Nemůžeme," řekl Deelor tiše. „To už za nás rozhodli jiní. Nemáme jinou možnost, než se pokusit toho muže zachránit."

„Nebudu překládat," prohlásila Ruthe odhodlaně. „Ale Choraiiané znají standardní jazyk Federace." Picardovo prohlášení Ruthe i Deelora zaskočilo. „Ruthe pověděla mému prvnímu důstojníkovi, že se jej naučili od dětí."

„Ano, to je pravda," Deelor souhlasně přikývl. „Nicméně náš jazyk se jim zdá příliš drsný. To jistě komunikaci neusnadní."

„Nemáme jinou možnost, než to zkusit," řekl Picard a Deelor mu neodporoval. Kapitán se ještě jednou obrátil na Ruthe. „Nezměnila jste názor?"

„Ne. A nebudu vám pomáhat." Vyběhla z místnosti.

Zvuk se sice vakuem vesmíru nepřenáší, ale instinkty vytvořené během tisíců let evoluce se jen tak neztratí. A tak ve chvíli, kdy Enterprise zastínila Snížené b, se v posádce můstku probudily dávné lovecké pudy. Mluvili, jen když to bylo nezbytně nutné, a pokud už se museli pohnout, našlapovali jako myšky. Loď tiše a nenápadně následovala pomalu se vzdalující choraiijské plavidlo, ze kterého přicházely dlouhé teskné tóny neznámé písně. Dat zjistil, že mezi notami a pohyby lodi je určitá souvislost, ovšem klíč, podle kterého se tak dělo, nebyl schopen najít. Ruthe by mu s tím možná pomohla, ale tlumočnice se již na můstku neobjevila.

„Hlášení, Jedničko," přikázal Picard, který nervózně pochodoval po dolní části můstku. Automaticky ztlumil hlas, jako by nechtěl porušit to téměř posvátné ticho kolem.

Riker odpověděl stejně tiše. „Snížené b se pohybuje velmi pomalu. Dáváme pozor, abychom zůstali mimo dosah jejich senzorů, takže o našem pronásledování nevědí."

„Ruthe nám odmítá pomoci je přivolat," pokračoval Picard. Nechtěl připustit, aby vše ztroskotalo na její neochotě. „Potom jim budeme muset vyslat signál sami."

„Bude to chtít malý podvod – a já myslím, že Dat má přesně to, co potřebujeme." Riker se podíval na

androida, který souhlasně přikývl. „Ruthe mi zahrála jednu z verzí uvítací písně ve společenské místnosti a Dat to vše nahrál na velvyslancův záznamník. A protože Choraiiané tuto píseň nikdy neslyšeli, mohli. by si myslet, že je zdraví ona osobně."

„Skvělé," pochválil ho Picard.

Dat vstal od operační konzole, aby předal záznamník poručíku Jarové a vysvětlil jí, jak se ovládá. „Pozdrav je nahrán. Začněte s vysíláním okamžitě, jakmile budeme v dosahu."

„Jste velmi přesvědčivý muž, pane Rikere," podotkl Deelor, když usedal vedle komandéra. „Podléhají vašemu šarmu a lichotkám všechny ženy? Nebo jen ty důvěřivé, jako je Ruthe?"

Riker sevřel čelisti, ale neodpověděl.

„Přibližte se ke Sníženému b, pane LaForgi," přikázal Picard. „Plný impuls. Připravte se na můj povel přejit na warp."

„Jsme v dosahu. Vysílám Ruthein pozdrav," oznámila poručík Jarová.

Snížené b odpovědělo na tóny flétny prudkou změnou kurzu směrem k Enterprise. Hrozen koulí na hlavní obrazovce rostl. Stejně tak jako předtím, i teď odpověděly choraiijské hlasy svou vlastní melodií a potom se odmlčely a čekaly, až Ruthe vysvětlí, proč je volá.

„Velvyslanče," oslovil Deelora Picard. „Promluvíte k Choraiianům vy, nebo mohu já?"

Deelor přestal němě zírat na obrazovku. Jeho vojenské chování se beze stopy ztratilo. „Promluvím k nim." Velvyslanec vstal, zhluboka se nadechl a odpověděl Choraiianům jediným dlouhým tónem – sníženým b. Jeho tenor je úžasný, pomyslel si Picard.

„Kdo jste?" zachvěl se jediný choraiijský hlas, zkreslený tekutým vnitřním prostředím cizí lodi. Jeho slova rytmicky kolísala, což lidským uším připomínalo sirénu.

„Jsem Deelor," představil se velvyslanec a pokusil se mluvit jemně a zbavit hlas hrubosti způsobené mluveným slovem.

„Kde je ta druhá? Proč nám nezpívá ona?"

„Je unavená a musí si odpočinout. Moje slova nejsou tak nádherná jako její písně, ale budete mě poslouchat?" První hlas byl nahrazen druhým. „Co chcete?"

„Ten obchod se nám líbil," vysvětlil Deelor. „Chceme sjednat další a dodat vám více olova."

„Ale my za něj nemáme čím zaplatit."

„Ale máte!" Deelor zaváhal a začal znovu. „Můžete nám zaplatit tím druhým člověkem."

Z reproduktorů se začala linout nesourodá směs tónů. Všichni čtyři Choraiiané splývali dohromady, až jeden z nich převládl. „Obchod nebude."

Picard v hlase rozpoznal čtvrtého Choraiiana, který protestoval proti podmínkám prvního obchodu. Deelor začal smlouvat jako obchodník. „Nabízíme vám jakékoliv množství kovu, o který si řeknete."

„Jason byl dárek. Není na prodej."

„Ale chlapce jste prodali," namítl Deelor.

„Protože ještě nebyl pojmenován. U Jasona je tomu jinak. Máme ho příliš rádi, než abychom se ho mohli vzdát." „Pokud vám na Jasonovi záleží, vrátíte nám ho. Měl by být mezi svými lidmi."

„Odlétáme, divoši!" Deelor chtěl cosi odpovědět, ale Choraiiané mu nedali příležitost. „Vaše noty jsou ošklivé. S vámi už zpívat nebudeme."

„Ukončili spojení," oznámila poručík Jarová.

„A vzdalují se warpem jedna," dodal Dat.

Velvyslanec se tázavě podíval na Picarda. „Pokud se je pokusíme zastavit, vaše loď se ocitne v nebezpečí." Kapitán vážně přikývl. „Ano, já vím. Ale máme tady pár triků, které bychom Choraiianům rádi ukázali."

„Potom dělejte, co umíte," a Deelor předal velení Picardovi, přesně tak, jak slíbil. „Nebudu se do toho vměšovat." Na Picardův příkaz se Enterprise vydala za vzdalující se lodí.

S tím Choraiiané očividně nepočítali a tak nestihli vyrazit dostatečně brzy, aby unikli paprskům, které se zaměřily na čtyři koule hroznu.

„Vlečné paprsky zaměřeny," hlásil poručík Worf. Choraiijská loď se otřásla a začala měnit tvar. Díra uprostřed shluku se zvětšovala, až koule vytvořily prstenec, jehož stěny se tenčily a tenčily, až byly tvořeny jen jedinou řadou bublin. Čtyři vlečné paprsky se roztočily společně s nimi. Prstenec začal měnit strukturu. Rozdělil se a koule vytvořily dlouhou řadu, která při předchozím setkání způsobila přetížení.

„Přesně jak jsem předpokládal, nedošlo k nárůstu spotřeby energie." Worfův nápad vyšel.

Picard pokynul Jarové, aby se spojila s cizí lodí. „Tady je kapitán Jean-Luc Picard. Opakujeme náš předchozí požadavek. Předejte nám Jasona."

Koule se různě přeskupovaly a oddělovaly, vystřídaly několik geometrických tvarů, ale žádný z nich je nedokázal vyprostit z Worfova sevření. Jako poslední pokus uvolnili jednu ze zachycených koulí. Vznášela se kousek od lodi a vlečný paprsek s ní. Worf však během pár vteřin zaměřil paprsek zpět na hlavní hrozen. Choraiiané se již nepokusili to zopakovat.

Bubliny se znovu shlukly do chumlu. Poručík Jarová se pokusila navázat radiový kontakt, ale Snížené b stále neodpovídalo.

„Nevzdají se jen tak," domníval se Riker. „Zkusí něco jiného, možná síť."

Picard zavrtěl hlavou. „Naše fázery je od této taktiky spolehlivě odradily. Nezapomínejte, že právě ztratili čtyři koule, což změnilo velikost jejich lodi."

„A také postavení," upřesnil Deelor. „Zřejmě každá loď začíná jako shluk tří čtyř koulí, ale jak posádka dospívá, počet bublin roste. Vyrůstají, pokud se tomu dá tak říkat. Velké lodě jsou velmi vážené."

„Tak co teď?" zeptal se Riker. „Jak..."

Paluba můstku se prudce otřásla a posádkou to házelo ze strany na stranu. Siréna žlutého poplachu se rozezněla a Picard si okamžitě všiml, že hluk z jádra zesílil. Kontrolky, které upozorňovaly na přetížení,

se na Worfově konzoli rozblikaly jako žárovičky na vánočním stromku.

„Hlášení! Všechny stanice," křičel Picard pevně svíraje područky kapitánského křesla ve snaze nevypadnout. „Co se děje?"

„Snížené b se pokouší uletět vlečnému paprsku," odpověděl Geordi, který se vzpamatoval jako první.

„Date, jak dlouho je dokážeme udržet?" zeptal se Picard. Podlaha můstku se již částečně uklidnila, ale ještě se chvěla, jak se loď pokoušela udržet rychlost s nepřítelem. Nářek pohonu ho ohlušoval.

„Nedokáži posoudit. Závisí to na velikosti jejich maximální rychlosti, která mi není známa."

„Warp devět celých devět," řekl Deelor a potom se potutelně usmál. „To je přísně tajná informace, jen tak mimochodem."

Dat naklonil hlavu ke straně, což byla neklamná známka toho, že usilovně přemýšlí. „V tom případě naše energetické rezervy vydrží přesně čtrnáct celých, šest desetin minuty."

Picard se zvedl z křesla a obrátil se k Jarové. „Poručíku, připravte se k palbě na Choraiiany."

„Kapacita fázerů na čtyřiceti procentech, kapitáne."

„Pokud převedeme energii do fázerů," ozval se Dat, který rychle přepočítal výsledky, „vyčerpáme rezervy za pět celých, dvě desetiny minuty."

„Kapitáne, podívejte!" Riker ukázal na obrazovku. Mezi oranžovými koulemi choraiijské lodi se objevila jedna fialová.

„Zatraceně," zaklel Picard. „Chtějí na nás zaútočit vším, co jim ještě zbylo."

Riker se tázavě podíval na kapitána. „Co teď, pane?"

„Worfe, udržujte vlečné paprsky." Picard začal přemýšlet, co mu zbývá. Mohl by zkusit Datův neutralizér sítě, ale nemohl si být jist, že to bude fungovat. Pokud by se to nepodařilo, loď by byla zničena.

Picard se zhluboka nadechl a vyslal komunikátorem další rozkaz. „Všichni na svá stanoviště. Připravte se na prudké zrychlení. Strojovno, přerušte –"

Najednou choraiijská loď vyrazila. Inerciální tlumiče část nárazu pohltily, ale nedokázaly jej vyrušit úplně. Picard byl vržen zpět do křesla takovou silou, že mu vyrazila dech. Hvězdy na obrazovce se protáhly v dlouhé čáry.

„Warp dvě," informoval Dat, který se dokázal udržet u kormidla. Otisky rukou po stranách jeho konzole dokazovaly proč. „Warp pět."

Picard se pokusil opět promluvit pevným hlasem, ale místo toho pouze zasípal. „Hlášení škod."

„Pouze menší škody," odpověděl Riker. „Všechny základní systémy jsou plně funkční."

„Warp devět," vykřikl Dat.

Hlášení Jarové následovalo okamžitě. „Kapitáne, zbraně opět na sto procentech."

„Ošetřovna můstku," zahřměl hlas doktorky Crusherové z interkomu. „Co se to tam k čertu děje? Varování dvě vteřiny před nárazem mi nepřijde jako nejlepší upozornění. Ze všech palub hlásí raněné."

„Teď ne, doktorko Crusherová." Picard už konečně mohl znovu dýchat. Ukončil spojení s ošetřovnou. Hlášení o škodách bude muset počkat na později.

„Poručíku Jarová, zaměřte úzký fázerový paprsek na okrajové části hroznu! Ale jen na koule bez známek života."

„Warp devět celých sedm," oznámil Dat.

Jarová náhodně vybrala jednu z neobydlených koulí. „Fázery zaměřeny a připraveny."

„Pal!" vykřikl Picard.

Stejně tak jako předtím bublina okamžitě explodovala a její vnitřek se rozlil do okolního vesmíru. Picard zatajil dech a čekal, jak nepřítel zareaguje.

Nejdříve se nedělo nic. A potom se paluba pod jeho nohama zakymácela.

„Choraiiané snižují rychlost na warp osm," hlásil Dat. „Warp šest."

„Vzdávají se," Riker s obdivem pohlédl na Picarda. „Věděl jsem, že je převezete."

Kapitán se usmál a pokusil se skrýt obrovskou úlevu, kterou pocítil. Dat postupně oznamoval rychlost; stále se snižovala, stejně jako tep Picardova srdce.

„Dost, divoši" zněla zpráva ze Sníženého b, když se zastavili úplně. „Vezměte si Jasona, jen přestaňte střílet." „Souhlasíme," odpověděl velvyslanec dříve, než Picard stačil vůbec otevřít ústa. Teď, když už boj skončil, byla Enterprise opět pod Deelorovou kontrolou. Otočil se k horní části můstku. „Poručíku Jarová, připravte se k přenosu na choraiijskou loď."

„Sama?" zeptala se Jarová. Oči se jí rozšířily strachem.

„Já tam rozhodně nepůjdu, poručíku." Deelor znepokojeně pohlédl na obrazovku. „Během výměny je potřeba mít Choraiiany neustále na očích a mít se na pozoru. A nejlépe je mohu sledovat odsud, z můstku."

Riker se postavil na obranu člena svého výsadkového týmu. „Žádám o povolení k dopro –"

„Zamítá se, komandére," uťal jej Deelor rozhodně. „Nejde o invazi. A pokud by Ruthe byla ochotna vyřídit tuto transakci, také bych ji tam poslal samotnou."

Šéfka bezpečnosti zareagovala přesně tak, jak Picard věděl, že zareaguje. A jak jistě i Deelor musel předpokládat. „Půjdu tam, pane. Pokud by se vyskytl nějaký problém, můžete mě okamžitě přenést zpět."

Kapitán se pokusil alespoň částečně Jarovou ochránit jediným způsobem, který mu zbýval. „Pane Rikere, pane Date. Doprovoďte poručíka do transportní místnosti."

Jak turbovýtah sjížděl dolů, popisoval Dat vnitřní prostředí choraiijské lodi do nejmenších podrobností. Jarová klidně naslouchala vědeckým pojmům, které však neměly s hrůzou ponoření nic společného. Její vyrovnanost však byla tatam, když vstoupila do transportní místnosti. Doktorka Crusherová ji už očekávala a její rady jen přilévaly olej do plamene strachu, který jí hořel kdesi uvnitř.

„Nepokoušejte se nedýchat. Vytlačte z plic tolik vzduchu, kolik jen bude možné, a potom se nadechněte." „Přenesu vás do jiné koule, než ve které je Jason," řekl Dat a skláněl se nad konzolí. „Díky tomu budete mít trochu času zvyknout si na vnitřní prostředí."

„Tak jdeme na to.“ Jarová si stoupla na plošinu. Nechtěla oddalovat nevyhnutelné.

Zhmotnila se uprostřed klidného oceánu choraiijské atmosféry. Nedbajíc pokynů doktorky Crusherové, okamžitě zadržela dech. Všechny instinkty jí radily za žádnou cenu nevypouštět vzduch z plic.

Vznášela se na místě a pokoušela se zorientovat v cizím prostředí. Nacházela se v kouli o průměru zhruba deseti metrů. Všude okolo ní hrála tichá hudba a ze stěn vyzařovalo načervenalé světlo; pronikalo čirou tekutinou až do středu bubliny. Nikde však neviděla žádný vchod.

Jarová věděla, že je schopna zadržet dech jen na několik málo minut, možná na tak dlouho, aby se dostala do vedlejší koule a dokonce i snad po dobu potřebnou k navrácení na Enterprise i se zajatcem. Pokud všechno půjde dobře. Pokud ne, stejné se bude muset nadechnout. Lepší udělat to hned, dříve, než bude mít strach příliš velký, než aby ho mohla překonat. Rychle vypustila vzduch z plic a nadechla se. Jak se jí řídká teplá tekutina nahrnula do plic, mysl zachvátila panika. Avšak proti všemu očekávání se nezačala topit. Znovu se zhluboka nadechla. Tekutina protékala plícemi, sice ne tak lehce jako vzduch, ale bylo ji možné dýchat. Voněla po skořici.

Několika tempy se dostala k malému kruhu, který označoval přechod mezi dvěma koulemi. Neprůhledná membrána byla hladká a chladná na dotek. Jarová se o ni opřela dlaní a cítila, jak povoluje. Zatlačila silněji, ale neprorazila ji. Vzpomněla si na Rikerův úzký paprsek a zkusila to znovu, s rukama nataženýma, jako když skáče do vody, a tentokrát ruce hladce prošly membránou. Párkrát kopla nohama a ocitla se celá v bublině. Byla prázdná, ale ta za ní už ne.

Uprostřed se vznášel muž, oči měl zavřené a naslouchal konejšivé choraiijské písni. Tím, jak vstoupila, Jarová rozčeřila tekutinu, a to upozornilo Jasona na její přítomnost. Očekávala, že se pokusí uprchnout, až spatří cizince, ale on místo toho zvědavě a důvěřivě zamířil k ní. Bylo velmi těžké určit jeho věk. Byl boubelatý a tvář měl hladkou, bez jediné vrásky, jako dítě, ale hnědé vlasy protkávalo stříbro. Ve chvíli, kdy dospěl až k ní, dala znamení Enterprise.

Místo hřejivé tekutiny byla najednou obklopena studeným a drsným vzduchem a jejího těla se opět zmocnila gravitace. Nebyla připravena na takový šok. Prudké světlo ji oslepilo.

Pokusila se nadechnout. Jak se vzduch a tekutina v plicích mísily, padla na kolena a začala prudce kašlat. Opět ji zachvátila panika. O několik vteřin později omdlela.

Kapitola jedenáct

Doktorka Crusherová upozornila lékařské oddělení na zraněné z transportní místnosti. Zdravotníci a sestry se podle jejích kvapných instrukcí připravovali na přijetí pacientů.

Jako první dorazil Dat. Vešel dveřmi ošetřovny s bezvládným tělem Taši Jarové v náručí. Než by čekal na nosítka, přinesl ji raději sám.

„Položte ji sem," přikázal zdravotník a ukázal na volnou postel.

Dat položil ženu na vyšetřovací stůl. Uniformu měla nasáklou tekutinou a vlasy přilepené k hlavě.

„Nehoda při plavání?" zeptala se sestra, ale byla příliš zaměstnána vyšetřováním, než aby zaznamenala, že Dat neodpověděl. „Hodnoty životních funkcí se blíží k normálu. V plicích už není žádná voda."

„Tathwellová, chci chemickou analýzu té tekutiny," přikázala Crusherová, které právě přicházela. Z šatů a kůže Jarové voněla skořice. Když se na Enterprise vrátila Ruthe s dítětem, nebylo cítit nic.

Konečně dorazil i Riker a předal své břímě zdravotníkům. Odmítl Data, když nabízel, že odnese Jarovou i Jasona – ovšem úsilí držet krok s Datem ho stálo hodně sil a dechu.

„Pokud toužíte po hyperventilaci, dělejte to někde jinde," Crusherová odstrčila Rikera stranou, aby mohla přečíst údaje o Jasonových životních funkcích. „Nemůžu najednou zvládnout více než jednoho pacienta."

Riker byl příliš udýchaný, než aby se mohl zeptat na stav Jarové a Jasona, a tak to za něj udělal Dat.

„Stabilní," odpověděla. Stejně jako zachráněné dítě byl i Jason silně rozrušen a jediné, čím mu mohla Crusherová pomoci, byla sedativa. Ve chvíli, kdy doktorka obrátila pozornost k Jarové, Riker konečně popadl dech.

„Kapitán očekává zprávu o jejich stavu a prognózu." Riker sice ještě stále cítil na prsou tíhu Jasonova těla, ale už konečně mohl mluvit.

„Později," odmítla Crusherová prudce. „Až je budu moci prohlédnout důkladněji." Byla příliš zaneprázdněna péčí o oba pacienty, aby mohla utrácet čas s Rikerem. Vypudila ho společně i s Datem z mysli v okamžiku, kdy opustili ošetřovnu.

„Doktorko Crusherová!" zavolala sestra Tathwellová. Životní funkce Jarové se začaly měnit, jak pomalu přicházela k vědomí. Probudila se a začala se dusit, jako by se jí nedostávalo vzduchu.

„Tašo," křičela Crusherová a třásla ženinými rameny. „Jste zpátky na Enterprise." Doktorka nepovolila sevření, dokud se Jarová nepřestala třást a neotevřela oči. Crusherová si všimla, že Tašiny zornice jsou ještě stále rozšířené.

„Muselo se mi něco zdát." Hlas se jí třásl. „Měla jsem pocit, jako že se topím."

„Jenom nejste zvyklá dýchat tekutou atmosféru," Crusherová s uklidňujícím úsměvem pohladila Jarovou po vlhkých vlasech. Ještě stále těžce oddechovala, ale kontrolky na diagnostickém panelu se již uklidnily. Po fyzické stránce byla v pořádku, jen bude chvíli trvat, než se úplně vzpamatuje.

„A co on?" zeptala se Jarová a kývla k Jasonovi, který ležel na břiše na vedlejší posteli. „Je v pořádku?"

„Bude v bezvědomí, dokud budou působit sedativa." Crusherová pokynula dvěma sestrám, aby Jasona přenesly do vedlejšího pokoje a pokračovaly v pozorování. Pak najednou uslyšela zvuk zvedajícího se lékařského skeneru a obrátila se zpět. „Kam si myslíte, že jdete?"

„Cítím se dobře," prohlásila Jarová a rychle se chytila okraje lůžka, aby neupadla. „Měla bych být na svém místě."

Crusherová dobře věděla, jak se Taša cítí trapně, když si uvědomí, že se zhroutila. To, že ji Dat přinesl na ošetřovnu, pro ni znamenalo nesmírnou potupu. „Byla jste uvolněna ze služby, poručíku. Chci vás tu mít na pozorování ještě celých dvacet čtyři hodin."

„Ale vždyť jsem byla v bezvědomí jen pár minut." Doktorka věděla, jak je Jarová tvrdohlavá a neztrácela čas přemlouváním. „Tašo, pokud se okamžitě nevrátíte na lůžko, budu vám zřejmě muset dát sedativa."

Samozřejmě, že to byla pouze planá hrozba, ale očividné dosáhla cíle. Crusherová rozhodně neměla v úmyslu nechat důstojnici odejít, dokud se její organismus úplně nezotaví z pobytu v choraiijské atmosféře. A dokud se nevysvětlí ta podivná vůně.

„Poručík Jarová omdlela?"

„Vypadá to, že měla problémy s dýcháním, pane." Dat měl zřejmě v úmyslu ujistit kapitána o úspěšnosti záchranné akce, ale jeho popis událostí, které se odehrály u transportérů, Picarda jen ještě víc znejistil.

Velvyslanec Deelor však vypadal nadmíru spokojeně u vědomí, že poručík a zajatec jsou na ošetřovně. „Poručíku Worfe, otevřete kanál na Snížené b," přikázal a nervózně poklepával prsty, zatímco sledoval Klingona, jak čeká, až kapitán potvrdí jeho příkaz.

„Zloději!" Choraiiané byli ve svém rozhořčení zajedno. „Tohle nebyl žádný obchod."

„Tak teď uvidíme, jestli dokážu zahrát na tu správnou strunu," pošeptal Deelor Picardovi. Zvýšil hlas, aby patřičným způsobem odpověděl na rozhořčení Choraiianů. „Samozřejmě, že zaplatíme za to, co jsme si vzali."

„Nechte si svůj kov, jen nás nechte být!"

Picard jasně cítil nesouzvuk v jejich hlasech a uvědomil si marnost velvyslancova pokusu. „Pokud budeme jejich loď dále zadržovat, možná se nakonec rozhodnou pro boj."

„Dobrá, souhlasím," kývl Deelor po krátké pauze. „Pusťte je."

Poručík Worf uvolnil sevření. Ve chvíli, kdy se paprsky stáhly, Snížené b vyrazilo pryč nejvyšší rychlostí. Celá posádka ohromeně sledovala, jak se hrozen koulí na obrazovce mění v tečku, až zmizel úplně.

„Brzo budou mimo dosah dálkových senzorů," oznámil Worf. „Jsou pryč."

Tak náhle, jak střetnutí s Choraiiany začalo, tak i skončilo. A Enterprise vyhrála. Kapitán Picard chvíli uvažoval o tomto vítězství, ale potom obrátil pozornost k dalšímu postupu. Otočil se k velvyslanci.

„Od této chvíle jsem již jen pouhý pasažér," řekl Deelor, odpovídaje na Picardovu nevyslovenou otázku. „Můžete mě vysadit na Hvězdné základně Deset společně s Ruthe a zachráněnými zajatci."

Picard zavrtěl hlavou. „To bude muset chvíli počkat. Nejdříve musíme dopravit domů farmáře. Už tak si toho prožili dost a jsou velmi nervózní." Očekával, že bude Deelor protestovat, ale ten jen pokrčil rameny. Nějakým způsobem dokázal vycítit, kdy je možné s kapitánem diskutovat, a kdy už to nemá smysl, protože je pevně rozhodnut. „Kormidelníku, kurz k Novému Oregonu. Warp čtyři."

Dat tento rozkaz očekával a potřebné souřadnice již byly v počítači. „Kurz zadán, pane."

Picard se pohodlně opřel v křesle. Po uplynulých poněkud vzrušených dnech netoužil po ničem jiném než po nudné cestě na farmářskou planetu. „Kupředu."

Loď se vydala na cestu. Geordi znepokojeně hleděl na svou konzoli a dvakrát zkontroloval údaje, které se zobrazily na monitoru. „Date, tohle nemůže být pravda." Pilot se otočil, aby promluvil ke kapitánovi. „Do příletu na Nový Oregon zbývá třicet šest dní."

„Cože?!" Kapitán vyskočil z křesla. „Pane Date, vysvětlení."

„Přesně řečeno třicet šest dní, pět hodin a dvanáct minut." Dat se podivil tomu, jak je posádka touto informací zaskočena. „Choraiijská loď nás přece táhla za sebou na vlečném paprsku."

„Ano, ale měsíc?" namítal kapitán. „Původní místo setkání bylo od Nového Oregonu sotva půldruhého dne cesty."

„Snížené b dosáhlo maximální rychlosti warpu devět celých devět a udrželo ji po několik vteřin," řekl Dat. „Mohu vám předvést grafické znázornění závislosti vzdálenosti na akcele –"

„To nebude nutné, pane Date," kapitán si povzdechl při pomyšlení, že ve společnosti velvyslance Deelora a více než stovky svárlivých farmářů bude muset strávit ještě tolik času. „Pane LaForgi, zvyšte rychlost na warp šest."

Dat okamžitě přepočítal potřebný čas. „Dvanáct dní, deset hodin –"

„Rozumím," přerušil ho Picard. Nebyl příliš nadšen změnou letového plánu a hlavně tím, že zpoždění bude muset nějak vysvětlit kolonistům. Ale to by přece mohl udělat Riker, přemýšlel Picard. To je jedna z výhod toho být velitelem – nepříjemnými úkoly můžete pověřit někoho jiného.

Během střetnutí Enterprise s choraiijskou lodí nedošlo ke zranění žádného farmáře. Nalákána vyprávěním o kouzelné půdě vydala se celá komunita podívat na vlastní oči na simulovanou nádheru. Většina z kolonistů ještě stále prozkoumávala louky, když se jim náhle zakymácela půda pod nohama a oni upadli do měkké trávy.

Několik nejodvážnějších průzkumníků si prohlíželo dřevěné stáje, jejichž podlaha byla pokryta suchým senem, které ztlumilo pád. Ze všech měl nejméně štěstí Tomas, který upadl hlavou na tvrdou podlahu a ztratil vědomí.

„Tomas, můj syn, můj nebohý chlapec," naříkala Dolora sklánějíc se nad nehybnou postavou na zemi. Úzkostlivě hleděla na ženu, která mu hledala puls. Okolo se shromáždil kruh farmářů, kteří němě zírali na Tomase a čekali na Charlino vyjádření.

„Nevidím ani malou oděrku," rozesmála se Charla.

Muž zamrkal, otevřel oči a pohlédl do matčiny tváře. Zasténal.

„Ach, nehýbej se," křičela Dolora, když se posadil. Chytla ho za ruku a pokusila se mu zabránit vstát, ale Tomas se přesto vyškrábal na nohy. „Jen to zhoršuješ, synu."

„Matko, prosím," procedil skrz pevně sevřené rty. Pokusil se nevšímat si ostatních farmářů, ale byli všude okolo něj. „Nejsem dítě."

„Ne, naštěstí. Jsi dospělý muž s tvrdými kostmi," řekla Patrisha.

Tomas ignoroval posměšky, jen si oprášil košili a zastrčil ji pod opasek. Muži a ženy se jeden po druhém vytráceli. Když Tomas opět vzhlédl, uviděl už jen Dnnyse a Wesleyho.

„Zemětřesení, jak milý detail," pokusil se napodobit hlas své sestry. „Koho to napadlo?"

„Zemětřesení nejsou součástí programu," namítl Wesley a potom nejistě dodal: „Ale možná, že se někde stala chyba." Tušil, co je pravým důvodem, ale raději vzal vinu na sebe, než aby upoutal pozornost k dalšímu z bojových manévrů lodi. Chyba v programu jistě ve farmářích nevyvolá takový hněv.

„A jaké další překvapení jste si pro nás připravil, praporčíku Crushere?" Tomas na sebe chtěl upoutat pozornost ostatních farmářů. „Požár chlévů? Tornáda? Co třeba potopa biblických rozměrů?"

„Tomasi!" vykřikla jeho matka. „To už je příliš."

Zčervenal. „Je mi to moc líto, matko. To musel způsobit ten pád." Vyšli ze stodoly a Tomas se neustále omlouval.

Dnnys s Wesleym toho využili a vyšplhali se po vysokém žebříku nahoru na seník. Z té výšky se starosti dospělých zdály nejasné, ale hlavně mnohem méně důležité.

„Co se to s ním stalo?" zeptal se Wesley. „Za co se tak omlouval?"

Dnnys zamumlal cosi nesrozumitelného a dál přeskakoval z jednoho pytle slámy na druhý a brodil se volně loženým senem. Prach, který vířili, se jim dostal do nosů a nutil je kýchat. Dorazili k vratům seníku, otevřeli je a plnými doušky vdechovali čistý vzduch.

„Tak mi to řekni," zeptal se Wesley znovu, když usedli na okraj seníku a nechali nohy volně viset. Pozdně odpolední slunce vytvářelo na podlaze dlouhé stíny.

„Nemluvíme o těchto záležitostech."

„O jakých záležitostech?"

K Wesleyho překvapení přítel zrudl. Dnnys se zhluboka nadechl a potom zašeptal odpověď. „Vždyť víš, náboženské záležitosti."

„Aha." Wesley si dal dobrý pozor na to, aby neprojevil jedinou známku pobavení. Setkal se s širokou škálou nejrůznějších kultur a naučil se respektovat stejně širokou škálu zapovězených témat. A tohle nebylo o nic podivnější než jiné. Změnil téma hovoru, aby uchránil přítele dalších rozpaků. „Kdy skončí stázový cyklus?"

Dnnys si strčil stéblo trávy do úst a opřel se o lokty. „Zítra ráno," utrousil zasmušile, jako by to byla poslední věta před smrtí.

Wesley věděl proč. Jakmile budou zvířata vypuštěna do simulátoru, Dnnys už nebude mít jediný důvod k pobytu v nákladovém prostoru. Což také znamenalo ztrátu zástěrky pro potulování po Enterprise. „Pokud je něco, co bych pro tebe mohl udělat..."

„No, něco bys skutečně mohl. Chtěl bych se na něco zeptat."

Wesley čekal na vysvětlení, ale zdálo se, že Dnnys ztratil odvahu pokračovat. „O co jde, Dnnysi? Víš, že ti pomůžu."

„Mám plán." Mladý farmář si otřel zpocené čelo. „Ale musí to zůstat jen mezi námi."

Wesley pozorně naslouchal přítelovu vysvětlení. A jak poslouchal, začal se mračit.

Izolační pokoj na ošetřovně byl chytře navržen pro nejrůznější použití. Pokud hrozilo nebezpečí infekce, uzavřela se cirkulace vzduchu společně s nakažlivým agens. Tentýž uzavřený systém chránil před bakteriemi a viry každého, kdo měl sníženou imunitu.

Slabá červená světla byla pohlazením pro oči unavené horečkou a vyčerpáním, zatímco měkké polštáře a snížená gravitace byly speciálně připraveny pro popálené pacienty v poslední fázi léčby.

To bylo zároveň i nejlepší napodobení prostředí choraiijské lodi, které byla doktorka schopna za tak krátkou dobu vymyslet.

Diagnostický skener monitoroval pacienta ležícího pod ním a poskytoval přesné údaje ohledně jeho fyzického stavu, ale panel jí nikdy nemohl povědět všechno, co chtěla vědět. Pozorovala spící postavu muže známého jako Jason a hledala odpovědi na znepokojivé otázky, které v ní vyvolávala smrt ostatních dospělých zajatců. Pokožku na kolenou a loktech měl stále odřenou. Zkolaboval okamžitě, jakmile přenosový paprsek uvolnil sevření a jeho tělo přestalo být nadnášeno choraiijskou atmosférou. Měl v obličeji klidný výraz, ale Crusherová přesto nemohla zapomenout na výjev z transportní místnosti; tehdy se mu podívala do očí a neviděla nic jiného než zděšení.

Jason byl bez jakéhokoliv varování vržen do úplně jiného světa a jeho nářek byl udušen lehkým vzduchem, který mu proudil do plic. Pokud byl jedním z původních hamlinských dětí, vzpomínky na dávné dětství mu jistě přechod neulehčily. Dokonce i Taša, která byla ve styku s choraiijským prostředím jen pár minut, byla při návratu na loď silně dezorientována.

Byl tento muž zachráněn příliš pozdě? Zemře stejně tak jako ostatní?

Doktorka Crusherová položila dlaň na okno. Její dotyk zatemnil sklo, které zaručovalo Jasonovi alespoň trochu soukromí. Věděla, že zůstane v bezvědomí ještě několik hodin, ale přesto se vykradla ven opatrně, jako by se bála, že ho probudí.

Ve vedlejší izolační místnosti spal přirozeným spánkem někdo jiný. Jeho tmavší pleť kontrastovala se světlou Jasonovou pokožkou.

„Konečně usnul," řekla Troi, která se o chlapce starala. Následovala doktorku Crusherovou a stejně jako ona pohlédla na registr hodnoty cukru v krvi. „Byl příliš zmatený, aby jedl, a až se probudí, bude velmi hladový, ale jsem si jistá, že později se nechá přemluvit."

Crusherová nejdříve automaticky přikývla na souhlas, ale potom potřásla hlavou. „Není to tak jednoduché, Deanno. Rychlá prohlídka lékařských záznamů z Hamlinu by to jistě vyjasnila. Vyrůstal v tekutém prostředí. Abychom ho mohli naučit, jak žít v našem světě, potřeboval by kompletní rehabilitaci."

„Což znamená, že potřebuje neustálý dozor," vyvodila Troi. „Jenže jak vysvětlíme jeho přítomnost lidem z ošetřovny?"

„Dobrá otázka." Jen několik zdravotníků vidělo Crusherovou, když přenášela dítě do izolační místnosti a Troi převzala odpovědnost za péči o něj ve chvílích, kdy musela doktorka odejít, ale jeho přítomnost se již příliš dlouho utajovat nedala. Neznámý dvouletý chlapec, který se z ničeho nic objeví na ošetřovně, vyvolá jistě řadu otázek. „A když už jsme u toho, jak vysvětlíme Jasona?"

„Trosečníci ze zničené lodi," navrhla Troi. „Není to sice originální, ale také to není moc daleko od pravdy." „Myslím, že je to dost dobré," povzdechla si doktorka.

„Jenom bychom měly zařídit, aby zbytek posádky můstku tvrdil to samé. Nic by neupoutalo pozornost rychleji než rozporné informace o tom, jak se dostali na palubu." Zamířila ke dveřím. „Zastavím se tu později, abychom se domluvily, co dělat, až se probere."

„Beverly," zavolala Troi na lékařku, která právě odcházela z místnosti. „Nemůžeme ho stále oslovovat 'dítě' a 'chlapec'. Potřebuje jméno."

„Co třeba Mojžíš?" navrhla Crusherová a vydala se za dalšími povinnostmi.

Kráčejíc chodbou, vyhnala lodní šéflékařka záležitosti ohledně hamlinských zajatců z mysli a zaměřila pozornost na ostatní pacienty. Ošetřovna byla téměř plná, což znamenalo, že bude pracovat přes noc.

Varování kapitána Picarda těsně před tím, než byla Enterprise vzata do vleku choraiijskou lodí, přišlo trochu pozdě. Alespoň dost pozdě, aby se každý

z tisíce lidí na palubě připravil na náhlé zrychlení. Několik členů posádky je ani nezaslechlo a tak byli vymrštěni do vzduchu bez varování. Ostatní prostě nestihli zareagovat. Závažnost jejich zranění závisela na tom, jak blízko byl nejbližší pevný objekt. Pacienti se zlomenými kostmi a tržnými ranami dorazili na ošetřovnu rychle na antigravitačních nosítkách nebo byli přineseni kolegy. A v poslední hodině přicházeli lidé po vlastních s lehčími zraněními, modřinami a výrony.

„Duncan si vede velmi dobře," hlásila sestra z jednotky intenzivní péče. Crusherové se nesmírně ulevilo, když zjistila, že astronomova mícha byla jen pohmožděna a ne přerušena teleskopem, který vylétl a zasáhl ho do zad.

„A co Butterfield?" Nejhůře zraněným byl botanik, který narazil hlavou do květináče s malungou. Butterfield se jako první zasměje ironii skutečnosti, že na něj zaútočila jedna z jeho vlastních rostlin, pokud někdy znovu nabude vědomí. Crusherová ošetřila zlomeninu lebky, kterou si způsobil, ale jen čas mohl odpovědět na otázku, zda mu bude mozek fungovat tak skvěle jako dosud.

Doswellová pokrčila rameny. „Žádná změna."

Pro jeho uzdravení už doktorka nic víc udělat nemohla. V Crusherové tato skutečnost vyvolávala vztek. Vztek, pro který našla cíl ve své pracovně, kde na ni čekal Jean-Luc.

„Kapitáne, mám ošetřovnu plnou raněných, kteří díky Deelorovým zatraceným bezpečnostním pravidlům ani nevědí, proč byli zraněni. Tohle nebyla jejich bitva, ale oni jsou ti, kdo za ni platí nejvyšší daň."

Její přímá slova přesně vyjadřovala Picardovy myšlenky a jen ho utvrzovala ve vědomí, že on je ten, který nese vinu za všechny ty lidi ležící na ošetřovně.

„Pasažéři by nikdy neměli být zataženi do nebezpečné situace!" pokračovala Crusherová tvrdě. „Měl jste loď rozdělit."

Ve skutečnosti chtěl okamžitě vydat příkaz k oddělení bojové sekce od hlavního talíře. Jenže Deelorovy pádné argumenty ho od tohoto počinu nakonec odradily. Nebo jen nebyl schopen obhájit, vlastní rozhodnutí? Co by se stalo, kdyby zanechal talířovou sekci samotnou – vrátila by se posádka bojového můstku a našla všechny v pořádku, nebo by byli pasažéři povražděni Choraiiany? „Rozhodl jsem se, že by to za dané situace nebylo bezpečné," odpověděl Picard stroze.

„Vysvětli to mým pacientům."

„Stojím si za svým počínáním."

„Koneckonců ty ještě stát můžeš, ne však Duncan a Butterfield." Litovala té poznámky již ve chvíli, kdy ji vyslovila, ale Picard jí nedal příležitost vzít ji zpět.

„Tvou prací je napravovat následky chyb, kterých se dopustím," prohlásil tvrdě. „Měla bys být vděčná za to, že ty si krev z rukou smýt můžeš."

„Jean-Lucu, omlouvám se, to jsem nikdy neměla říci. Bylo to ode mě nefér."

„Nikdy se neomlouvejte za pravdu, doktorko Crusherová," Picard odmítal přijmout rozhřešení svých hříchů. Otočil se a odešel z pracovny dříve, než stačila něco říci.

Vyšší důstojníci jeden po druhém odcházeli do různých částí lodi, až zůstalo velení na můstku na Geordim LaForgeovi. Rád vyměnil místo u kormidla za kapitánské křeslo a samozřejmě začal snít o velení. Když sledoval Picarda během boje s Choraiiany, ptal se poručík sám sebe, jak by reagoval v podobné situaci. I když věděl, že v dohledné době nic takového řešit nebude.

„Geordi?"

Geordi se otočil za hlasem, který volal jeho jméno. „Ahoj, Wesley." Nezaregistroval chlapcův příchod na můstek, avšak byl rád, že to byl jen praporčík, kdo ho nachytal ponořeného do myšlenek. „Můžeš se posadit ke kterémukoliv volnému stanovišti..."

„Nejsem tu kvůli práci," Wesley se neklidně ošíval. „Jen se chci na něco zeptat."

„Tak se ptej," pobízel ho Geordi.

„No, netýká se to tak úplně lodi," omlouval se Wesley. „Ale můj přítel potřebuje jisté informace."

„Jaké informace?"

Wesley se nervózně ohlédl, potom se sklonil a pošeptal Geordimu svou otázku do ucha. Jakmile domluvil, bylo Geordimu jasné, o kterého přítele se jedná. „Člověk, který ti na tohle odpoví nejlépe, je Logan."

„Aha." Geordi se usmál nepříliš nadšené chlapcově reakci. „Hele, já vím, že náš šéfinženýr není zrovna tvůj největší fanoušek, ale vsadím se, že ti na otázky odpoví. Koneckonců, jistě by odpověděl i na tvé otázky."

„Hm, to vím," kývl Wesley a obrátil se k turbovýtahu. „A Wesi, řekni Dnnysovi... mám na mysli tvého přítele, že mu přeji hodně štěstí."

„Díky, Geordi," zavolal ještě praporčík po cestě. „Bude ho hodně potřebovat."

Riker byl na cestě do své kajuty, když vtom uslyšel hudbu. Vydal se spletí chodeb a hledal, odkud vychází. Zašel za jeden roh a slyšel ji lépe, zašel za jiný a téměř se vytratila. Když už procházel některými místy poněkolikáté, uvědomil si konečně, že se libé tóny flétny linou z přístupové šachty ve stěně nad ním. Zastavil se a několik minut poslouchal tesknou melodii.

Potom odsunul poklop a vytáhl se do tunelu. Rameny narážel do úzkých zaoblených stěn. Šplhal po žebříku, zdolával jednu příčku za druhou, až dospěl k servisní oblasti přesně mezi dvěma palubami.

Ruthe seděla v tureckém sedu na kovové římse. Ve chvíli, kdy Rikera spatřila, začala hrát tišeji a když se posadil vedle ní, flétna utichla docela. Položila nástroj do klína, ale nezdálo se, že by byla rozzlobená kvůli tomu, že ji vyrušil.

„Jste zraněná," všiml si a zamračil se na pramínek zaschlé krve na její hrudi. „Ostré hrany a tvrdý kov. Z toho se přece lodě skládají."

„Přenesli jsme Jasona na palubu. Myslel jsem, že byste to měla vědět." Picard mu vyprávěl o hádce s ní a o tom, jak tlumočnice odmítala pomáhat při

jeho záchraně. „Doktorka Crusherová udělá všechno –“

„Lže,“ řekla Ruthe najednou.

Riker už se jí téměř zeptal, koho má na mysli, ale pak si uvědomil, že může mluvit jen o jediné osobě. Nechal ji pokračovat.

„Celou dobu věděl, co dělám.“

To kapitán tušil. „Tak proč to potom Deelor popírá?“ Ruthe neodpověděla. Rozložila nástroj na tři kusy a vložila každý z nich do zvláštní kapsy v plášti. Každá část měla své místo. „Ví i jiné věci. Nebezpečné věci, o kterých nemluví.“

„A řeknete mi o nich vy?“ zeptal se Riker.

Zvedla hlavu. Prohlížela si Rikerův obličej, jako by ho viděla poprvé. „Já už jsem vám toho řekla dost. Teď je na řadě on.“

Odstrčila Rikera a začala šplhat po žebříku dolů. Pustil se za ní, ale ve chvíli, kdy dorazil na chodbu, byla Ruthe už pryč.

Kapitola dvanáct

Nespočetné množství hvězd zářilo za oknem konferenčního sálu. Teplo žádné z nich však nehřálo tři muže uvnitř.

„Věděl jste, že na palubě Sníženého b je ještě jeden dospělý člověk a chtěl jste nechat Choraiiany odletět. Proč?“ dožadoval se odpovědi Picard.

„Ruthe jednala podle svého vlastního uvážení, kapitáne,“ Deelor mluvil s ještě větší dávkou přesvědčivosti, než kterou předvedl ve stejné místnosti před několika hodinami. „Nevěděl jsem nic...“

Picard jasným způsobem naznačil, že ztrácí trpělivost. Bouchl pěstí do stolu a zvýšil hlas. „Jsem unaven vašimi samoúčelnými hrami, velvyslanče Deelore. Nebo agente Deelore – nebo kdo vůbec jste. Žádné další výmluvy, žádné další zatajování informací. Chci znát celou pravdu o tom, co se tu děje.“

Výraz nevinnosti na Deelorově tváři ztuhl. Pod touto maskou se skrýval unavený a vyčerpaný obličej. „Ano, věděl jsem o Jasonovi a věděl jsem, že Ruthe ho chce nechat odletět s Choraiiany.“ Opřel se v křesle a pokračoval. „Souhlasil jsem s tím, že nebudu zasahovat do jejích rozhodnutí, protože jsem věděl, že pokud ho přeneseme na palubu, pravděpodobně zemře. Proběhlo již více výměn, nejen ty, o kterých ví Ruthe. Ve skutečnosti již bylo Federaci navráceno dvanáct zajatců z Hamlinu.“

„A všichni zemřeli?“ zeptal se Riker.

„Ne, všichni ne. Ale ti, kteří přežili, se uzavřeli do svého světa a jsou neteční. Zdá se, že jen malé děti si dokáží zvyknout na život mimo choraiijskou loď.“

Picard pomyslel na zraněné na ošetřovně a jeho hněv se znásobil.

„A proč jste mi tohle nemohl říci předtím, než jsme přenesli Jasona na palubu?“

Odpověď potvrdila kapitánovy ohavy. „Protože byste ho mohli nechat u Choraiianů,“ řekl Deelor. „A jako poslušný důstojník byste své rozhodnutí zaznamenal do kapitánského deníku. A to jsem nemohl připustit. Chtěl jsem nechat Jasona jít, ale jedině, pokud by se o tom nikdo nedozvěděl. Na vysokých místech je příliš mnoho důstojníků, kteří chtějí všechny zajatce z Hamlinu zpět.“

Picard měl tisíce důvodů proč mu nevěřit, ale nějak se mu zdálo, že tentokrát je skutečně upřímný. „Proč je jeho návrat tak důležitý?“

„Každý z admirálů má své důvody. Někteří věří, že je opravdu zachraňují nebo že jejich život mezi námi, ať už v jakémkoliv stavu, je lepší, než nechat je s cizinci, kteří jim zabili rodiče. Jiní chtějí dospělé zajatce kvůli informacím. Děti nám toho o choraiijském pohonu moc nepoví.“

„Ne!“ odmítl Picard opovržlivě Deelorovo vysvětlení. „Nevěřím, že by Zagráth byl ochoten obětovat lidské životy.“

„Nesuďte jej tak tvrdě.“ Deelor se kousl do rtu a polkl slova, která téměř vyslovil. Začal prsty bubnovat na stůl, což byla jediná věc, která prozrazovala jeho nejistotu, a sledoval Picarda i Rikera. Přestal poklepávat a pokračoval ve vyprávění. „Romulani se pokoušejí ten pohon získat, nebo s tím brzy začnou. Jeden z jejich bitevních křižníků, Defender, byl zničen při setkání s Choraiiany. Zřejmě došlo i k dalším střetům, ale nevíme, jak dopadly.“ Teď již upoutal plnou pozornost obou mužů. „Mým původním úkolem bylo zjistit, jak Choraiiané zničili Defender.“

Rikerovi to okamžité došlo. „Tím, že je necháte zničit Ferrel.“

„Pokud by to bylo nutné.“

„Jste chladnokrevný grázl,“ podotkl kapitán.

„Podívejte se dál než na špičku vlastního nosu, Picarde!“ křičel Deelor. „Co si myslíte, že by se stalo, kdyby Romulané odhalili, jak funguje choraiijský pohon? Mohli by proletět Neutrální zónou přímo do srdce Federace a zanechat za sebou celé zničené světy během několika minut. Představte si, co by se stalo na hraničních územích, kdyby Romulané získali takovou technologii.“

„Enterprise tam byla vyslána, aby vyrovnala poměr sil,“ přemýšlel Picard, usedaje do svého křesla. „A že to byla velmi vratká rovnováha.“

„Ano, já vím. Byl jsem tam také. Jenže na druhé straně – tak jsem se dozvěděl o osudu Defendera. Naštěstí jsem se s ním dostal přes Neutrální zóny dříve, než jsem vykrvácel.“

Picard byl nucen znovu změnit názor na Deelorův charakter. Byl to velmi odvážný člověk. Poslouchal jeho vyprávění se stále větším a větším respektem vůči jeho osobě.

„V zájmu bezpečnosti Federace. To nebyla jen suchá fráze. Znamenala, že kvůli záchraně milionů životů budou obětovány desítky zajatců nebo posádka vesmírné lodi. Kapitán Manin na tohle zapomněl, když se pokusil o autodestrukci Ferrelu. Chtěl rychlou smrt pro svou posádku a pomstít se Choraiianům. Musel jsem ho zastavit.“

Kousek po kousku začínalo Picardovi všechno do sebe zapadat.

„Proto jste byl postřelen.“

„Jak jste již několikrát připomněl, lidé jsou v otázkách ohledně hamlinského masakru citliví – možná až příliš. Ve spravedlivém hněvu žádají okamžité vojenské akce, ale zájmy Federace je možné hájit jediné pomalou diplomatickou cestou. Výměny lidských zajatců vytvářejí mezi choraiijskými plavidly pouta a my doufáme, že odchodní výměny dětí povedou k podobným svazkům mezi Choraiiany a Federací. Což by mohlo ve finále vyústit ve výměnu technologických tajemství.“

„Moje jednání jistě příliš tyto vztahy neupevnilo,“ Picard si těžce povzdechl.

„Neshody ve Federaci v otázce postupu nás vedou do patové situace. Někteří důstojníci chtějí zajatce

zpět, jiní chtějí navázat přátelské kontakty.“ Deelor zamyšleně pokrčil rameny. „Snížené b je jen jednou z lodí a rozhodně ne nejdůležitější. Začnu znovu s jinou.“

„Mohl jste nám ušetřit spoustu problémů, kdybyste nám tohle všechno řekl rovnou.“

„A také jsem vám to nemusel říci vůbec,“ opáčil Deelor. Odhalil další část své osobnosti, která již nebyla tak příjemná. „A pokud se to, co jsem vám tu teď vyprávěl, dostane z této místnosti, jste oba mrtví. O to už se postarám.“

Když se Deelor vrátil do své kajuty, byl překvapen. Našel Ruthe pohodlně schoulenou na pohovce, jak poslouchá Vivaldiho smyčcový koncert. Když vešel dovnitř, zvedla hlavu a potom obrátila pozornost zpět k hudbě. Netušil, v jaké je náladě, protože ho pozdravila jen ojediněle a to ještě pouze netečně. Podle toho, co se o jejich společenství naučil, Ruthe zůstane zdrženlivá a neosobní, dokud ho nebude potřebovat nebo pokud ji on neosloví. Deelor očekával, že boj změní podivný vztah mezi nimi, ale zřejmě ho už zařadila do minulosti.

Nebo snad zradou vyrovnala skóre.

Posadil se pohodlně do křesla a nechal housle a violy, aby odvály napětí způsobené hádkou s důstojníky. Pokud se Ruthe nehněvala na něj, on s tím určitě nezačne.

Picard zůstal v konferenčním sále i potom, kdy zbylí dva muži odešli. Výjev, který se odehrával za okny, ho nikdy nezačal nudit, protože obraz tisíců vzdálených hvězd byl pokaždé jiný. Tyto strážné majáky ho vždy inspirovaly a probouzely v něm duši průzkumníka, ale dnes se mu vyhlídka zdála ponurá.

Slyšel, že se dveře otevírají a na chvíli si pomyslel, že se vrací Riker, ale podle prvních lehkých kroků poznal, že o prvního důstojníka určitě nejde. A potom zahlédl v okně odraz Beverly Crusherové. Zastavila se pár kroků od něj a stejně tak jako on se zahleděla ven do vesmíru. Tak stáli tiše bok po boku několik minut, než promluvila.

„Když se budeš dívat na hvězdy příliš dlouho, můžeš se začít cítit jako bůh. Nebo že jsi stejný jako on. Vševědoucí, všemohoucí, neomylný.“

Picard neodpověděl.

„Kapitáni i lékaři často tomuto syndromu podléhají. Očekáváme, že dokážeme vyřešit každý problém a vyléčit každou nemoc, ale potom klameme sami sebe, když selžeme v bezvýchodné situaci. Nebo klameme ostatní.“

Picard se k ní konečně obrátil. „Děláte mi přednášku, doktorko Crusherová?“

„Něco takového.“ Oči měla stále upřeny na hvězdy, jež se míhaly za okny. „Rozhodně lépe přednáším, než se omlouvám.“

„Nepotřebuji ani jedno.“

„Zasloužíš si oboje.“ Crusherová se zhluboka nadechla a podívala se mu do očí. „Omlouvám se za to, co jsem ti řekla na ošetřovně. Měla jsem špatnou náladu a nevěděla jsem, co říkám.“

Kapitánův strnulý postoj se kamsi vytratil. „Já sám nebyl ve zrovna nejlepším rozpoložení,“ odpověděl ironicky. „A ty jsi neřekla nic, co bych sám sobě neříkal už stokrát.“

„Což jen dokazuje, že oba potřebujeme dovolenou.“

Picard se usmál a odvál tak poslední zbytky napětí, které mezi nimi panovalo. To ovšem bylo nahrazeno napětím jiným, důvěrně známým. Crusherová o krok ustoupila a Picard se opět zahleděl na hvězdy. Podivil se, jak jen mu jejich třpyt mohl připadat ponurý.

„Jak si vede poručík Jarová?“

„Dělá z ošetřovny kůlničku na dříví,“ povzdechla si lékařka. „Budu ji muset brzy propustit, protože jinak bych ji musela uškrtit.“

„A Jason?“

„Pod sedativy,“ referovala Crusherová stručně. „Podle starých hamlinských lékařských záznamů jsem zjistila, o koho jde. Jeho DNA profil odpovídá Jasonu Reardonovi.

V době masakru mu byly tři roky, ne o moc víc než tomu chlapci, kterého jsme zachránili.“

„Jsou příbuzní?“

„Ne. Ale podle jeho DNA jsem určila jeho původ. Otec byl jedním z původních unesených, ale matka se zřejmě narodila až v zajetí jako výsledek spojení dvou již dospělých dětí z Hamlinu.“

„Zajatec třetí generace.“

„Ano, a zřejmě není jediný. Vzhledem k jejich velmi dobrému zdraví je značně pravděpodobné, že lidská populace narůstala opravdu rychle. Jak je můžeme všechny zachránit?“

„A je to vůbec ta správná otázka?“ zeptal se kapitán, připomínaje vysokou úmrtnost mezi zachráněnými. Crusherová ho zarazila. „Ještě nejsem připravena se s tím vyrovnat. Ach, Jean-Lucu, kdybys jen viděl Jasona, když jsme ho přenesli na palubu... ty oči plné strachu...“ Zachvěla se. „Musím se vrátit na ošetřovnu. Účinek sedativ, která jsem dala Jasonovi, brzy pomine.“

Z konferenčního sálu vyšli společně, ovšem hned za prahem se každý vydal jiným směrem. Picard právě zacházel za roh, když se Crusherová otočila a zavolala na něj :

„Mimochodem, kapitáne. Profesor Butterfield si k večeři přeje salát z malungy.“

Ačkoliv byla Datovi přidělena kajuta stejně tak jako jeho lidským společníkům, mnohem více času trávil u Geordiho nebo v lodní knihovně. Na obou místech mohl ukojit jediný hlad, který pociťoval – zvědavost. Android byl osvobozen od všech potřeb lidského těla, ale po vědění a získávání informací toužil stejně jako lidé po těch nejvybranějších pochoutkách.

Zatímco Geordi ještě stále velel můstku, Dat se rozhodl, že poslední hodinu volna stráví svým nejnovějším výzkumem. Přečetl si veškeré materiály, které vysvětlovaly fyzickou nutnost spánku u organických forem života, ale některá psychická hlediska ho stále udivovala. Ve chvíli, kdy vešel do knihovny, byl překvapen neobvyklou aktivitou v rohu místnosti.

„Ach, ahoj, Date,“ povzdechl si Wesley, když android míjel terminál tiskárny. Pokusil se skrýt vá-

zané knihy, které pokrývaly stůl, ale Dat si již jeden z titulů se zájmem prohlížel.

„Velmi zajímavé," Dat zkoumal nápis na hřbetu knihy. Osobně si myslel, že tištěné knihy jsou neobratné a čtení samo příliš časově náročné, ale blízký vztah k lidem propůjčoval těmto médiím určitý půvab. „Základy techniky. To je pro archivní účely? Tento materiál jsi přece již na studoval."

„Zjišťuji něco pro přítele." Wesley vytáhl z tiskařské jednotky poslední svazek. „A, Date, ocenil bych, kdyby sis tohle nechal pro sebe."

Dat se zamračil. Tuto frázi neznal. „Chceš, abych měl také kopii?"

„Ne, mám na mysli –" Wesley se zhluboka nadechl, „– no, nechci, abys někomu říkal o tom, co jsem tu dělal. Víš, je to..."

„Tajemství?"

„Ano," přitakal Wesley.

Android se usmál a nadšeně začal odříkávat: „Tajemství: utajovaná činnost, latinsky sub rosa, ne –"

Wesley ho přerušil. „Promiňte, pane, ale jdu pozdě na hodinu." S omluvným úsměvem popadl vytištěné materiály a dal se na ústup.

Dat se ztratil ve svých myšlenkách, přemítaje o tajuplnosti tajemství.

Teď už také jedno měl, ale nebyl si příliš jistý, co s ním.

Pokaždé, když se Riker setkal s farmářkou Patrishou, uvítala ho se vší zdvořilostí. Tentokráte, když za ní přišel do její kajuty, nabídla prvnímu důstojníkovi trochu čaje a on rád přijal. Několik chvil jen seděli a popíjeli hořký odvar z bylin, až Riker konečně promluvil.

Doufal, že Patrishina srdečnost přestojí i zprávy, které přinesl. Položil prázdný šálek a začal. „Mám dobré zprávy. Jsme opět na kurzu k Novému Oregonu."

„Dorazíme včas? Než se zvířata probudí?" zeptala se Patrisha.

„Ne, obávám se, že ne." Až dosud byl Riker upřímný, ale teď přišel čas lhát. „Na warpovém pohonu je potřeba provést pravidelnou údržbu, a to nás bohužel poněkud zpomalí." Naštěstí je jen malá pravděpodobnost, že by se Logan dostal do styku s farmáři. Hlavní inženýr by asi neocenil, že shodil vinu na něj.

„Jak moc se zdržíme?"

Úsměvem se pokusil odpověď zlehčit. „Jen dva týdny." Jeho řečnického umění tentokrát nebylo potřeba, Patrisha zprávu přijala bez jediné poznámky. Rikera zajímalo, zda to bylo způsobeno Dolořiným rozhodnutím zůstat v simulátoru. To mu připomnělo další záležitost, kvůli které sem přišel. „Ohledně dekantace – nejsnazším způsobem, jak dostat stázové komory do simulátoru, je použit transportér."

„Moji lidé s tím nikdy nebudou souhlasit," odvětila Patrisha okamžitě. Zamračila se nad tak kacířským návrhem. „Transportéry jsou rozhodně proti našemu přesvědčení."

„Obával jsem se, že to tak dopadne." Celá komunita byla na Enterprise přepravena raketoplánem. Proces, který by normálně trval sotva hodinu, se protáhl na celých pět. Raketoplány létaly mezi hvězdnou základnou a nákladním prostorem s kolonisty, kteří cestovali sem a tam v horečném pátrání po ztracených zavazadlech a členech rodin. První důstojník se opakování této epizody chtěl vyvarovat. „Další možností je rozmontovat celý stroj tak, že bude možno přenášet komory jednotlivě."

„To by ovšem znamenalo, že celý projekt skončí pohromou pro zvířata," dokončila Patrisha. Očividně si na zmatené nalodění vzpomínala stejně dobře jako Riker.

„Nemohu o tom sám rozhodnout," namítl Riker, který si nebyl příliš jistý tím, jak moc na ni ještě může tlačit. „To já také ne." Patrisha položila šálek na stůl. „Tyto záležitosti musí projednat celá komunita."

A oba věděli, jak rozhodne. Alespoň jsem to zkusil, pomyslel si Riker, když se zvedal k odchodu. Farmáři možná aspoň dovolí, aby jim členové posádky asistovali při přemístění. Přemýšlel o tom, kolika jeho lidí bude zapotřebí, aby napravili chyby neschopných kolonistů.

„Ovšem pokud se mě nezeptáte, nemohu vaše řešení odmítnout," prohodila znenadání Patrisha, která se též zvedala z křesla.

„Prosím?" Nepodívala se mu do očí, ale než došel ke dveřím, dala jasně najevo svůj názor. „Pokud budou zítra ráno stázové komory na určeném místě, bude pozdě proti tomu něco namítat. Nejspíš ani nebude nikoho zajímat, jak se tam dostaly."

„Děkuji vám za čaj, farmářko Patrisho," Riker se široce usmál. „A za radu."

„Ovšem nezmiňujte se o tom," požádala Patrisha. „Nikomu."

„Nevydržím v posteli už ani minutu," křičela Taša Jarová na celou doktorčinu pracovnu. „Už dávno jsem mohla být na můstku a dělat něco užitečného. Jsme uprostřed vysoce utajované mise a můj pobyt na lůžku se jaksi kříží s důležitými povinnostmi." Opřela se pěstmi o stůl Crusherové. „A navíc se cítím dobře."

„Jsem ráda, že to slyším, Tašo," povzdechla si Beverly Crusherová. Trochu se odtáhla, aby byl mezi ní a poručíkem větší odstup. „Ale nemohla jsem vás pustit do té doby, než dostanu tohle," řekla a ukázala na PADD. Zprávu z laboratoře našla na stole, když se vrátila na ošetřovnu.

Požádala o testy v rámci rutinních opatření, ale výsledky byly nepříjemným překvapením. „Co si pamatujete o choraiijské atmosféře?"

„Jako bych se topila," pokrčila rameny Jarová. „První chvíle byly nejhorší. Potom už dýchání té tekutiny nebylo tak hrozné, jak jsem očekávala. Dokonce to bylo spíše příjemné. Ale mělo to podivnou vůni, skoro až chuť, skořice."

„Nechala jsem vzorek té tekutiny analyzovat. Obsahuje neznámou drogu, narkotikum."

„Znamená to, že budu muset zůstat na ošetřovné?" Jarovou zajímalo jen jedno.

„Ano!" zvolala Crusherová nazlobeně. Umíněnost byla dobrá vlastnost šéfů bezpečnosti, ale ne pacientů. Zamířila ven z pracovny a poručík ji následovala. „Nemohu vás propustit, dokud si nebudu jistá,

že váš organismus už vstřebal všechnu drogu. A i tak, nevím, jaké dlouhodobé účinky to může mít.“

„Ale já se cítím skvěle!“ křičela Jarová.

„Tašo, to říkáte i po partii Parrisových čtverců s Worfem. Já vás viděla se dusit a vy nepřiznáte ani obyčejnou bolest.“

„To není zrovna moc fér přirovnání.“

„Tak a dost!“ Crusherová se prudce zastavila a obrátila se k Taše. „Ještě jedno slovo a zavolám vaše vlastní lidi, aby vás odvedli zpátky do postele.“

Výkřik bolesti, který k nim dolehl z místnosti před nimi, však hádku rychle ukončil. Obě ženy se rozběhly chodbou k izolačnímu oddělení. Doktorka Crusherová se tam dostala jako první. „Tašo, postarejte se o Troi.“

Jason byl vzhůru. Jeho kňučení se mísilo s Troiným vzlykotem. Crusherová zapnula normální světla, aby se k němu mohla lépe dostat. Byl schoulený v rohu místnosti a rozrušeně se kýval dopředu a dozadu. Ačkoliv měl oči otevřené, zíraly slepě do nekonečna. Nevypadalo to, že by si uvědomoval doktorčin příchod.

„Jasone.“ Došla až k němu a jemně se ho dotkla.

Ve chvíli, kdy tak udělala, muž vykřikl. Schoulil se do klubíčka a hlavu schoval mezi kolena. Ruce a nohy se mu neovladatelně třásly.

„Ne,“ vykřikla Troi. „Nepřibližujte se k němu.“ I přes veškeré Tašiny pokusy ji uklidnit se poradkyně stále chvěla. Ve tváři se jí zračilo stejné zoufalství a strach jako v Jasonových očích. „Vaše přítomnost jen zvětšuje jeho strach.“

„Jak ho můžu uklidnit?“

„Nevím,“ vzlykala Troi. „Nijak. Nechte ho být.“ Jason se ještě více schoulil a jeho pláč se změnil v podivnou rytmickou píseň.

„Zatraceně.“ Crusherová vyňala z lékařské brašny hyposprej. Jason sebou trochu cukl, když se chladný kov dotkl jeho pokožky, ale jinak dotyk zřejmě nezaznamenal. O chvíli později, když začala sedativa působit, utichl a sesunul se na zem. Crusherová ho převrátila na bok a jemně mu narovnala ruce a nohy do pohodlné spací polohy. Zůstane tak dalších šest hodin.

Lékařka aktivovala kontrolní panel a nehybnou postavu zakryl skener. Diagnostický panel ukazoval, že Jasonovo tělo, na rozdíl od jeho mysli, je v pořádku, ale že jeho intenzivní emocionální prožitky časem vyústí v deprese. Crusherová změnila nastavení hypospreje a obrátila se k poradkyni.

„Ne,“ protestovala Troi, ale příliš pozdě. „Opravdu, už se cítím dobře.“

„To říkají všichni,“ zamumlala Beverly. „Tohle by vás mělo uklidnit do té doby, než dorazíte do své kajuty.“ „Ale já přece nemůžu opustit Mojžíše.“ Poradkyně chtěla zůstat na ošetřovně stejně naléhavě, jako ji Jarová chtěla opustit. „Už mě konečně začínal poznávat.“

„Já vás vystřídám,“ nabídla se Jarová.

Crusherová nevěřícně vzhlédla. „Já myslela, že se chcete dostat z ošetřovny.“

Jarová nesměle pokrčila rameny. „Nemůžu vidět Troi plakat.“

Troi se rozesmála právě ve chvíli, kdy stírala poslední slzy z tváře. „Díky za vaši nabídku, ale co vy víte o dětech?“

„Ne moc,“ přiznala Taša. „Ale nemusela by to být špatná zkušenost.“ Odmlčela se. „Alespoň dokud se nezačnou projevovat jisté biologické funkce.“

„Dělejte si, co chcete.“ Crusherová se hněvala na obě. Troi se rychle vzpamatovala z rozrušení, ale lékařčina vlastní reakce na Jasonovo probuzení se právě začínala projevovat.

V soukromí pracovny už Crusherová nebyla schopna skrývat své zoufalství. Seděla na stole a prohlížela si složky jednotlivých pacientů. Údaje na obrazovce však nedokázala vnímat. Myslí se neustále vracela k zajatci z Hamlinu a přemýšlela o tom, jak Jasonovi pomoci se přizpůsobit, ale tato situace byla tolik odlišná od těch, které již musela řešit! Potřebovala pomoc. Jemně se dotkla komunikátoru.

„Čekal jsem, kdy se ozvete,“ odpověděl Andrew Deelor. „A myslím, že i vím, co chcete.“

„Zeptáte se jí?“

„Ano, zeptám,“ slíbil váhavě. „Ale nemohu zaručit, že pomůže.“ Ukončil spojení.

A já nemohu zaručit, že Jason přežije, přiznala si konečně Crusherová.

Kapitola třináct

Patrisha stála několik kroků od ostatních farmářů. Muži a ženy se shromáždili v půlkruhu před vchodem do chléva. Hovořili mezi sebou šeptem a třeli si ruce, aby se zahřáli, protože ranní vzduch byl opravdu chladný. Držela se trochu dál a sledovala je, jak pozorují stodolu ozářenou sluncem, které stálo ještě velmi nízko nad obzorem. Jeviště bylo připraveno k dramatu, které se mělo odehrát.

Najednou farmáři utichli. To si Dnnys a Wesley klestili cestu davem k chlévu, vědomi si toho, že každý jejich pohyb je pečlivě sledován. Chlapci si vyměnili nervózní pohledy, odstranili závoru z velkých vrat a otevřeli je. Farmáři se nahrnuli blíž. Natahovali krky, aby co nejlépe viděli kryogenické zařízení schované uvnitř. Kromě pár poznámek vyjadřujících opovržení nad složitostí přístroje se žádné námitky neozvaly.

Patrisha se cítila téměř zahanbena tím, že nikoho nezajímalo, jak se stázové komory do simulátoru dostaly. Nikdo, dokonce ani Tomas, nebyl znepokojen faktem, že na senem pokryté podlaze nebylo ani známky po nějakém stěhování. Ale koneckonců, farmáři toho o technologii transportéru vědí příliš málo, aby dokázali rozpoznat známky jeho použití. Patrisha byla panu Rikerovi vděčná, že provedl svá kouzla během noci a teď ráno už tu nebyl. Cizinec by se jistě smál lidem, kteří se nechali tak snadno obelstít, i když tomu Patrisha sama dala podnět.

Dnnys zahájil první fázi oživování tím, že jednu z komor vyňal z plástu. Wesley se vynořil zpoza stroje; dlouhou hadici držel smotanou v ruce. Podal konec mladému farmáři. S jistotou pramenící z mnoha zkušeností jej Dnnys zapojil do odtokového otvoru v komoře. Stiskl tlačítko a odsávací pumpa se s hrčením a několika bublinami uvedla do chodu.

„Dnnys ještě nikdy nedokázal splnit své povinnosti tak rychle jako teď," nahnul se Tomas k Patrishe.

„Teď je starší, než když jsme opouštěli Grzydc." Ale kdy se na jeho chlapecké postavě objevily všechny ty svaly? „Měl bys být rád, že je tu někdo, kdo s tím umí zacházet." Patrisha bránila rozhodnutí svého syna postarat se o zastaralé zařízení během dlouhé cesty na Nový Oregon od chvíle, kdy bylo jasné, že si komunita nemůže dovolit kvalifikovaného technika. A teď na vlastni oči viděla, jak snadno se naučil se strojem zacházet a jen doufala, že to ostatní farmáři nevidí tak jasně jako ona.

Společně s Tomasem sledovala, jak Wesley opakuje tentýž postup u ostatních komor, často se obraceje na Dnnyse pro další příkazy.

Mladý farmář byl očividné tím, kdo všechno řídil, ne praporčík.

Ke dvojici se přidal další pozorovatel. „Je to tvůj syn, jen co je pravda." Patrisha rozhodně nepovažovala Dolořinu poznámku za kompliment.

Zvukové znamení oznámilo vyprázdnění první komory. Shromáždění farmáři si vzrušeně šeptali a ještě více se přiblížili, aby zjistili, v jakém stavu je obsah. Dnnys otevřel dvířka a sáhl dovnitř. Vytáhl ven růžového, čerstvě narozeného králíčka a potom ještě jednoho. „Jsou naživu," oznámil s pýchou, když se dva malé uzlíky začaly svíjet a pištět.

„Nejzatracenější narození, jaké jsem kdy viděl," prohlásil starý Steven a odplivl si, aby svá slova zdůraznil. Patrisha viděla, jak se Dolořiny rty sevřely, což bylo neklamným znamením, že teta kletbu slyšela. Starý Steven byl jediný, kdo směl klít v její přítomnosti. Ti dva již spolu nežili, ale on byl otcem jejích dětí a toto poněkud sentimentální spojení mu zaručovalo jistou volnost.

„Hej, podívejte se na tohle?" křičel Wesley s obrovským nadšením. Právě otevřel komoru se štěňaty. Oči měla dosud zalepené a když vzal do ruky jedno s černými a bílými skvrnami, začalo čumáčkem hledat na jeho dlani mléko.

Myra mu však štěně sebrala. „Měli byste začít něco dělat dřív, než je ten kluk všechny zabije," štěkla a podala zvíře Charle.

Patrisha se natáhla, aby vzala další. Vyburcovaní ženiným ostrým jazykem farmáři odnášeli zvířata tak rychle, jak jim je chlapci jen mohli předávat. Štěňata byla následována selátky a hnízdy kuřecích a kachních vajec připravených k vylíhnutí. Všechna čerstvě narozená zvířata, zbavená svých matek, budou muset být ručně krmena a pečlivé opečovávána. Po deseti měsících nucené nečinnosti byli kolonisté povoláni zpět do služby.

A tato těžká práce bude pokračovat až do konce jejich životů.

„A pozítří se narodí hříbata!" jásal Wesley nadšeně. Beverly se na něj sice dívala, ale nijak neodpovídala, „Mami, ty mě neposloucháš."

„Ale ano," bránila se lékařka a potom si povzdechla. „Ne, obávám se, že ne." Položila lékařský PADD a povzdechla si.

„A ještě ses ani nebyla podívat na oregonskou farmu." Přendával si těžký balík z ruky do ruky. „Půjdu tam po vyučování. Chceš jít se mnou?"

„Je mi líto, Wesley. Vím, že jsi na tom programu do simulátoru tvrdé pracoval a já bych ho opravdu chtěla vidět, ale..."

„Také tvrdé pracuješ," kývl Wesley bez jakékoliv rozmrzelosti. „Vypadáš hodně unaveně." Ještě před pár měsíci by si toho asi nevšiml.

„No, moc jsem toho nenaspala. Ve skutečnosti si Wesley ani nepamatoval, kdy byla naposledy v jejich kajutě. „Ale jakmile se to tu trochu uklidní, půjdu se podívat na tu farmu."

„Ti zajatci na tom nejsou moc dobře, viď?"

Neodpověděla mu na otázku. „Měl by sis pospíšit, nebo zmeškáš hodinu fyziky."

„Astronomie," opravil ji Wesley, který již byl na cestě k východu. Zastavil se ve dveřích. „Mami, kdyby tě přítel požádal o službu a ty bys věděla, že ho to může dostat do problému s jeho rodinou..."

„Co se děje, Wesley?"

„Nic. Ahoj mami."

Doktorka Crusherová nepřítomně zamávala synovi na rozloučenou a opět se začala věnovat PADDu. Pokaždé, když ho zvedla, se jí zdál těžší a těžší. Vrhla se na další položku denního rozvrhu – seznam pacientů, kteří zůstali v nemocnici. Většinu postelí již ráno uvolnila.

Zvláště se těšila na propuštění jednoho pacienta.

„Vraťte se na můstek," přikázala. „Vaše poslední testy ukazují, že jste v pořádku."

„To vám říkám už od začátku," Jarová seskočila z postele. „Nepocítila jsem vůbec žádné účinky té drogy." „Kromě bezvědomí," připomněla Crusherová. Naštěstí byla vystavena narkotiku jen několik minut. Kéž by se Jason uzdravil stejně rychle. Jenže on strávil na choraiijské lodi posledních padesát let a snad jedině navrácení na... Řešení se jí pomalu, ale jistě začalo formovat v hlavě. „Ovlivnila ta droga nějak vaše vzpomínky na loď?"

„Ach ne. Rozhodně na to jen tak nezapomenu." Crusherová byla odpovědí poručíka potěšena, ale Jarová byla příliš nadšená, že ji doktorka propouští, než aby se zeptala proč. „Ohledně Troi..."

„Vím, je unavená. Už jsem vybrala někoho, kdo jí s chlapcem pomůže," kývla Crusherová. Příliš mnoho rušivých elementů jí mátlo myšlenky a propuštění Jarové by mohlo jejich počet prudce snížit. „A Tašo, dávejte si pozor. Nerada bych vás v dohledné době viděla na ošetřovně."

„Nemusíte se bát," Jarová velmi rychle mířila ke dveřím. „Rozhodně neplánuji se sem vrátit."

Crusherová zůstala stát na ošetřovně a přemýšlela, jak svůj nápad uskutečnit.

Nejprve zajde za Datem. Odpověděl na její volání interkomem a trpělivě vyslechl všechny doktorčiny požadavky.

„Ano, technicky je to realizovatelné," řekl po chvíli přemýšlení. „Mám přístup k většině potřebných informací." Vysvětlil, co bude ještě potřebovat vědět.

„Taša by nám s něčím také mohla pomoci," doplnila Crusherová zamyšleně. „Ale jen Ruthe nám může odpovědět na všechno." Pokud bude souhlasit s tím, že bude spolupracovat.

„Chcete začít teď hned?"

„Zatím ne, Date. Dám vám vědět." Stále čekala na zprávu od Deelora. Pokud Ruthe odmítne, není se dál o čem bavit.

Lisa Iovino našla poradkyni Troi podle zoufalého pláče jejího malého svěřence. Žena s dítětem seděla sama v jídelním koutě, odkud zřejmě všichni utekli za klidnějším prostředím. Troi byla příliš zaměstnána tím, co dělala, aby postřehla Iovinin příchod. Lékařka tak měla možnost ji několik minut sledovat.

Poradkyně seděla u stolu s replikátorem a řvoucí dítě držela na klíně. Na stole před nimi se vršilo mnoho talířů, obsah většiny téměř netknutý. Chybějící sousta byla rozptýlena po Troině oděvu a obličeji.

„Tady, vyzkoušej tohle," přemlouvala ho, držíc lžíci s bramborovou kaší. Chlapec otevřel ústa, aby začal křičet. S perfektním načasováním mu do nich vstrčila lžíci.

Po chvíli ticha jídlo vyplivl a přidal tak další složku do vrstvy pokrývající Troinu uniformu. Potom začal znovu brečet. Troi očividně také neměla k pláči daleko.

„Jdu vás vystřídat," oznámila Lisa a vstoupila do místnosti. „Doktorka Crusherová říká, že potřebujete přestávku." Jakmile uviděla poradkyni na vlastní oči, bylo jí jasné, že už přestávku odkládala příliš dlouho. Chlapcův pronikavý křik se ozýval lékařským oddělením už celé hodiny.

„Ale on není zvyklý na cizí lidi," namítla Troi unaveně.

Děti své emoce vyjadřovaly velmi přímo a pokusy o odstínění chlapcova zoufalství jí ubíraly mnoho sil. „Obávám se, že se bude bát, když odejdu."

„No, hlasitěji už asi být nemůže, ať s ním bude kdokoliv." Iovino natáhla ruce a vzala chlapce do náruče.

Mojžíš najednou přestal plakat. Zůstal zticha dost dlouho na to, aby si mohl pečlivě prohlédnout svého nového opatrovníka, a potom začal pofňukávat. Ještě více se zachumlal do měkké zelené deky, ve které byl zabalen. Ta byla také plná lepkavých skvrn od jídla, stejně tak jako uplakaný obličej.

„Asi nemáš moc hlad, co?" zeptala se Iovino chlapce.

„Naopak, je hodně hladový."

Když chlapec uslyšel Troin hlas, otočil za ním hlavu. I přes stálé pofňukávání Mojžíš pozorně naslouchal rozhovoru obou žen, ale Troi pochybovala, že by rozuměl tomu, co říkají. Zvuk lidského hlasu zní zřejmě v tekutém prostředí úplně jinak.

„Prostě jen není zvyklý na naše jídlo," pokračovala Troi a v duchu litovala, proč jen od Choraiianů v rámci výměny nepožadovali i základní informace o výživě. Cítila, že je chlapec s podobou a chutí toho, co mu nabízela, nespokojen. „Zkusila jsem polévky, pudink, zmrzlinu, rozmačkané ovoce, zeleninu..."

„Nakonec se stejně nají," uklidňovala ji Iovino. „Děti nevyhladoví k smrti, pokud je na dosah něco k snědku." Iovininy hebké hnědé vlasy a růžové líce vyvářely dojem nevinnosti a líbeznosti. Z lékařina věcného konstatování se však Troi o její povaze dozvěděla mnohem více. „Tohle je trochu zvláštní dítě." Poradkyně zaváhala; nebyla si jistá, kolik toho může říci, aniž by porušila nařízení o přísném utajení. „Vyrůstal v poněkud odlišných podmínkách."

„Ano, já vím," přikývla Iovino. Očividně si přečetla zkrácené lékařské záznamy týkající se tajemstvím obestřených trosečníků z neznámé lodi. Chlapcova minulost v nich nebyla příliš uspokojivě vysvětlena, rozhodně ne tak, jak tomu u doktorky Crusherové většinou bývá, což znamenalo, že nezodpovězené otázky zřejmě mají nezodpovězené zůstat. „Jen mi ho dejte, já už se o něj postarám."

I přes obrovské duševní i tělesné vyčerpání se' Troi jaksi zdráhala předat Mojžíše do péče někoho jiného. Potom si však uvědomila, že chlapec přestal plakat. Odstranila svůj mentální štít a pokusila se zjistit, co dítě cítí. Ale kromě zvýšené zvědavosti nepociťovala žádné negativní emoce. „S dětmi to umíte."

„Ano, obávám se," povzdechla si Iovino. Mojžíš se upřeně zadíval na Iovino a začal škytat. Mladá lékařka ho bezmyšlenkovitě poplácala po zádech, aby mu ulevila od křeče. „Pocházím z velké rodiny, moc velké rodiny." Potřásla hlavou při vzpomínce na domovský svět. Bohatě členěné kontinenty LonGilandu byly osídleny kolonisty teprve před několika stoletími. „V naší kultuře je časná svatba hluboce zakořeněnou tradicí, takže jsem se musela o své mladší bratry a sestry starat po celý život, a to nemluvím o neteřích a synovcích."

„Ale vy jste přesto vstoupila do Hvězdné flotily, namísto abyste uposlechla této tradice," řekla Troi zamyšleně. „Vím, jak těžké rozhodnutí to pro vás muselo být. Já sama porušila zvyky mých lidí."

„Ale stejně jsem tomu neunikla," usmála se Iovino. Mojžíš jí mezitím usnul v náručí. „Každý na ošetřovně ví, jak to umím s dětmi. Jestli si nezačnu dávat pozor, skončím na pediatrii."

Hádka sice vypukla mimo ošetřovnu, ale Crusherová si dobře všimla, jak rychle ošetřující personál odvrátil zrak a uvědomila si, že už se neovládá. Ať už to bylo způsobeno velvyslancovým neobvykle silným podrážděním, nebo nedostatkem spánku, nedokázala už udržet vlastní emoce na uzdě. Zamířila s Deelorem do soukromí své pracovny.

„Nemohu ho držet pod sedativy až na Hvězdnou základnu Deset," začala. „Už tak je pod jejich vlivem déle, než bych si přála."

„Zkuste snížit dávky," navrhl Deelor.

„Zatraceně, nechci po vás lékařskou radu –" Ale bylo to přesně to, co žádala. Zhluboka se nadechla a mnohem klidnějším hlasem začala znovu. „Pokusila jsem se snížit dávky, ale to Jasonův psychický stav jen zhoršuje. Mizí mi před očima."

„To se stává."

„Ne mým pacientům!"

Deelor pokrčil rameny. „Nemohu vám nijak pomoci."

„Ale Ruthe by mohla."

„Zeptal jsem se jí, ale odmítla."

Crusherová vzdala všechny pokusy skrývat svůj hněv. „Potom se zeptejte znovu!"

„Ne!" odpověděl Deelor stejně naštvaně. „Uvědomujete si vůbec, co to obnáší?"

„Pokouším se zachránit Jasonův život."

V hluku hádky zanikl zvuk blížících se kroků. Kapitán Picard vešel do místnosti a zastavil se. Čekal na nějaké vysvětlení jejich chování. Když nepřicházelo, začal sám. „Obdržel jsem vaši lékařskou zprávu týkající se choraiijské atmosféry. Jaká je povaha té drogy?"

„Chemický rozbor ukazuje na lehké narkotikum," odpověděla Crusherová nepřítomně. „Je možné, že právě to způsobilo zhroucení poručíka Jarové po přenesení na palubu. Ovšem nezdá se, že by droga měla nějaké dlouhodobé účinky, a tak jsem ji propustila z ošetřovny." Lékařčin zamračený pohled se upíral na Deelora. „Nicméně se pokouším zjistit, zda není možné, aby na ní byli Jason nebo dítě závislí. Moje testy na možnou fyzickou závislost to však nepotvrzují."

„A vy si myslíte, že Ruthe by o tom mohla vědět víc?" Picard konečné padl na kámen úrazu.

Crusherová souhlasně přikývla. „Ale ona mi ani nedá příležitost se zeptat."

„Velvyslanče, vy jste jediný, kdo na ni má nějaký vliv," naléhal Picard.

„Já?" ušklíbl se Deelor. „Znám ji dlouhou dobu, ale to neznamená, že na ni mám sebemenší vliv. Ruthe si dělá, co chce." Z tónu, jakým to řekl, Crusherová vytušila, že tento rys její povahy obdivuje.

Kapitán se však nevzdával. „Uvědomuji si, že Ruthe byla proti přenosu, ale přece nenechá Jasona pykat za naše činy."

„Ruthe nechce mít se zajatci nic společného."

„Proč?" zeptal se Picard.

„Na to nemohu odpovědět."

„Nevadí," odsekl Picard naštvaně. „Zeptám se jí sám." Zamířil ke dveřím, ale Deelor mu zastoupil cestu. „Chcete mi to snad zakázat, velvyslanče?"

„Ne," vzdal se Deelor nakonec a ustoupil.

On i Crusherová pak až do kapitánova příchodu setrvali v naprostém tichu.

Picardova žádost o přijetí byla vyslyšena, ale Ruthe nikde ve vstupní místnosti neviděl. Vydal se ji tedy hledat. Procházel naprosto neosobní kajutou. Věděl, že Ruthe a Deelor ztratili veškerý svůj majetek společně s USS Ferrelem, ale očividně se ani nepokusili obstarat si nové věci. Deelor si alespoň opatřil nové oblečení, ale Ruthe stále chodila v onom obnošeném šedivém plášti.

Nakonec ji našel v zadní ložnici. „Doktorka Crusherová má pár otázek ohledně Jasonova zdravotního stavu."

„To se mnou nemá nic společného." Seděla na posteli, kolena přitažená až k bradě. „Říkala jsem vám, abyste ho nebrali na palubu."

Nepůsobila nijak vyzývavě, ale přesto by dal Picard přednost rozhovoru v neformálním prostředí obývacího pokoje. „A Jasonova smrt jen dokáže, že jste měla pravdu. Je vaše pýcha cennější než lidský život?"

„Moje práce je překládat, nic víc. Hamlinští zajatci nejsou moje starost."

„Nemůžete popřít zodpovědnost jen proto, že je vám to nepříjemné nebo snad i odporné," namítl Picard, ale viděl, že to na ni nemá Žádný účinek. Ruthe začala bezmyšlenkovitě žmoulat již tak dost zmačkaný přehoz na posteli, jak se v ní původní odmítavost měnila v neklid. „Tvrdíte, že si Choraiiané svých zajatců váží, ale proč tedy Jasonovi ublížili?"

Toto prohlášení okamžitě upoutalo Ruthinu pozornost. „Jak to můžete tvrdit?"

„Doktorka Crusherová našla v choraiijské atmosféře stopy po neznámé chemické látce, droze, která ho ovlivnila. Možná i dítě. Pod tíhou okolností nemohu litovat svého rozhodnutí přenést je na palubu a rozhodně doporučím Hvězdné flotile, aby se i nadále pokoušela o záchranu dospělých zajatců.“

Ruthe se narovnala a postavila se na posteli. Shlížela odtamtud na kapitána. Picard si na chvíli pomyslel, že na něj chce zaútočit. Místo toho však žena seskočila na zem.

„Ukažte mi tu drogu.“ Narovnala si záhyby pláště a následovala Picarda ven z kajuty.

Když dorazili na ošetřovnu, byla již Beverly Crusherová klidná jako obvykle. Ovšem ještě nikdy Picard neviděl v jejích očích takovou úlevu, jako když spatřila Ruthe. Také si povšiml Deelorova překvapení... a také stínu nelibosti nad kapitánovým úspěchem.

Ruthe zopakovala svůj požadavek a Crusherová ji ihned podala malou skleněnou lahvičku s několika mililitry žluté tekutiny.

„Povšimla jsem si toho zápachu ve chvíli, kdy byla poručík Jarová přenesena na palubu.“

Ruthe nadzdvihla víčko a přičichla k obsahu. „Skořice,“ zašeptala.

Zůstala stát jako přimrazená, s lahvičkou pevně sevřenou v ruce, dokud ji Deelor neoslovil. „Ruthe?“

„Zapomněla jsem.“ Oči měla stále upřeny k jakési představě, jež se jí odehrávala v mysli. Až Deelorův jemný dotek ji přivedl zpět do místnosti, kde stála. Naposledy přičichla a potom zaklapla víčko.

„Setkala jste se s tou drogou už někdy?“ zeptal se kapitán.

„Před lety,“ odpověděla Ruthe. „Jako dítě.

„ Picard dost dobře nechápal. „Jak je to možné?“

Ukryla lahvičku do jedné z kapes svého pláště. „Narodila jsem se na choraiijské lodi.“

Kapitola čtrnáct

„Většinou to nikomu neřekne," konstatoval Deelor po cestě s kapitánem do jeho pracovny. Doktorka Crusherová jim dala jasným způsobem najevo, že chce mluvit s Ruthe mezi čtyřma očima. „A nebylo to moje tajemství, abych vám ho směl odhalit."

„Ano, chápu to," Picard pokyvoval hlavou. „Ale zdá se, že tato mise je plná překvapení, která nikdy neskončí," dodal.

Kapitán zaujal své místo za stolem, opřel se v křesle a otočil se k Deelorovi, který právě obdivoval rybku v akváriu. „Kdy byla zachráněna?"

„Během první výměny, před patnácti lety." Teď, když už byl znám její původ, nemělo cenu zatajovat detaily. „Byla jedním ze zajatců, kteří byli koupeni od Ferengů." Posadil se na židli a upřel zrak na hvězdnou oblohu za Picardovými zády.

„Všichni tři dospělí tehdy zemřeli," odtušil Picard. „Není divu, že Ruthe odmítla pomáhat při Jasonově záchraně. A co to druhé dítě?"

„Žije a má se dobře. Byla mladší než Ruthe a přizpůsobila se životu mezi lidmi rychle." Rutheino začlenění očividné nebylo tak snadné, ale to nebyla Picardova záležitost.

„Obdivuji její odvahu," řekl kapitán. „Tato mise v ní musela vyvolat spoustu bolestných vzpomínek na zajetí." „Přihlásila se dobrovolně. S její pomocí Federace zachránila během posledních pár let pět potomků původních hamlinských dětí." I když teď, co Ruthe zamlčela Jasonovu přítomnost na choraiijské lodi, začínal mít Deelor podezření, že mu před očima uteklo nemálo dospělých zajatců.

„Domnívám se však, že příležitost pomoci ostatním přeživším z Hamlinu jí pomohla překonat zármutek," usoudil Picard.

„Ano, to je pravděpodobné." Deelora tohle nikdy nenapadlo. I když byly záchranné mise úspěšně dokončeny, Ruthe se nikdy po dětech neptala. To ho přivedlo k jiné myšlence. „A jak jste ji vlastně přiměl k tomu, aby přišla na ošetřovnu?"

„Obrácená psychologie." Picard nastínil taktiku, kterou použil. „Takže jediný způsob, jak zvrátit mé rozhodnutí zachraňovat další dospělé, bylo přijít na ošetřovnu a dokázat, že o ně Choraiiané pečují dobře."

„Ano, samozřejmě. Velmi chytré, kapitáne." Deelor strávil celou svou kariéru manipulováním s lidmi a jeho život stejně tak jako úspěch mise na této jeho dovednosti často závisel. Na takovou fintu měl přijít sám. Ale jak je možné, že ho to nenapadlo?

Jakmile byla otázka jednou položena, pokusil se na ni najít odpověď a okamžitě se tím přestat zabývat. Deelor vždy cestoval sám. Nepotřeboval komplikace.

Doktorka Crusherová ještě nikdy nemluvila s Ruthe o samotě. Bez stínu silné osobnosti Andrewa Deelora bylo její rezervované chování ještě zdůrazněno. U Vulkánce by zůstal bezvýrazný obličej nepovšimnut, ale na lidské tváři byl tento nedostatek více než znepokojivý. Poprvé teď Crusherová viděla v Ruthe něco víc než jen pasažéra. Teď byla pacientkou.

„Ta droga je neškodná," řekla Ruthe, když podávala lahvičku s tekutinou vonící po skořici zpět Crusherové. „Choraiiané se vám pravděpodobně pokoušeli pomoci s přenosem. Bez jejích účinků by byl Jason příchodem poručíka Jarové vyděšen mnohem více."

Lékařka rozhodně nebyl Ruthiným vysvětlením užití drogy spokojena. „To je sice možné, ale po přenosu to mělo přesně opačný účinek."

„Vždycky reagují prudce, dokonce i ti mladí." Ruthe otočila hlavu. Hlasitý pláč dítěte pronikal z ošetřovny do pracovny i přes stěnu, která je oddělovala. „To je on?"

„Ano," povzdechla si Crusherová. Iovinin kouzelný dotyk nemohl nahradit jídlo a chlapec stále odmítal jíst. „Skořice ho uklidní."

„Potřebuje jídlo, ne drogy." Lékařka se pokoušela bojovat se vztekem, který se jí dral do hlasu. Nemohla si teď dovolit tlumočnici urazit. Místo toho využila situace k zavedení hovoru na Ruthinu minulost. „Co jste vy jedla, když jste opustila choraiijskou loď?"

Ruthe lhostejně pokrčila rameny. „Nevzpomínám si." Crusherová očekávala, že bude dále odporovat. Dokonce i bez psychologického profilu dokázala lékařka odhadnout, že Ruthe používá svou rezervovanost jako štít, který ji chrání před bolestnou minulostí. Jasonova jediná naděje na přežití spočívala v tom, přimět Ruthe vzpomenout si na něco, co by raději zapomněla.

„Mám plán, jak Jasonovi pomoci. Ale potřebuji vaši pomoc."

„Už jsem vám odpověděla na otázky týkající se skořice. To bylo vše, s čím jsem souhlasila." Otočila se ke dveřím.

„Chci v simulátoru vytvořit repliku choraiijské lodi," řekla Crusherová klidně. „Pokud se Jason vrátí do známého prostředí, možná se uklidní." Pokoušela se v Ruthině tváři najít sebemenší náznak nějaké reakce, ale nedařilo se. Crusherová pokračovala ve vysvětlování tak, aby nevyvíjela očividný tlak. „Dat má dost informací o stavbě koulí i o složení vnitřního prostředí. Poručík Jarová je do určité míry schopna posoudit věrohodnost interiéru, ale ne detailů, Vy jste jediná osoba, která může potvrdit hodnověrnost konečného efektu."

„To dítě je velmi hlasité," prohlásila Ruthe. „Nejste už ze všeho toho křiku unavená?"

„Ano, jsem." Nenuť ji k ničemu, připomínala si neustále Crusherová. Nech ji, ať ti sama pomůže.

„Zkuste hroznové víno." Ruthe pohlédla na lékařku. „Nebo cokoliv s měkkým vnitřkem. Choraiiané vždy

jídlo podávali v bublinách...“ A s touto radou opustila ošetřovnu.

Doktorka Crusherová poklepala na komunikátor. „Date, jsem připravena začít s programem do simulátoru.“ Ruthe neřekla ne, a to stačilo k tomu, aby na projektu začali pracovat.

Na první pohled byla stavba místnosti jednoduchá. Její kvádrovitý tvar byl tvořen prázdnými, nevymalovanými zdmi a podlahou nepokrytou kobercem. Simulátor byl však jedním z nejdokonalejších technologických zázraků na palubě Enterprise.

Právě tento simulátor byl o něco menší než ten, na kterém se rozkládala oregonská farma. Iluze, kterou vytvářel, byla umístěna ve středu místnosti. Jediná průhledná, mírně se chvějící koule, v místech, kde se dotýkala země, mírně zploštělá. Hladký povrch se třpytil ve světle, které pocházelo bůhvíodkud.

Uvnitř koule se vznášela Taša Jarová a pomalými, klidnými pohyby se udržovala na místě. Blonďaté vlasy jí vlály okolo hlavy jako svatozář. Mávla rukou, simulace zmizela a ona s žuchnutím spadla na zem.

„Date!“ vykřikla naštvaně. Narovnala se ze skrčené polohy, která částečně ztlumila její pád, vstala a odhodila neposlušný pramínek vlasů z čela.

Android vzhlédl od kontrolního panelu u vchodu do místnosti, obočí rozpačitě svraštěná. Zaznamenal podráždění v hlase Jarové, ale chvíli mu trvalo, než si uvědomil, z čeho tato emoce pramení a usoudil, že je potřeba se omluvit. „Omlouvám se. Gravitační pole je vázáno na parametry programu. Bude potřeba vytvořit vstupní otvor, ale zatím jsem se zaměřil na interiér choraiijského plavidla. Ale mohl bych si najít čas...“

„Zapomeňte na to.“ Jarová si bezmyšlenkovitě začala oklepávat uniformu. Najednou si uvědomila, že je látka úplně suchá. Když Dat zastavil program, všechna tekutina byla přemístěna zpět do vnitřku koule. „Rozhodně už z toho mám lepší pocit, ale...“

„Můžete být přesnější?“ zeptal se.

„Teplota se zdá v pořádku, i hustota té kapaliny, myslím.“ Snažila se co nejvíce si vzpomenout na pocity během krátkého pobytu na choraiijské lodi. Vzpomínky, o kterých si myslela, že jsou nesmazatelné, se s každým pokusem projekce více a více zamlžovaly. „Ale něco není v pořádku.“

Dat už otevíral ústa, aby promluvil, ale Jarová ho zastavila zvednutím ruky. „Vím, buďte prosím přesnější,“ řekla. Android přikývl a ona přemýšlela nahlas: „To nadnášení je pořád divné.“

„Jakým způsobem?“ zeptal se Dat. Doktorka Crusherová mu poskytla vzorek té tekutiny, těch pár mililitrů získaných z oděvu Taši Jarové, ale z tak malého množství nebylo možné určit složky přesně. A s rostoucím objemem se její vlastnosti měnily. Tato proměnlivost byla z teoretického hlediska fascinující, ale zároveň mařila veškeré pokusy o napodobení.

„To nedokáži říct. Prostě to cítím.“ Jarová raději ještě rychle přidala jeden postřeh, než se Dat mohl začít dožadovat dalšího vysvětlování. „A stěny jsou stále příliš tuhé.“

„Ach. Tento logaritmus je také velmi zajímavý,“ přikývl Dat a pustil se do přeprogramování. „Choraiiané předvedli fascinující schopnost měnit povrchové napětí.“

„A co kdybychom zkusili přidat barvu?“ navrhla Jarová. „Možná by to potom vypadalo realističtěji.“

Dat přikývl a přidal do kontrolní sekvence další sérii čísel. Základní struktura choraiijské lodi již byla naprogramována, ale i takovéto maličkosti hrály velkou roli při tvorbě opravdu věrohodné napodobeniny. Lidská nepřesnost a neschopnost se přesně vyjádřit všechno protahovaly. Pokud by se býval na palubu Sníženého b přenesl místo Jarové Dat, projekt by byl již dávno hotov. Znovu spustil program.

„Hej!“ Jak se nízkogravitační pole obnovilo, vymrštilo Jarovou do vzduchu bez jediného varování. Obklopovala ji průhledná oranžová koule.

Když Wesley Crusher vstupoval do farmářského simulátoru, byly slunné louky ještě stále vlhké od ranního deště a obloha protknuta nádhernou barevnou duhou. Idylický pohled ještě dokreslovala malá jehňata, která poskakovala po koberci z husté vysoké trávy a hříbě, co pobíhalo okolo nich. Jak Wesley procházel mezi ostrůvky divokých květů, přemýšlel, jak brzy vyrostou houby a jestli si toho vůbec někdo povšimne.

„Pěkné počasí máme,“ pochvaloval si starý Steven, když Wesley procházel okolo sadu. Muž seděl na padlém kmeni a opatrně okrajoval jablko kapesním nožem.

„To ano,“ odpověděl chlapec. Nedokázal posoudit, zda to starý Steven myslel jako kompliment nebo jen jako postřeh. Ať už to bylo jakkoliv, potěšilo ho to. Šel dál.

Wesley byl častým návštěvníkem farmy a i přes odlišné oblečení se zdálo, že do farmářské komunity dobře zapadl. Vypěstoval si stejný druh rázné chůze, kterou Dnnys používal, pokud musel plnit některou ze svých povinností, a nechával si své názory pro sebe jako dobře vychovaný mladý farmář. Dokonce i ti nejnepřátelštější kolonisté si na jeho přítomnost zvykli. Někteří se spokojili s tím, že ho přehlíželi a ostatní, jako starý Steven nebo Mry, se k němu chovali dokonce přátelsky.

„Dnnys je nahoře na seníku,“ řekla Mry, když Wesley vstoupil do stodoly. Právě krmila malé králíky a spěšně připravovala mléko v lahvích pro další krmení.

Wesley vzal do ruky jedno z mladých zvířat, pohladil je po dlouhých uších a podivil se hebkosti jeho kožešiny. „Z ovcí získáváte vlnu a od krav mléko, ale co děláte s králíky?“

„Jíme je.“

Podíval se na chlupaté klubíčko: „Jíte je?“

„Samozřejmě. Proč jsi tak překvapený?“ Natáhla se pro zvíře, které držel v rukou.

„Nevím.“ Podal jí králíčka, ovšem ne bez bolestivého pocitu lítosti. „Snad jsem jen předpokládal, že jste vegetariáni.“

„V tomhle věku jsou moc roztomilí,“ souhlasila farmářka. Králík mezitím začal olizovat láhev. „Ale také dobře chutnají. A jejich kožešina je teplá.“

„Pozor!“ vykřikl hlas kdesi nad nimi, ale ne dost brzy na to, aby Wesley stačil uskočit před padajícím balíkem sena. Dnnys pobaveně hleděl přes okraj seníku, jak přítel kýchá v záplavě sena. „Pojď sem nahoru, tady je to bezpečnější.“

Wesley se rychle vyšplhal po žebříku nahoru. Zblízka jasně viděl napětí, které se schovávalo za úsměvem mladého farmáře.

„Tak co?“ zašeptal Dnnys. Zabodl vidle do balíku sena, aby šustění suché trávy přehlušilo jejich hovor.

„Dnes ráno jsem zkontroloval odpovědi. Prošel jsi, ale jen taktak.“

Dnnys se na chvíli zamračil a potom si povzdechl. „Kdybych měl víc času na studium, myslím, že bych mohl být lepší.“

„Já vím, že bys byl,“ ubezpečil ho Wesley. „Pochopil jsi základy matematiky opravdu rychle a z vaší cesty sis odnesl spoustu praktických zkušeností. Všechno, co potřebuješ, je trocha praxe.“ Vzal vidle Dnnysovi z rukou a přehodil trochu sena přes okraj seníku. „Tak do práce. Nemůžu tě krýt déle jak hodinu.“

Dnnys přelezl na druhou stranu stodoly a zpod uvolněného prkna vytáhl knihu. Otevřel ji asi uprostřed a mžouraje v mdlém světle, které do seníku pronikalo střechou začal číst.

Iovino utrhla z téměř očesaného hroznu poslední kuličku. Několik dalších větviček se válelo po stole. „Víno?“ zeptala se a dala si pozor, aby vyslovovala zřetelně.

Mojžíš horlivě přikývl a natáhl se pro ovoce. Sebral jí ho z ruky, přitiskl ho k ústům a nasál vzduch. Víno mu vklouzlo do úst s hlasitým mlasknutím. Natáhl ruku pro další.

„Tak to už by mohlo stačit, ne?“ soudila Iovino. Chlapec nejedl celý den nic jiného, ale byl to slibný začátek. Dokonce začal poznávat slovo víno. Ale další vážné problémy přetrvávaly. Odmítal polykat tekutiny. Jídlo na lodi zřejmě obsahovalo dostatek vody, ale na palubě Enterprise trpěl chronickou dehydratací.

Iovino však už měla plán.

Se schválně přeháněnými pohyby, tak, aby upoutala chlapcovu pozornost, se natáhla pro sklenici vody, ze které trčelo jasně barevné brčko. Iovino pomalu pozvedla sklenici k ústům a hlasitě nasávala, dokud neměla pusu plnou tekutiny.

Nahnula se k Mojžíšovi a vyprskla mu vodu přímo do obličeje.

Tekutina mu stékala z čela přes tváře až na bradu. Rozesmál se.

„Líbí se ti to?“ zeptala se. „Chceš, abych to udělala znovu?“ Na slova nereagoval, ale když opět pozvedla sklenici, zajásal.

Zopakovala to ještě několikrát a potom nabídla brčko chlapci. Nepotřeboval vysvětlit, jak ho použít, což bylo poměrně zajímavé. Naplnil si ústa stejně jako předtím ona. Jeho technika však byla lepší. Proud vody se rozstříkl o Iovinin nos.

„Velmi dobře,“ smála se lékařka. „A teď zase já.“ Hra pokračovala, až byli oba úplně promočení. Znovu naplnila sklenici a nabídla Mojžíšovi brčko, ale tentokrát mu rukou zakryla ústa dříve, než mohl prsknout. Prsty mu stiskla rty a nafouknuté tváře tak, že neměl jinou možnost, než tekutinu spolknout.

Nesmál se, ale dříve, než mohl začít plakat, nechala ho Iovino, aby jí provedl to samé. „No, není to legrace?“ Mojžíš očividně souhlasil, protože znovu nasál vodu, dokud neměl plná ústa, ale tentokrát ji již nevyplivl. Místo toho čekal, až se lékařka ujme své role v nové hře.

Doktorka Crusherová přečetla část Iovininy zprávy kapitánovi nahlas. Aby však nijak nepoškodila lékařčinu důstojnost, nechala si vizuální záznam pro sebe. Pohled na chlapce vesele prskajícího vodu do Lisina obličeje byl sice zábavný, ale také důvěrný.

„Vynalézavý přístup,“ souhlasil Picard. Lékařčinu vylíčení vodní bitvy se sice usmál, ale byl znepokojen povadlou tváří Beverly Crusherové. Lícní kosti únavou vystoupily a z tváří jí zmizela barva.

„Je jedna z mých nejlepších lékařek,“ řekla Crusherová hrdě. Picardova zkoumavého pohledu si nevšimla. „Chlapec dělá v její péči velké pokroky. Až dorazíme na Hvězdnou základnu Deset, možná už bude chodit. Samozřejmě hodně pomáhá to, že je ten malý. Děti mají úžasnou schopnost se přizpůsobit novému prostředí.“

Před patnácti lety prošla tlumočnice stejným procesem. Picard se pokoušel odhadnout, o kolik byla starší než Mojžíš, ale její současný věk bylo obtížné určit. „Kolik let bylo Ruthe, když byla vysvobozena?“

„Podle prohlídky, kterou jsem dělala při jejich příchodu na loď, jí mohlo být okolo deseti, ale je možné, že jsem se o několik let spletla. O působení choraiijského prostředí na raný duševní vývoj nejsou téměř žádné informace.“

„Deset let,“ pronesl Picard zamyšleně. „Představ si, že by ses v deseti letech učila dýchat vzduch, chodit a mluvit, pít vodu, to všechno poprvé v tomto věku.“

„Může to být ještě horší,“ vzdychla Crusherová. „Představ si učit se tomu všemu v padesáti letech.“ Její očekávání ohledně Jasonova uzdravení bylo mnohem skromnější: udržet ho naživu. Simulátorový program se zprvu zdál slibný, ale vzpomínky Jarové byly příliš neúplné a Dat nebyl ochoten provádět v programu jakékoliv změny.

„Beverly, ty kulháš,“ řekl Picard ostře, když sledoval, jak lékařka přechází ke svému stolu.

„Ani jsem si nevšimla.“ Ale teď, když jí to připomněl, si uvědomila, že v pravé noze skutečně cítí tupou bolest. Nijak ji to však nezneklidnilo. Od chvíle, kdy si před dvěma týdny nohu poranila, čas od času bolela.

„Myslel jsem, že už se to zahojilo.“ Tržná rána byla hluboká a ztráta krve, kterou Crusherová utrpěla, se jí stala téměř osudnou. Ve skutečnosti si Picard nikdy neuvědomil, jak blízko byla Beverly na planetě Minos smrti.

„Ano, zahojila se. Jen příliš dlouho stojím na nohou.“

„Nebyla jsi to náhodou ty, kdo mě varoval před pocitem nezranitelnosti?“

Crusherová se unaveně zasmála. „Cítím se spíš jako rozmáčknutý brouk.“

Tak se běž trochu prospat, jako všichni ostatní.“ Raději jí ani neříkal, jak moc unaveně vypadá.

Crusherová však byla příliš zaměstnána, aby uposlechla jeho rady. Otočila se k němu a na chvíli ztratila svoji profesionální vytrvalost, jako když svěsí štít, který je příliš těžký, aby ho mohla nést. „Jean-Lucu, pokud se nám nepodaří vyrobit simulátor choraiijské lodi, nevím, co jiného můžeme pro Jasona udělat.“

V hlase měla mnohem více strachu než kdykoliv předtím. Dokonce více, než když byl ohrožen její vlastní život v jeskyních na Minosu. Tehdy, stejně tak jako dnes, neměl odpověď.

Simulace najednou zmizela a Jarová, která se již naučila předvídat pád, přistála na obou nohách, aniž by ztratila rovnováhu. Nohy ji bolely od opakovaných nárazů a podlaha byla plna otisků jejích bot, ale ona byla příliš hrdá na to, aby Data požádala, o přednostní vybudování vstupního otvoru. Zvláště, pokud by to zpomalilo jejich pokroky.

„Já už opravdu nevím,“ křičela Jarová a rozhodila zoufale rukama. „Teplejší, studenější, více tlaku, méně tlaku. Date, zkoušeli jsme to už tolikrát a já už jsem z toho zmatená a všechno se mi míchá dohromady.“ Najednou už si myslela, že by to mohlo být ono, ale spletla se. A čím častěji se vracela do simulovaného prostředí, tím se její vzpomínky na to skutečné stávaly mlhavějšími a mlhavějšími.

„Na viskozitě bychom mohli zapracovat později,“ navrhl Dat. „Říkala jste, že v tomto ohledu se naše projekce poměrně blíží skutečnosti.“

„A to jsem řekla kdy?“ vyjela na něj Jarová. „Date, pokračovat v tomhle už prostě nemá smysl.“ Odvrátila rozlícený obličej od androida.

Dat neznal nic jako netrpělivost, takže by klidně pokračoval tak dlouho, jak by bylo potřeba, ale marnost jejich práce už začínal cítit také. „Doktorka Crusherová bude zklamaná.“ V lidských pocitech měl sice zmatek, ale vycítil, jak moc na tomto projektu záleží a že je zřejmě velmi důležitý a naléhavý.

Ještě jednou vyvolal simulaci a kriticky si ji prohlížel. Kromě vnitřního prostředí, jehož autentičnost nemohl dost dobře posoudit, přesně odpovídala jeho záznamům. „Snad to bude k léčbě stačit.“

„Možná,“ povzdechla si Jarová. Ještě jednou se pokusila vyvolat vzpomínku na pobyt na choraiijské lodi, ale byla příliš křehká na to, aby vydržela.

Dat odmítl přijmout fakt, že projekt skončil. Připravoval se k uložení posledního modelu, když vtom ho překvapený výraz ve tváři Jarové upozornil na přítomnost třetí osoby.

Ani jeden z nich neslyšel Ruthe přicházet. Z ničeho nic se objevila u vchodu do simulátoru. Stála tiše a nehybně, okouzlena průsvitnou oranžovou koulí uprostřed. A potom, jako by nepřekročila práh ze své vlastní vůle, udělala krok, a potom další, až nakonec stanula od projekce jen na délku natažené ruky.

Natáhla ruku, aby se dotkla povrchu bubliny. Když se setkala s odporem, trhla sebou, jako by se snad spálila. Obrátila se k Jarové. „Jak se dostanu dovnitř?“

Kapitola patnáct

Ruthe se volně vznášela v teplém oceánu přímo uprostřed choraiijské lodi. Středová koule byla opravdu velká, do jejího průměru by se Ruthe vešla několikrát. Stěny byly plné tmavých kruhů, kterými se procházelo do vedlejších koulí. Pomalými pohyby doplavala k jedné ze stěn, odrazila se od ní nohama a přeplavala na druhou stranu. Sepnutýma rukama otevřela membránu do sousední koule. Protáhla se na druhou stranu a zaslechla plesknutí, jak se za ní průchod uzavřel. Odrazila se od nejbližší pevné stěny a znovu nabrala rychlost. A tak nakonec proplula všemi bublinami.

Procházka po hroznu začala jen jako zábava. Pohybovala se v rytmu veselé hudby, která zněla okolní kapalnou atmosférou. Bezstarostně proplouvala koulemi, když vtom se hudba změnila. Byla temnější, s hlasitějšími bubny. Zachvátil ji strach. Hra se změnila v lov a ona byla kořistí.

A jak plavala, koule se zmenšovaly. Proplouvala jimi rychleji a rychleji, ale hon pokračoval. Kopnout, plavat, kopnout, plavat. Když zahlédla tlumené světlo hvězd, prosvítající dovnitř vnější slupkou, věděla, že je uvězněna v choraiijské lodi. Zvuk zavírajících se průchodů byl stále hlasitější, jak se pronásledovatel blížil. Cítila proud tekutiny, který se k ní přihnal a přinesl s sebou neznámý pach. Pach, který znamenal nebezpečí.

Hrůza zachvátila její mysl, která již nebyla schopna racionálně přemýšlet. Ruthe proplavala poslední stěnou. Ve chvíli, kdy se jí dotklo mrazivé vakuum vesmíru a veškerá tekutina jí z plic vytekla, vykřikla.

Deelor se potácel setmělou kajutou,vedený zvukem Ruthina pláče, do rohu, ve kterém spala. Ovinul paže okolo třesoucího se těla a volal ji jménem, dokud se pláč nezměnil ve vzlykot a ona se přestala bránit jeho objetí. Postupně, jak ji hladil po vlasech a šeptem uklidňoval, napětí z jejích svalů zmizelo. Těsně před ránem, když opět usnula neklidným spánkem, ji nechal o samotě.

„Nedívejte se dolů," řekla Jarová, která vedla ostatní do simulátoru."

Beverly Crusherová, se okamžitě podívala pod nohy. Stála uprostřed ničeho, světelné roky daleko od nejbližší hvězdy. Bojujíc se závratí, lékařka zvedla zrak a soustředila se na oranžovou kouli, jež se před ní vznášela, Dat navrhl umístit choraiijskou kouli do vesmírného prostředí a Crusherová souhlasila s tím, že to simulaci jistě přidá na přesvědčivosti. Výsledek byl ohromující. A matoucí.

„Já vás varovala," Troi se chápavě usmála.

„Tak tedy, hlavně mějte na paměti nebránit se dýchání té tekutiny." Jarová se ani nepokoušela skrýt svou očividnou radost nad tím, že konečně může lékařce vrátit její radu. „Jen se nadechněte. Nic víc."

„Díky, Tašo," řekla Crusherová suše. Připomněla sama sobě, že jde jen o simulaci, ne o skutečnou choraiijskou loď, ale ani to jí nepomohlo, když vklouzla vstupním otvorem do neznámého prostředí. Tělo, pomalu se pohybující prostorem, však odmítalo přijmout příkaz mysli dýchat.

Několika perfektními tempy připlavala, k Jasonovi. Jarová ho transportovala z ošetřovny přímo doprostřed simulace. Stále byl schoulený do klubíčka, ale už ne tak pevně jako předtím. Crusherová, se natáhla pro skener upevněný na boku a začala s lékařskou prohlídkou. Podle údajů již jeho tělo plně vstřebalo i poslední zbytky sedativ. A soudě dle mozkové aktivity si byl vědom její přítomnosti. Což znamenalo velký pokrok.

Crusherová, připlavala zpět ke vstupnímu otvoru, ale ještě předtím, než kouli opustila, se donutila krátce nadechnout vnitřní atmosféry. Cítila neobvyklý tlak a tíhu v plicích. Respekt Crusherové vůči Jarové několikanásobně vzrostl. Šéf bezpečnosti měla velkou kuráž.

„Funguje to," hlásila Crusherová, když vyklouzla ven.

Prohrábla si vlasy a vyždímala z nich zbytky tekutiny. Pramínky vody jí stékaly po uniformě a vytvářely kaluž na neviditelné podlaze simulátoru. „Dostává se z toho."

„Ano," potvrdila Troi s poněkud menším nadšením. Emoce, které cítila při Jasonově probuzení, ji nijak neuklidňovaly.

Patrisha ještě stále svírala učebnici v rukou, když Dnnys vstoupil do místností.

„To je moje," řekl pevně.

„Omlouvám se, Dnnysi. Nechtěla jsem slídit." Položila knihu zpět na postel vedle oblečení, které vyndala ze skříně. „Balila jsem ti věci. Již brzy budeme na Novém Oregonu a ty máš v poslední době tak málo času." Přeběhla prsty po obalu knihy. „Teď už vím proč."

Sklonil zrak. „Nelituju toho. Ať mě potrestáte jakkoliv, nebudu toho litovat."

„Ne, to ani neočekávám," povzdechla si Patrisha. „Pokud do tebe Tomas rozum nevmlátil doteď, už to nepůjde nikdy."

Dnnys znovu zvedl oči plné hněvu. „Nevěříš v ty jejich hloupý pravidla. Tak proč bych měl já?"

Patrishe se strachy sevřelo hrdlo. „To je to tak vidět?" zeptala se.

„Ostatní si toho možná nevšimli, ale já určitě."

„A tahle kniha. Co získáš tím, že si ji přečteš?"

„Licenci technika," odpověděl Dnnys. „Odletím z Nového Oregonu na první nákladní lodi, která bude potřebovat ruku navíc."

Jason byl vidět i přes stěnu koule. Ale jen jako stín, který se vznášel kdesi uvnitř. Oči měl zavřené a nijak nereagoval na tři lidi, kteří ho sledovali a tiše o něm hovořili. I když mu ruce a nohy volně splývaly okolo těla, téměř se nepohybovaly.

„Co kdyby Dat naprogramoval více koulí, aby vytvořily hrozen?“ navrhla Beverly Crusherová. Tvářila se ustaraně. „Simulace pak bude vypadat realističtěji...“

„To nepomůže,“ zavrtěla hlavou Troi. „Ve vzhledu koule není problém. Ale on hledá něco, co mu my nemůžeme nabídnout.“ Znovu oslabila vlastní mentální štít a pokusila se zachytit Jasonovy pocity. Hledala slova, kterými by popsala to, po čem touží, pocit opuštěnosti, ale hlas se jí třásl pláčem.

„Hledá Choraiianу,“ řekla Ruthe tiše. „I když ví, že jsou pryč.“

„A můžete mu zahrát vy?“ zeptala se Crusherová. „Vaše hudba by mu snad mohla pomoci.“

Tlumočnice chvíli jen tiše stála a pak promluvila. „Když jsem byla malá a společně s mojí matkou jsme plavaly vodami naší domovské lodě, vyprávěla mi příběh o Hamlinu. O tom, jak jako dítě slyšela píseň Choraiianů a smála se a radostně tleskala jejich nádherným písním, i když byl svět okolo plný ohně a prachu. Choraiiané ji společně s ostatními dětmi zachránili a tak mohla poslouchat jejich nádhernou hudbu po zbytek svého života.“

„Děsivé,“ usoudila Troi vylekaně.

„Opravdu vám to tak připadá?“ podivila se Ruthe.

„Ruthe,“ Beverly oslovila tlumočnici a měla přitom sevřené hrdlo. „Prosím, pomozte nám zachránit Jasona.“

Žena potřásla hlavou. „Nepochopila jste to. Moje flétna nikdy nemůže nahradit hlasy zpěváků. A kromě toho, jediné, co bych hrála, by byly smutné písně.“ Otočila se a odcházela ze simulátoru.

„Zatraceně,“ zaklela lékařka vztekle.

Troi se natáhla a chytila Crusherovou za ruku. „Beverly, na ni tohle také působí. Když Ruthe přišla poprvé na palubu, oprostila se od veškerých pocitů. Teď je nucena kvůli Jasonovi a dítěti odhalit svou minulost. Cítím, že se v ní probouzí spousta pocitů. Musíme dobře vážit svá slova a požadavky.“

„No, nedává mi to moc smysl,“ řekl Riker, když společně s Datem procházeli chodbou při své cestě na můstek. „Jak můžete vůbec mít nějaké náboženství, když o něm nesmíte mluvit?“

„V některých kulturách jsou také zakázány hovory o sexu, a přesto se rozmnožují.“ Dat rozhodně nemínil komandéra pobavit, ale ten se přesto rozesmál.

Dat zavrtěl hlavou. „Proč nikdy nereagujete tímto způsobem na moje vtipy?“

„Protože nikdy nejsou vtipné,“ a Riker se rozesmál ještě víc.

„Je zapotřebí mnoho studia,“ přiznal Dat.

„Nejsem si jist, jestli se dá smysl pro humor získat studiem,“ zaváhal Riker. Koutkem oka zachytil známou postavu. Zrychlil krok, aby dostihl ženu, která kráčela před nimi. „To přijde samo.“

„Jako spánek?“ Dat se bezmyšlenkovitě přizpůsobil komandérově tempu. „To je také velmi složitý proces. Zatím jsem nepochopil smysl tohoto zvláštního druhu bezvědomí.“

Riker ho už však nevnímal. „Deanno.“

Ani po druhém zavolání nereagovala. Až po třetím se konečně otočila. „Co se děje?“ zeptal se Riker zostra, když jí pohlédl do obličeje.

„Jsem jen unavená,“ odvětila poradkyně. Pozvedla ruku k tváři a ucítila vlhkost. „Och, zřejmě jsem plakala.“ „Deanno...“

„Jsem v pořádku, Wille. Jen jsem strávila příliš mnoho času s tím zajatcem z Hamlinu. Je tak osamělý, plný zoufalství.“

I přesto, že si byl vědom zkoumavých pohledů procházejících členů posádky a Datovy neskrývané zvědavosti, Riker stále nechtěl Troi opustit. „Doprovodím tě do kajuty.“

„Díky, Wille,“ řekla Troi a potom rychle dodala: „Ale teď bych raději byla sama. Tyhle emoce jsou pouze přejaté, ale dokud se nevymaním z jejich vlivu... budu zranitelná.“ Zrychlila krok a následovala dva pasažéry do turbovýtahu.

„Deanno!“

Dveře se Rikerovi zavřely před nosem.

„Také mám několik otázek týkajících se produkce slz,“ ozval se Dat. „Možná je tohle dobrá –“

„Teď ne, Date,“ vyštěkl Riker a přidal do kroku.

„Tak někdy jindy,“ brumlal si Dat pro sebe. Do svého seznamu podivných lidských chování přidal další položku.

Doktorka Iovino setřela vodu z přední části své uniformy. „Doufám, že už máš dost,“ řekla a vzala Mojžíšovi sklenici. Zatím nedokázala chlapce přesvědčit, jaká legrace bude skončit se hrou s jídlem.

„Ne!“ vykřikl chlapec rozhodně.

„Myslela jsem si, že to řekneš.“ Mluvila k němu neustále a zdálo se, že jí rozumí čím dál tím více, jako kdyby se s tímto jazykem už někdy setkal, ale sám zatím nemluvil. V tuto chvíli jeho slovník obsahoval pouze jediné slovo. „Pokud tě to zajímá, právě teď je na pořadu pár lekcí slušného chování.“

„Ne!“

„To jsem přesně čekala. Ale uvidíš, bude se ti to líbit. Souhlasíš?“ A potom si na svou otázku sama odpověděla, takže oba sborově zvolali – co jiného než: „Ne!“ Mojžíš se pobaveně zasmál souzvuku jejich hlasů.

Na podlahu padl stín a Iovino vzhlédla, aby se podívala, kdo vstoupil do místnosti. Rozpoznala v příchozí ženě jednu ze zachráněných z USS Ferrel. Měla podezření, že Ruthe má něco společného s nevysvětlitelným příchodem chlapce na ošetřovnu. Připadala jí stejně plachá jako dítě samotné. Lisa ignorovala její příchod a dál hovořila k chlapci.

„Podívej se, co tu mám.“ Iovino mu ukázala tabulku čokolády. Mojžíš dělal velké pokroky v příjmu tuhé potravy a tohle bylo jedno z jeho nejoblíbenějších jídel. „Chtěl bys?“

„Ne!“ prohlásil vesele.

Schovala dobrotu za záda a čekala na jeho reakci. Když začal pofňukávat, promluvila k němu zřetelně. „Ale řekl jsi přece, že nechceš.“

I přesto, že očividně trucoval, ji poslouchal velmi pozorně.

„Dáš si?“ zeptala se Iovino znovu. „Ano?“

Spodní ret se mu přestal třást. „Anooo," řekl nadšeně. Vzal jí čokoládu z ruky a byl už zase samý úsměv. „Vypadá šťastně," řekla Ruthe se špetkou překvapení v hlase.

„Má dobrou povahu. Bude mu dobře, ať už skončí kdekoliv." Lékařka se zamračila; to nebyla dobrá poznámka. Byla příliš zaměstnána tím, aby se chlapec cítil dobře, takže zatím vůbec nepřemýšlela nad jeho budoucností. Teď ji začalo zajímat, co se stane s tímto podivným dítětem.

„Chtěla bych vědět, zda jsou i ostatní takoví jako on?"

„Ostatní?" zeptala se Iovino. Teď byla překvapena ona. „Ostatní děti. Nechtěla jsem na ně myslet, ale zřejmě jsou stejně šťastné."

Žena zmizela tak náhle jako přišla a nechala Iovino, aby přemýšlela nad těmi podivnými informacemi, kterých se ji dostalo. Lékařka zamyšleně sledovala Mojžíše, jak dojídá posledních pár kostiček čokolády. Ukusoval ji po malých kouscích, takže tvářička mu zůstala na dítě jeho věku neuvěřitelně čistá, ale Mojžíš prostě nesnášel špínu. Namočit se bylo v pořádku, ale ušpinit... „Jen si to představ, Mojžíši. Více takových dětí, jako jsi ty."

„Anooo," souhlasil nadšeně.

Jason odešel klidně a tiše.

Celou minutu se klidně vznášel, než lékařský tým dorazil na ošetřovnu a vypnul simulaci choraiijské koule. Skupinka lidí s Beverly Crusherovou ve středu se seběhla okolo muže, jenž ležel na drsné podlaze simulátoru. Pronikavý zvuk přístrojů a zvýšené hlasy lékařů se ozývaly mezi prázdnými stěnami, jak bylo resuscitační zařízení znovu a znovu aktivováno.

Ruthe sledovala lékaře bojující nad bledým, nehybným tělem, ale věděla, že veškeré jejich snahy jsou marné. Jason už tady nebyl.

Doktorka Crusherová byla skloněna nad stolem a hlavu měla složenou v rukách. Ale Picard věděl, že nespí. Udělal ještě jeden krok.

„Beverly?" Narovnala se sice, ale nepromluvila k němu. „Ztrácela jsi pacienty i dřív," oslovil ji tiše.

„Ano, ale zraněné," odpověděla nakonec. „S tak těžkými zraněními nebo tak vážnými nemocemi, že nebylo možné je nijak vyléčit. Taková úmrtí byla nevyhnutelná. Ale Jasonovi nic nebylo a já ho nedokázala udržet naživu."

„Bylo to mé rozhodnutí vzít ho na palubu."

„Nedávám ti za to vinu. Ani sobě. Tenkrát to vypadalo, že je to správné, ale Ruthe to věděla líp. Měli jsme ho nechat tam, kde byl."

„V zajetí?" Stále opovrhoval událostmi okolo hamlinských dětí.

„Pro něj bylo tohle zajetím," řekla a rukou ukázala na stěny okolo. „Jean-Lucu, Jason spáchal sebevraždu. Ne přímo, tak, že by si ublížil, ale prostě se rozhodl, že zemře."

Picard naslouchal jejímu třesoucímu se hlasu s rostoucími obavami a byl opět zděšen, jak je bledá. „Pro tuhle diskusi jsi příliš unavená."

„Nemůžu spát," řekla prudce a zvedla se od stolu. „Mám spoustu práce."

„Tím, že budeš pobíhat po ošetřovně, Jasonovi život nevrátíš."

„Mám mnoho dalších pacientů, o které se musím starat."

„Nevěříte vlastním lidem, doktorko Crusherová?"

„No, samozřejmě –"

„Tak kde je problém?"

„Ve skutečnosti si myslím, že jsem příliš unavená na to, abych mohla spát."

Picard znal ten pocit. Po překročení jisté hranice mysl odmítá požadavek těla na odpočinek. „Sedativa by ti pomohla."

„Nehraj si na doktora," poradila mu a zamířila ke dveřím pracovny. „A já si nebudu hrát na kapitána."

Nechal ji projít až do předpokoje a potom se vydal za ní. Nedošla příliš daleko, když si jí všimla jiná lékařka. „Co se děje, Iovino?" zeptala se Crusherová netrpělivě. „Mám otázku ohledně Mojžíše."

Picard čekal, dokud nebude mladá lékařka stát vedle Crusherové, a potom zavolal: „Beverly..."

Otočila se za hlasem. Iovino obdivuhodně rychle vytáhla hypospray a přiložila jej k rameni šéflékařky. Ve chvíli, kdy se ozvalo zasyčení, Crusherová ucukla, ale příliš pozdě.

„Co to k sakru děláte, Iovino?"

„Plní mé rozkazy," Picard právě dorazil až k nim. Doufal, že nebude muset této zákeřné taktiky použít, ale vzhledem k Beverlyině tvrdohlavosti neměl na vybranou. Naštěstí Iovino souhlasila s tím, že mu pomůže.

„Zatraceně, kromě mě nemá nikdo mým lékařům co rozkazovat," obořila se na Picarda. Její vztek se ho však zřejmě nijak nedotkl. Obrátila se k Iovino. „Retranin?"

„Deset kubíků."

„Za tohle bych vás měla dát do hlášení."

„Jen po mně neplivejte," řekla lékařka chladně. „Plivání už mám po krk."

Crusherová se zapotácela. Sedativa začínala účinkovat. „Pět kubíků by bývalo stačilo."

Iovino pokrčila rameny. „Věděla jsem, že to budu muset aplikovat přes plášť."

„Tak to ano," přikývla malátně Crusherová. Hlavu měla náhle tak těžkou...

„Pojďme." Picard ji jemně vzal za loket. „Doprovodím tě do kajuty."

V noci nebylo na můstku mnoho lidí. Dat dohlížel na kormidlo, zatímco Worf měl na starosti horní část můstku. Ostatní členové noční směny byli připraveni v pohotovosti, ale Klingon jejich pomoc nepotřeboval. Znovu kontroloval komunikační panel, již potřetí v krátké době, a výsledky oznámil s obvyklým klidným výrazem ve tváři." Žádná odpověď."

„Zatraceně." Riker se v kapitánském křesle předklonil. „Date?"

„Jsme v dosahu, pane," oznámil android. „Nepřítomnost radiového vysílání znamená, že něco není v pořádku." První důstojník rozebral důvody, proč by farmáři z Nového Oregonu nemohli vysílat. „Poškození přístrojů, iontová bouře..."

„Tato možnost mě už také napadla," přerušil ho Dat. „Podle údajů senzorů však jsou hodnoty iontů v celém sektoru v normě."

Riker pokračoval. „Jiná frekvence..."

„Kontroluji všechna komunikační pásma," oznámil Worf a obrovskými prsty lehce přeběhl po povrchu konzole. „Žádné vysílání z tohoto sektoru na jakékoliv frekvenci."

Riker si těžce povzdechl. „Tím pádem nám zbývají dvě možnosti. Buď poškozené přístroje... nebo" Nechal nedokončenou větu viset ve vzduchu.

„Další domněnky by byly vysoce spekulativní," podotkl Dat.

„Já, vím, Date, ale měli bychom předpokládat to nejhorší, dokud se nepotvrdí, že je to jinak. Standardní postup. Za jak dlouho budeme u Nového Oregonu?"

„Patnáct hodin, dvacet tři minuty –" Dat se na chvíli odmlčel a potom rychle dodal: „A pět sekund."

Riker byl příliš ponořen do svých myšlenek, aby Data přerušil. Během patnácti hodin se mohlo stát mnohé. „Zvyšte rychlost na warp sedm."

„Warp sedm," potvrdil. Dat a loď se téměř nepostřehnutelně otřásla.

Kapitán si toho ale stejné určitě všimne. Tentokrát jej však Riker zavolal dřív, než se mohl ozvat Picard sám. „Kapitáne, žádám vás, abyste se okamžitě dostavil na můstek."

Kapitola šestnáct

Doktorku Crusherovou uvědomili jako poslední. Protřela si ospalé oči a pokusila se přijít na to, proč jsou všichni na můstku. Worf s Jarovou byli skloněni nad taktickou konzolí, příliš ponořeni do svých pozorování, aby si povšimli lékařčina příchodu. Pracovali se zápalem typickým pro stav pohotovosti. S rostoucími obavami Crusherová sešla na spodní část můstku, kde kapitán právě diskutoval s Rikerem a Andrewem Deelorem. Geordi s Datem seděli u předních stanic.

Picard si povšiml jejího příchodu a přerušil rozhovor s ostatními muži. Čekal až do poslední chvíle, než lékařku zavolal, aby jí dopřál tolik odpočinku, kolik to jen bylo možné, ale nastal čas seznámit ji s tím, co se stalo. Byla jediným lékařským důstojníkem, který měl potřebné prověření pro tajné úkoly.

Crusherová studovala béžovou planetu protkanou pásy zeleně na obrazovce. „Nový Oregon? Jsme tu dost brzo, ne?“

„Ano,“ kývl Picard. „Máme problém.“

„Problém? Jaký problém?“

„Domníváme se, že kolonie byla napadena.“

Tón Picardova hlasu měl Crusherovou varovat před tím, co přijde, ale její mysl si to odmítala připustit. „Proč jste mě zavolali na můstek? Měla bych být už dávno dole s lékařským týmem.“

Riker otevřel ústa, aby odpověděl, ale kapitán ho umlčel zvednutím ruky. Picard raději oznamoval novinky sám. „Je příliš pozdě na lékařskou pomoc, doktorko Crusherová.“

„Nikdo nepřežil?“ Zděšeně se sesunula do křesla. Tělesné i duševní vyčerpání ji přemohlo. Ošetřovna již byla připravena na lékařské prohlídky farmářů z kolonie. Něco přes dvacet inženýrů, mechaniků a techniků. „Všichni jsou mrtví?“

Picard nechoval žádné falešné naděje. „Z povrchu planety nepřicházejí žádné známky života. Dokonce i vegetace umírá.“ Ve chvíli, kdy Geordi navedl Enterprise na oběžnou dráhu, byl veškerý spěch zbytečný. Z rádia už se nikdo neozve.

„Jak? Proč?“ zeptala se Crusherová a potom si uvědomila, co znamená Deelorova přítomnost na můstku. „Choraiiané.“

„Možná,“ řekl Picard. „Dat našel nepatrné stopy po organických látkách na okraji sluneční soustavy. Důkazy jsou zatím nepřesvědčivé, ale mnoho naznačují. Nebudeme si jisti, dokud výsadek nezkontroluje povrch.“

Dat se otočil od své konzole. „Získal jsem transportní souřadnice terraformační stanice i základní budovy farmářů. Nebo spíše toho, co z nich zbylo. Našel jsem uprostřed trosek místo, kam by se výsadek mohl přenést.“ Ukázal na červenou skvrnu na monitoru. „Počasí bude trochu drsné. Silová pole atmosféry jsou pryč.“

„Dva týmy,“ přikázal Picard zostra. „Každý na jedno místo.“ Jedním z nejtěžších kapitánských úkolů bylo naučit se používat výsadkový tým jako oči, uši a ruce. Rikerovi šlo o bezpečnost, když rozhodl, že kapitán vždycky zůstane na můstku, ale Picard pomalu došel k názoru, že by tohle mohl dělat lépe, kdyby mohl být s nimi.

Riker rychle sestavil první tým. „Date, Jarová, vy zkontrolujete farmářské budovy.“

Určení důstojníci se zvedli od svých stanic a zanechali tak LaForge a Worfa samotné. První důstojník ukázal na Deelora a Crusherovou. „My se podíváme na kontrolní budovu. Tam budou škody největší.“

Crusherová se mátožně zvedla z křesla. Její rezervy energie byly téměř vyčerpány. „Měla bych zachraňovat životy,“ zamumlala jen tak pro sebe. „Ale v poslední době nedělám nic jiného, než že konstatuji smrt.“

Rikerův výsadkový tým se zhmotnil na široké, jedno tvárné rovině. Okamžitě byli skrz naskrz promáčení studeným a nepříjemným deštěm, který padal z oblohy. Slunce zakrývaly purpurové mraky a tak se časné odpoledne změnilo v pozdní večer. Pod nohama ležel tenký koberec umírajících rostlin. První důstojník proskenoval okolí. Pátral po známkách obydlení.

„Támhle,“ Deelor ukázal na místo vzdálené několik desítek metrů.

Riker sklopil oči. Terraformační stanice byly postaveny k tomu, aby plnily daný úkol, ne aby dobře vypadaly. Ovšem to, co zbylo na Novém Oregonu, už nebylo k ničemu. Potrubí i baňaté budovy byly roztrhány na kusy a rozprášeny po okolí.

Zamířili k troskám. Riker se prodíral vodou, která pokrývala celý povrch. I přes velkou opatrnost zakopl o sutiny ukryté v blátě. Sehnul se a vytáhl kus zkrouceného kovu. K čemu původně sloužil se poznat nedalo, ale padající déšť omyl bahno, kterým byl obalen, a odhalil tak sežehnutý povrch. Riker podal svůj nález Deelorovi, který si ho s velkým zájmem prohlížel.

„Vnější obal je úplně roztavený,“ poznamenal. Přejel prsty po hlubokých rýhách.

„Podívám se po tělech,“ Crusherová pomalu odcházela. Přebíhala očima po troskách. Když její trikordér náhle zapípal, sklonila se k černé hromádce přímo před ní. „Něco jsem našla, komandére.“

„To je tělo?“ zeptal se Riker. Zbledl a křečovitě polkl.

Lékařka ukázala na trikordér a přikývla.

„Zvýšené hodnoty vápníku potvrzují přítomnost kostí.“ Přejela trikordérem okolí. „Zaznamenávám několik dalších mrtvých támhle, pod sutinami a blátem. Také spálené na popel.“

„Aby oheň způsobil takové škody, musel být neuvěřitelně intenzivní,“ řekl Riker.

„To nebyl oheň.“ Deelor odkopl kovový plát ležící vedle těla. „Známky tlakového útoku jsou zřejmé. Tuto oblast zničila srážka se silným, silovým, polem. Ta byla následována kyselinovou sprchou.“

„Jak si tím můžete být tak jistý?“

„Četl jsem záznamy a podobné zkáze na jiné planetě. Přesně tohle se stalo na Hamlinu.“

Dat porovnával Deelorův popis terraformační stanice se spálenými ruinami farmářské osady. Zčernalé trámy se válely mezi sutinami. Prudký déšť změnil pole připravená k osetí v záplavu bahna.

„Choraiiané si dali záležet,“ poznamenal Dat. „Z dřevěných staveb zbylo jen málo. A z lidí, kteří v nich žili, zbylo ještě méně.“

„Vstoupila jsem do Hvězdné flotily, abych takovým věcem zabránila,“ Jarová pevně stiskla rty. „Tentokrát jsme ale dorazili pozdě.“

Konferenční sál byl opět narván k prasknutí. Kapitán Picard porovnával setkání před dvěma týdny s tímto a zaznamenal několik odlišností. Wesley Crusher, který si obvykle dával záležet na tom, aby seděl jinde než jeho matka, tentokrát zamířil přímo k ní. Poradkyně Troi, taktéž otřesená posledními událostmi, seděla vedle Rikera. Většina osazenstva si toho ani nepovšimla, ale Picard dobře věděl, co to znamená.

Jedna osoba však chyběla. Picard se otočil k velvyslanci. „Kde je Ruthe?“

„Neměl jsem čas ji informovat o útoku,“ Deelor se podíval na kapitána a rychle dodal: „Stejně by nám nemohla nijak pomoci.“

Picard věděl, že nemluví pravdu. „Před tímhle ji neubráníte. Dozví se to, ať už dříve či později.“

„Potom raději později,“ zamulal velvyslanec nešťastně, „Ale nechme to být, ano?“

Prvních několik minut porady všichni věnovali pozornost hlášení výsadkových týmů. Dat shrnul poznatky o zničení obou lokalit s obvyklou přesností. Picard přemýšlel, kolik citů se skrývá pod strohým výčtem. Nepochyboval o tom, že android cítí emoce, ale také si uvědomoval, že Dat, stejně jako malé děti, si nedokáže spojit hrůzu, která se odehrála na planetě, se svým vlastním životem. Toho zřejmě nebude schopen do té doby, než jeho samotného potká nějaká osobní tragédie. Doktorka Crusherová se při seznamování ostatních s výsledky pitvy zachovala stejně profesionálně. Celou dobu však volnou rukou pevně svírala synovo rameno.

Po předložení důkazů podporujících hypotézu o kyselinové sprše Deelor přidal pár postřehů o choraiijském útoku na základě svých znalostí hamlinského masakru. „Musí to být opravdu velká loď, mnohem větší než Snížené b. Jen nejstarší choraiijské lodi mohou přežít vstup do planetární atmosféry. Nevíme, jak přesně to dělají, ale koule se zřejmě vlivem atmosférického tlaku stlačují do té doby, než se anorganické látky na přídi koncentrují a vytvoří jakýsi kovový štít.“

„U mladých lodí s koulemi menších rozměrů by však při kompresi došlo k usmrcení posádky,“ usoudil Dat. „A stejně by neměli dostatek kovových prvků pro vytvoření štítu.“

„Ale proč zaútočili?“ zeptal se Riker rozhořčeně. „Hamlin byl těžařskou kolonií, ale Nový Oregon má... měl pouze zemědělské záměry. Jaké kovy tam Choraiiané hledali?“

„To už se nikdy nedozvíme.“ Deelor se zachmuřil. „Pokud jim docházely zásoby, udělali to z čirého zoufalství. Nebo možná jen ze zvědavosti. Touto sluneční soustavou prolétali naposledy ještě před tím, než se začalo s terraformací. Změny na povrchu planety mohly upoutat jejich pozornost.“

„A co zabíjení nevinných lidí?“ zeptal se Picard. „Jakou pro to máte omluvu?“

Deelor ztuhl. „Nebráním je, kapitáne.“

„Bude Federace pokračovat v navazování diplomatických vztahů s Choraiiany?“

Místností se začal ozývat nesouhlasný hukot, když si posádka uvědomila důsledky nájezdu na Nový Oregon. „Vyloučeno,“ prohlásila Jarová, když se jí podařilo umlčet ostatní. „Nejdříve Hamlin, teď Nový Oregon. Viděla jsem, co udělali s obydlími farmářů. Choraiiané jsou vrazi!“

Picard pokračoval podezřele klidným hlasem. „Jakou cenu ještě budeme muset zaplatit za dobré vztahy, velvyslanče Deelore?“

A za tajemství jejich pohonu.

„Rozhodnutí není na nás,“ odpověděl Deelor pevně. „To je práce admirálů Hvězdné flotily, zvážit možné důsledky ukončení vyjednávání. Musím poslechnout stávající rozkazy. Což znamená, že incident na Novém Oregonu bude považován za další setkání s Choraiiany. Všechny informace samozřejmě podléhají přísnému utajení.“

„Tohle si nemůžete nechat pro sebe!“ vykřikl Riker. „Koordinační středisko terraformace se musí dozvědět o smrti svých pracovníků. Tam byli přece i farmáři. Nemůžeme jejich smrt před pasažéry utajovat.“

Deelor se zamračil. „Ano, příliš mnoho lidí na palubě ví, jak dopadl výsadek. Nemáme jinou možnost, než povědět farmářům o útoku. Ovšem s tím, že neznáme útočníky.“

Picardovi se moc nelíbilo, jak Deelor mluvil o té nejtěžší povinnosti důstojníka – oznámení úmrtí. Byla to kapitánova povinnost. A ze všech svých povinností tuhle nenáviděl nejvíc.

Podíval se na protější stranu stolu na Beverly Crusherovou. Vybavil si její obličej ve chvíli, kdy se před lety poprvé dozvěděla o manželově smrti. Picard jí to oznámil osobně. Jeho neohlášený příchod, bez Jacka po boku, Beverly jasně naznačil, co se stalo. Nejspíše jeho slova vůbec nevnímala, ale zato on si je pamatoval až moc dobře...

Kapitán se přestal trápit mučivými vzpomínkami, ale už se nedokázal plně soustředit.

Troi byla první, kdo za Picardem přišel po skončení porady. „Kapitáne, ráda bych vás doprovodila, až půjdete navštívit farmáře.“

Picard krátce přikývl. Takže poradkyně vycítila jeho rozrušení. Troi byla neocenitelným pomocníkem, ale nebyl to příjemný pocit, když využívala svůj empatický talent na něj. Tuto reakci ovšem jistě cítila také.

„Kapitáne Picarde?“

„Ano, pane Crushere?“ otočil se Picard k mladému praporčíkovi. Další připomínka Jackovy smrti. „Co se děje?“ „Myslím, že byste měl vědět, že jedna z kolonistek na Novém Oregonu byla Patrishina dcera.“

„Děkuji vám, praporčíku.“ Chlapec měl pravdu, ta informace byla důležitá. A také to Picardovi hodně ztížila.

Koneckonců, vždycky vím, kde Ruthe najít, pomyslel si Deelor, když vstupoval do jejich kajuty. Neopustila ji od Jasonovy smrti.

Vzhlédla k němu z podlahy, kde ležela stočená do klubíčka a spala. „Byl jsi dlouho pryč.“

„Omlouvám se,“ odpověděl Deelor. Obvykle ji nezajímalo, co dělá. „Přenesl jsem se na Nový Oregon.“ A potom jí vysvětlil proč.

„Kdy se to stalo?“ zeptala se, když dovyprávěl.

„Asi před týdnem. To si myslí doktorka Crusherová podle stavu těl. Datův odhad je o něco kratší. Tvrdí, že se útok odehrál nejpozději před čtyřmi dny.“

Ruthe se líně protáhla. Bosé nohy vykoukly zpod záhybů pláště. „Tak to by ještě mohli být poblíž. Pokusíme se je kontaktovat?“

„Ne s Enterprise. Kapitán by to odmítl. Možná bychom mohli na Hvězdné základně Deset získat jinou loď.“

„To už budou Choraiiané pryč,“ utrousila Ruthe pohrdavě. „Možná létají v kruzích, ale velmi rychle.“

Na nic dalšího se už nezeptala, ale jejich rozhovory koneckonců nikdy netrvaly dlouho. Brzo ztratila zájem. Téměř hodinu jen ták tiše seděli, než Ruthe konečné promluvila.

„Ta loď musela být hodně velká.“

Když ji slyšel, začal se bát, že má stejné tušení jako on.

„Je sama,“ řekla Troi kapitánovi. Stáli na chodbě před vchodem do Patrishiny kajuty.

Picard zaváhal. „Možná by s ní měl být někdo z kolonistů, až jí budu sdělovat, co se stalo.“

Poradkyně přemýšlela o tom, co ví o ženě uvnitř. Setkaly se jen několikrát a na krátkou chvíli, ale byla si jistá tím, že je velmi silná. „Ne. Myslím si, že by radši byla sama. Necítí se dobře mezi členy komunity. Ve skutečnosti se její touha po izolaci od ostatních během cesty jen zvětšila.“

„Dobře, poradkyně. Jsem si jistý, že víte, co je pro ni nejlepší.“ Picard se ve vztazích mezi farmáři nevyznal, a tak dal na úsudek poradkyně Troi. Byl spíše rád, že nemusí tu nešťastnou událost odkládat. Pokud by ještě čekal, nejspíš by začal přemýšlet, jestli smutný výraz, který nasadil, není až přehnaný. Zhluboka se nadechl a stiskl zvonek.

Když se dveře otevřely, vstoupili do prázdné kajuty. Kufry byly úhledně naskládány uprostřed místnosti. „Proč už nemůžeme přistát?“ zeptala se Patrisha. „Co se stalo?“

„Kolonie na Novém Oregonu byl zničena.“ Žádné dlouhé průtahy by Patrishe nepomohly. Picard ji však ušetřil bolestných detailů choraiijského útoku. Řekl jí, že její dcera je mrtvá, ale rozhodně ne, že poslední okamžiky jejího života naplňovala spalující bolest. Ani to, že z těla nezbylo téměř vůbec nic.

„Náš výsadek potvrdil, že nikdo nepřežil,“ řekla Troi jemně.

„Je nám to moc líto,“ dodal Picard, když už nevěděl, co říct. Od této chvíle už půjde všechno tak, jak už to při těchto nešťastných událostech bývá. Jeho slova se nejdříve setkají s nedůvěrou, a potom jim bude s rostoucím hněvem uvěřeno. Někteří lidé se okamžitě rozpláčí, ale Patrisha patřila mezi ty klidnější. Zármutek se dostaví později, až důstojníci odejdou. Troi měla pravdu, tato žena by společnost rozhodně nepřivítala.

Po chvíli mučivého ticha Patrisha konečně promluvila. „Kapitáne, co by se stalo, kdybychom se neopozdili?“

Po celé roky se Picard snažil vyhnout takovýmto úvahám, ale věděl, proč se ptá, a odpověděl na její otázku velmi vážně. „Celá vaše komunita by byla mrtvá. Sto neozbrojených kolonistů, a ani třeba dvakrát tolik, by se nedokázalo útoku ubránit.“ Malá útěcha, ale jediná, kterou mohl poskytnout.

„Neviděla jsem Krn téměř dva roky.“ Patrishina tvář byla bledá a bez jakéhokoliv výrazu. „Dva roky. Tehdy se ona a její přítel dobrovolně vydali napřed. Krn a já jsme se hádaly tak často, že jsem byla v podstatě ráda, když odešla.“

Picard s Troi si vyměnili nešťastné pohledy. Zřejmě neexistoval způsob, jak slušně a důstojně odejít. Poradkyně naznačila, že by měli chvíli zůstat a prostě jí naslouchat. Picard už nechtěl slyšet víc, ale nějak to vydrží. Jeho neklid byl oproti Patrishině bolesti nicotný.

„I když se Dvd pokoušel nás usmířit. Nebyl typickým farmářem. Byl stříbrotepcem, umělcem...“

Stříbro. To slovo uvízlo Picardovi v hlavě a zastínilo vše ostatní. Troi to vycítila a nakonec jí to také došlo. Čistý kov, i když v malém množství, ale dostatečně ryzí pro potřeby Choraiianů. Kapitán byl příliš rozrušen objevem motivu útoku, že téměř nepostřehl důležitost toho, co Patrisha řekla vzápětí.

„Byl to slušný a milý člověk a jejich dcera ho oslovovala jako strýce.“

„Oni měli dítě?“ zeptal se Picard spěšně.

„Ano, moji vnučku, Emily. Pár dní po našem příjezdu by jí byly čtyři roky.“ Naléhavost kapitánovy otázky ji zaskočila. „Proč je to tak důležité?“

Picard jí nemohl odpovědět. Zatím ne. A možná nikdy.

Ruthe přecházela před okny konferenčního sálu, zatímco svolaní důstojníci zaujímali svá místa. Velvyslanec Deelor a kapitán Picard zamířili k čelu stolu, ale diplomat se nakonec s ironickým úsměvem posadil vedle doktorky Crusherové. Riker a Dat, kteří se právě vrátili z druhé výpravy na Nový Oregon, přišli jako poslední. Ruthe přestala chodit po místnosti, ale zůstala stát.

„Nemáme nic, co by potvrzovalo, že to děvče je stále naživu,“ řekl Picard a zahájil tak diskusi.

Riker měl více optimismu než jeho kapitán. „Nenašli jsme její tělo.“

„Což neznamená, že nebyla zabita," upozornila zamračená Beverly Crusherová. „Byly jí jen čtyři roky. Tělíčko mohlo být kompletně zničeno kyselinou nebo prostě tak poškozeno, že jsme nebyli schopni její ostatky určit jako lidské."

„Nezabili by dítě," řekla Ruthe jistě.

„Přál bych si, abych tomu mohl věřit," povzdechl Picard. „Ale Choraiiané vyvraždili všechny obyvatele Nového Oregonu stejně tak jako horníky na Hamlinu. Jsou to mnohonásobní vrahové, proč by měli mít výčitky kvůli dítěti?"

„Nechápete to," řekla tlumočnice. „Choraiiané považují dospělé lidi za nepoddajné a nebezpečné. Jako divoká zvířata. A pokud mají zvířata něco cenného, potom je potřeba je nějak odstranit. Zabití je to nejjednodušší. Ale lidské děti jsou cenné, protože je možné je převychovat."

Picard se zamračil. „Opovrženíhodný postoj, ale tentokrát by nám mohl pomoci. Předpokládejme, že farmářská dívka je na palubě choraiijské lodi." Jeho oči se setkaly s Deelorovými. „Co nařizují předpisy, že máme teď udělat?"

„Tady žádné předpisy neplatí," přiznal Deelor a pokrčil rameny. „Představy admirálů Hvězdné flotily nezahrnovaly možnost dalších zajatců, takže rozhodnutí je jen na nás."

„Říkám, že bychom se měli vydat za nimi," ozval se Riker jako první. „A to rychle, dokud je ještě možné zjistit, kam letěli."

Dat byl opatrnější. „Ale pokud bychom je skutečně našli, co udělat? Loď, která napadla Nový Oregon, je mnohem větší než Snížené b. Jak je donutíme, aby nám dítě vydali?"

„Nedonutíte," Ruthe přistoupila ke stolu. „Přesvědčíte." Otočila se k Picardovi. Její hlas zněl naléhavě. Rukama pevně svírala opěradlo židle. „Pokud Choraiiany najdeme, mohla bych je přesvědčit, aby se dívky vzdali."

Dat dál hrál roli ďáblova advokáta. „Pokud se vám to však nepodaří, Enterprise by mohla být vtažena do bitvy, kterou nemá šanci vyhrát. A to vše kvůli dítěti, které možná leží mrtvé někde mezi troskami na Novém Oregonu."

„Ale co když je naživu, Date?" zeptala se Crusherová. „Nikdy se nepřestanu trápit tím, že jsme jí mohli pomoci, dokud se nepotvrdí, že je skutečně mrtvá. Musíme se ujistit."

„Choraiiané ji mají!" vykřikla Ruthe prudce. „Už je u nich téměř týden, unesena do cizího světa, který není jejím domovem. Musíme letět za nimi a získat ji zpět."

„Přesně tak," Riker uhodil pěstí do stolu. „Koneckonců, máme velkou šanci vyhrát bitvu s nimi. Dat a Worf stále vylepšují obranu proti choraiijské technologii."

Picard se obával, že za touhou po pronásledování útočníků stojí Rikerovo přímé setkání se zkázou na Novém Oregonu. To a přirozená touha mladého důstojníka po boji. „A co si o tom myslíte vy, velvyslanče?" zeptal se Picard, zvědavý, proč muž své stanovisko dosud nevyjádřil.

Deelor zíral na Ruthe, upoután naléhavostí její prosby. Kapitánova výzva ho však vyburcovala ze sna. „Mám plnou důvěru v Ruthinu schopnost přesvědčit Choraiiany. Setkání může proběhnout bez jakéhokoliv konfliktu."

Picard zvedl ruku, aby předešel Datovým námitkám. „Nicméně, stále je tu možnost, že se situace vyhrotí a my budeme nuceni se bránit." Položil ruku na stůl a dal tak najevo, že skončil. Pečlivě naslouchal debatě, která se vzápětí rozpoutala a která by snad mohla ovlivnit rozhodnutí, ke kterému dospěl před několika hodinami v Patrishině kajutě. Ovšem nestalo se tak. „Jedničko, dejte pokyn posádce můstku, aby se připravila na rozdělení lodě. Bitevní modul se vydá za choraiijskou lodí."

„Ano, pane," odpověděl Riker nadšeně, připravený vyrazit okamžité, jakmile kapitán ukončí poradu.

Picard si povšiml, jak Ruthe jeho rozhodnutí potěšilo. Úsměv na její tváři vypadal podivně a trval jen krátkou chvíli, ale oči jí zářily radostí.

Kapitola sedmnáct

„Připravte se zahájit oddělovací sekvenci.“
Picardovo upozorněni se ozývalo celou lodí.
„Začněte.“
Masivní svorky, které spojovaly talířový modul s bitevním, se uvolnily a rozdělily loď na dvě části. Bojová sekce, poháněna dvěma warpovými gondolami, se velkým obloukem vzdálila od talířové sekce a opustila orbitu Nového Oregonu.
Riker sledoval rychle se vzdalující bojový modul na obrazovce hlavního můstku. S povzdechem opět usedl do kapitánského křesla.
„Kéž bych mohla jít s nimi,“ zašeptala Troi, která seděla vedle něj.
První důstojník zklamaně pokrčil rameny. „Někdo tu musel zůstat s lodí... a farmáři. Choraiiané se kdykoliv mohou vrátit a ohrozit talířový modul.“
„Ale ty máš o kapitána a ostatní ještě větší starost. Radši bys byl v tom nebezpečí s nimi.“
„Ano,“ přiznal Riker. „Ale pokud Ruthe odvede dobrou práci, v nebezpečí se vůbec neocitnou.“
Kapitán Picard si prohlížel bojový můstek z velitelského stupínku. Kapitánské křeslo bylo velké a pohodlné a jemu se v něm sedělo dobře, ale zamračený výraz v obličeji jasně vyjadřoval jeho touhu po známějším prostředí úplně jiné místnosti.
Můstek v bojovém modulu vypadal téměř stejně jako ten v talířové sekci, ale nevyvolával v něm onen příjemný pocit elegance. Samozřejmě byl o něco menší a vzdálenosti mezi jednotlivými stanicemi nebyly tak velké. Hlavní obrazovka byla také zmenšená a rampu na horní část můstku nahrazoval velký schod. Údaje z přístrojů se zobrazovaly na zadní stěně, ale všechny ostatní stěny byly prázdné a jednotvárné.
Důstojníci byli připraveni na svých obvyklých místech, ale pro pasažéry tu místo nebylo. Andrew Deelor proto neseděl v křesle vedle kapitána, ale stál kousek vedle a opíral se o zábradlí. Ruthe se rozhodla usednout na zem do tureckého sedu u jeho nohou. Beverly Crusherová zaujala volné místo u pomocné stanice.
„Senzory detekují stopu po průletu Choraiianů,“ oznámil Dat od kormidla. „Souřadnice potvrzeny a zadány.“ „Nejvyšší warp, pane LaForgi,“ přikázal kapitán.
„Ano, pane,“ odpověděl mladý poručík. Enterprise se vydala na cestu za cizí lodí. Ovšem již za necelou hodinu byli nuceni zpomalit na impulsní rychlost.
„Senzory ztrácejí stopu,“ oznámila Jarová od taktické konzole.
Picard vzal oznámení na vědomí krátkým přikývnutím. „Děkuji vám, poručíku,“ dodal po chvíli. Stále se pokoušel setřást nepříjemný dojem z bojového můstku. „Pane Date?“
Zdálo se, že na androida stísněné prostory nijak nepůsobí. Odpověděl s obvyklým nadšením. „Choraiijská loď se neustále zbavuje odumřelých organických částí, tak jako lidské bytosti mrtvých buněk z vnější vrstvy kůže. Ale někdy se stane, že setrvačnost ovlivní jejich rozptyl a dojde tak k...“
„Takže jsme prostě vyrazili příliš pozdě,“ přerušil ho Picard.
„Nemůžeme se vrátit,“ namítla Jarová odhodlaně. „Musí existovat způsob, jak je najít.“
„Najdeme je,“ Picard dal tak jasné najevo, že souhlasí s rozumným úsudkem, který se skrýval v rozhořčeném projevu Jarové. „Pane LaForgi, je v jejich dosavadním směru pohybu nějaký systém?“
„Rozhodně,“ Geordiho oči opatřené visorem sledovaly zkroucenou dráhu na navigačním panelu. „Ale je velmi komplikovaný. Pochybuji, že se bez podpory senzorů dostaneme daleko.“
Ruthe vstala ze země a přešla ke kormidlu. Podívala se přes Geordiho rameno na panel konzole a chvíli si ho prohlížela. Potom potřásla hlavou. „Kéž bych jen mohla slyšet, kudy letěli.“
„No,“ Dat se zatvářil sebevědomě. „To by se dalo zařídit snadno. Podařilo se mi najit hudební ekvivalenty pro naši souřadnicovou soustavu. Naše cesta do této chvíle se dá snadno převést v píseň.“ Přeběhl prsty po panelu, aby vyvolal záznam z jazykového počítače. „Bohužel můj rekonstruovaný záznam postrádá různé improvizace, které choraiijské písně obsahují.“
„Pokud je v tom melodie, najdu ji.“ Zavřela oči zadržela dech a poslouchala. A potom ještě jednou. „Je to poutní píseň,“ oznámila nakonec a otevřela oči.
„Slyšelas ji už někdy?“ zeptal se Deelor.
„Je to oblíbená melodie, často zpívána mnoha loďmi,“ přikývla Ruthe. „Nemusíme už sledovat stopu. Mohu dohrát zbytek písně a pak vám říci, kde skončila.“
Tlumočnice vyndala části flétny z pláště a složila je. Přitiskla rty k náustku, lehce foukla a začala vyluzovat stejné tóny, jaké před chvílí přehrál počítač. Ruthe začala tam, kde počítač skončil a dovedla melodii až k závěru. Když dozněla poslední nota, ruku s flétnou nechala klesnout. „Tady teď jsou.“
„Převádím tu melodii zpět na naši souřadnicovou soustavu,“ Dat pozorně studoval údaje na jazykovém počítači. „Konečné souřadnice vypočítány.“
„Přímý kurz k tomu místu,“ přikázal Picard. „Warp osm.“
Ruthe si se spokojeným úsměvem sedla opět na zem. Flétnu měla položenou na klíně, ale prsty stále přebíhala po dírkách, jako by si neslyšně hrála sama pro sebe. Kromě toho však seděla naprosto nehybně.
Wesley Crusher dopadl na tvrdou zemi na dvoře, ale natáhl ruku přesně tak, jak ho to učila Jarová, a to pád zmírnilo. Potom automaticky vymrštil druhou ruku, aby odrazil údery, které následovaly. Dnnys nebyl dobrý rváč a Wesley by ho mohl bez větších

problémů setřást. Ale místo toho se raději soustředil na obranu.

„Řekni mi to!“ křičel Dnnys. Byl zaslepený hněvem a tak si asi ani neuvědomoval, že žádná z jeho pěstí nikdy nezasáhla cíl. „Proč se kapitán vyptával na Emily?“

Wesley odrazil další úder. „Přestaň mě mlátit a já ti to vysvětlím!“

Dnnys se narovnal a slezl z mladého praporčíka. „Já, já... omlouvá se,“ vykoktal a pomalu se uklidňoval. „Ale je to moje neteř. A ty víš, co to pro každého farmářského strýce znamená.“

„To je také důvod, proč ti to chci vysvětlit,“ Wesley se posadil. Začal oklepávat uniformu od prachu a slámy; pokoušel se tím získat čas a vymyslet takovou odpověď, aby neporušil nařízení o utajení. „Je tu určitá šance, že je Emily naživu. Je možné, že byla odvezena z planety.“

‘‘To jako že ji unesli ti vrahové?“ zeptal se Dnnys. Z tváře mu zmizela všechna barva.

„Ano.“ Wesley si uvědomoval, na jak tenkém ledě se pohybuje. „Je o ni dobře postaráno, ale získat ji zpět nebude jednoduché.“ Jemně si přejel přes odřeninu na tváři a doufal, že se to zahojí dřív, než se matka vrátí. Pomyšlení na matku na bojovém můstku ho však trápilo mnohem víc než odřeniny. Wesley si nikdy tolik nepřipouštěl ohrožení, ve kterém se již mnohokráte ocitli, když byli spolu. Ale čekání na její návrat pro něj bylo opravdu těžké. Cítila se tak i ona, když byl Jack Crusher na palubě Stargazeru?

Dnnys ho chytil za rameno a zatřásl jím. „Kdy to zjistíme?“

„‘To ti nemohu říci, protože to sám nevím,“ Wesley Dnnyse odstrčil a vstal. „Pospěš si. Do západu slunce toho musíme ještě hodně stihnout.“ Chtěl přemýšlet o něčem jiném než o tom, jak dopadla poslední otcova výprava.

Enterprise dorazila na místo, které se od jiných částí vesmíru neodlišovalo ničím jiným než pozici. Tedy – alespoň v této chvíli, uvažoval Andrew Deelor. Pokud se Choraiiané budou držet svých obvyklých zvyků, situace se rychle změní a to bez jediného upozornění.

„Tak jsme tady,“ oznámil Geordi. „Dvakrát jsem ty souřadnice zkontroloval.“

„Senzory nezaznamenávají přítomnost žádných organických částic,“ hlásil Dat. „Buďto jsou naše souřadnice nesprávné, anebo Choraiiané ještě nedorazili.“

„Jsme na správném místě a oni přijdou,“ řekla Ruthe, aniž by vstala. „Ta píseň je dlouhá.“

„Tak moc dlouhá zase ne,“ namítla Jarová. „Zachytila jsem slabé radiové vysílání. Zvyšuji hlasitost na maximum.“ Místností se ozvaly první tóny.

Celá můstek strnul, uchvácený tím, co slyšel. Tento hlas byl mnohem hlubší než ten, který přicházel ze Sníženého b. Zněl spíše jako varhany v katedrále a co do počtu zpěváků byl mnohem bohatší. Melodie klesala a stoupala v dokonalém souzvuku mnoha hlasů. Deelor čekal na Ruthinu reakci. Ta ovšem nedala najevo vůbec nic, čeho by si on dokázal všimnout. Buď jí to bylo lhostejné, nebo věděla, co má očekávat.

„To není jen jediný tón,“ řekl Picard překvapené. „Spíše akord.“

„Akord D dur, přesněji řečeno,“ poznamenal Deelor. „Máme velký problém.“

Vyslancovo tiché prohlášení upoutalo Picardovu pozornost. „Jak to myslíte?“

„Mohutnost hlasu vyjadřuje, jak stará loď je. Poslouchejte a pokuste se odhadnout počet zpěváků,“ poučil ho Deelor. „Sice jde jen o pět tónů, ale každý z nich zpívají přinejmenším dva nebo tři Choraiiané. To je dohromady nejméně jedenáct zpěváků, což znamená, že loď je velmi stará, a velmi silná. Mnohem silnější než Enterprise.“

Ruthina odpověď v podobě písně ho překvapila. Vylezla na horní část můstku a hrála jako na pódiu. Tóny vycházející z její flétny byly o několik oktáv vyšší než choraiijský sbor, ale dohromady zněly velmi libozvučně.

„Kapitáne, mohu odvysílat odpověď?“ zeptala se Jarová a trochu snížila hlasitost choraiijské písně.

Picard zaváhal. „Není něco v pořádku, velvyslanče?“

„Cože?“ Vtom si Deelor uvědomil, že se mračí. „Ne, všechno v pořádku.“

Kapitán pokynul Jarové. Ruthe hrála dál a neustále zvyšovala tempo.

„Slyšeli ji.“ Deelorovi se zrychlil puls, jako by se snažil držet krok s hudbou.

„Tady jsou,“ oznámil Geordi od kormidla. Visor zachytil první záblesk blížícího se plavidla na hlavní obrazovce, ale ve chvíli, kdy byla pozornost posádky upoutána jeho oznámením, byl již obraz trojnásobně zvětšen.

Deelorovi ten pohled vyrazil dech. I bez možnosti jakéhokoliv porovnání mu bylo jasné, jak velká ta loď musí být. Zatímco Snížené b bylo složeno přibližně ze dvou desítek koulí, D dur se skládalo z nejméně stovky bublin. Největší z nich byly uprostřed a malé byly buď v mezerách mezi nimi nebo na vnější straně lodi. Deelor se ještě nikdy nesetkal s lodí s tak složitou strukturou.

„Snižte zvětšení,“ přikázal Picard, když D dur zaplnila celou obrazovku. Svraštil obočí. „Takže tohle jsou ti, kdo zničili Nový Oregon.“

Přibližující se hrozen se za cesty otáčel. Jak byl postupně odhalován celý jeho povrch, povšiml si Deelor několika nachových koulí.

„Kapitáne...“

„Ano, vidím je,“ řekl Picard stručně. „Date, připravte vaši neutralizační sondu k vypuštění. Jen pro případ, že bychom byli chyceni do další energetické sítě.“

„Sonda nebude mít žádný účinek,“ řekl Dat. Znovu zmenšil obraz choraiijské lodi na obrazovce, aby se na ni vůbec vešla. „Síť odebírá energii z mateřské lodi a D dur může uvolnit mnohem více energie, než aby bylo možno sondou její tok přerušit.“

„Což také znamená, že síť této lodi by nás rozdrtila rychleji.“

„Kapitáne, ještě stále je čas odstranit nebezpečné koule našimi fázery," upozornil Worf.

„Ano," souhlasil Dat. „Ale podle mých výpočtů je šance, že by toto jednání skončilo oboustranným zničením, sedmdesát osm celých, pět desetin procenta."

„Dost úvah o bitvě," uzavřel Deelor netrpělivě. „Stále je možné, že jednání proběhne mírovou cestou."

„Zdá se však, že mírové úmysly máme pouze my," utrousil Picard hořce. „Choraiiané zaútočili na nevinné lidi a my jim teď ještě budeme platit za to, co tím získali."

D dur se najednou zastavila. Lesklé oranžové koule se zatřásly, jak tekutina uvnitř pokračovala vlivem setrvačnosti v pohybu.

„Velvyslanče..."

Deelor přerušil kapitána mávnutím ruky. „Poslouchejte." Poutní píseň skončila, ale Ruthe hrála dál. Melodie se však úplně změnila. „Zpívají na pozdrav."

Picard se nahnul k Deelorovi a zašeptal: „Zní to přátelsky."

„Ano, to zní." Dokonce i kapitán si toho radostného tónu povšiml. „Jakmile jim Ruthe vysvětlí, proč jsme tady, můžeme –" Deelor se odmlčel.

„Co se stalo?"

„Ruthe začala hrát další melodii," vysvětlil Deelor. Ani se na něj nepodívala, aby jí řekl, co dělat. Přesto však bylo jasné, že uvítací ceremoniál už skončil. Co se děje? Deelor se pokoušel přeložit její rozhovor s Choraiiany, rozluštit složitou směs vysokého hlasu flétny a hlubokého chóru, ale melodie, které hrály, nepoznával.

Doktorka Crusherová se k němu naklonila. „Mají to dítě?"

„Ano, myslím, že ano," odpověděl Deelor. Ovšem příliš jistý si tím nebyl. Ztratil se ve spleti melodií a mohl se jen domnívat, o čem hovoří.

„Tak jak ji dostaneme zpátky?" Picardův hlas se rozléhal můstkem. Všechen zpěv najednou ustal a byl nahrazen jen hlubokým brumendem zpěváků z D dur.

Ruthe odložila flétnu a odpověděla kapitánovi. „Přípravy k odevzdání děvčete již byly zahájeny." Tlumočnice rozebrala nástroj na části a uložila je do kapes pláště. „Emily byla nalezena při drancování Nového Oregonu kvůli stříbru. Není darem a tak jsou ochotni ji za jistou cenu propustit."

Deelorovi se začaly potit ruce. Otřel si je do uniformy. „Jaká je cena?"

„Dvě stě gramů zlata a několik stovek gramů zinku a platiny." Ruthe sestoupila z horní části můstku. „Přenesu se k nim, jakmile bude kov připraven."

Deelor byl příliš otřesen, než aby odpověděl. Věřil Ruthe a mnohokrát dal v sázku i vlastní život, a věřil jí i tentokrát. Přesto věděl, že mu lže. Ale proč?

Picard se zvedl z křesla, aby promluvil k Ruthe. „Tohle se mi nelíbí. Souhlasili příliš rychle."

„Raději byste s nimi bojoval?" Ruthe pozvedla obočí. „Nejsem si jista, že byste vyhrál."

Chvíli bylo ticho. Potom však kapitán promluvil znovu. „Poručíku Jarová, doprovoďte Ruthe do transportní místnosti." Picard usedl a tlumočnice prošla kolem něj.

Deelor se za ní díval, dokud se nezavřely dveře turbovýtahu. „Věřím jejímu úsudku." Potom si však uvědomil, že se na její obranu postavil až příliš brzy a začal se obávat, že si kapitán možná všiml neklidu, který se ho zmocnil. „Ví, co dělá."

Picard se pohodlně usadil, nohy opřel o stupínek a ruce položil na područky. Zaměřil pozornost na hlavní obrazovku. „Můžete věřit Ruthe, ale já rozhodně nevěřím Choraiianům."

Taša Jarová nebyla dvakrát nadšená, když musela na chvíli sklopit štíty kvůli přenosu Ruthe na palubu choraiijské lodi. Její neklid nezmizel ani potom, co byly opět bez problémů vztyčeny. Nemohla se uklidnit, dokud bylo tak obrovské plavidlo tak blízko u Enterprise.

„Tuhle část nenávidím," přiznala Jarová, sklánějíc se nad konzolí. „Naposledy jsme na signál k přenosu čekali celé tři hodiny."

Crusherová si těžce povzdechla. „Pokud rituál proplouvání Sníženým b trval tři hodiny, jak dlouho to bude u D dur?"

„Dny, týdny..." Z přenosové konzole se ozval vysoký tón. „Signál k přenosu," oznámila Jarová a zahájila opačný proces, než byl ten, který před několika málo minutami přemístil Ruthe na palubu cizí lodi.

„Je příliš brzy! Něco se muselo stát." Crusherová vyskočila na plošinu transportéru, když vtom místnost zaplnila bílá záře. Když zmizela, našla lékařka na plošině malou dívenku. Ale jenom ji. Na krku jí visel řetěz s Ruthiným komunikátorem.

„Odveďte ji," křičela Jarová. Pokusila se vyslat ještě jeden přenosový paprsek, tentokrát s větším rozptylem. Každá sekunda znamenala pro loď ohrožení.

Crusherová vzala dítě do náruče a sestoupila z plošiny. Radovala se z toho, že život alespoň jednoho člověka z kolonie na Novém Oregonu byl zachráněn. Obličej, který na ni pokukoval zpoza mokrých a rozcuchaných hnědých kudrlinek, byl nápadně podobný Dnnysovu. „Emily!"

„Byla tam legrace," odpověděla holčička vesele, když ji Crusherová postavila na zem. Emily bez jakékoliv pomoci opět bez potíží dýchala kyslík. „Můžu si tam jít zase hrát?"

„Ne, zlatíčko. Teď se vracíme domů," Crusherová se pokusila usmát. Byly děti z Hamlinu stejně nedotčeny smrtí rodičů?

„A co ta hodná paní? Ta půjde s námi?"

Ruthe. Lékařka se rozhlédla po místnosti. Tašiny ruce byly sice připraveny na konzoli, ale nepohybovaly se. „Tašo, kde je?"

„Nemohu ji zaměřit," odpověděla šéfka bezpečnosti. „Štíty jsou vztyčeny."

„Celá loď se jeví jako forma života," zaburácel Worfův hlas. „Údaje ze senzorů jsou zkreslené. Nemohu přesně určit její polohu uvnitř." Zkontroloval jinou část komunikační konzole. „Stále žádná odpověď."

„Co se tam mohlo stát?“ Picard pochyboval o dobrých úmyslech Choraiianů již od počátku, ale nemohl nechat toto podezření, aby mu zatemnilo úsudek. Nepochopení záměrů cizinců by mohlo obě lodi vtáhnout do zbytečného souboje. „Přenesli by Choraiiané dítě, aniž by nejdříve dostali zaplaceno?“

„Je to možné, domnívám se. Možná jako výraz nesmírné povýšenosti.“

Potom Picarda napadla jiná možnost. „Nebo přenesla dítě bez vědomí Choraiianů?“

„Ne,“ Deelor si byl jist. „Není blázen.“

„Nevíme, co se tam děje, ale dokud nepodniknou nějakou nepřátelskou –“

„Kapitáne,“ přerušil ho Dat. „D dur se vzdaluje.“

„Plnou rychlostí za ní,“ přikázal Picard. Rozhodl se okamžitě. „Všichni na svá místa.“

Enterprise se vydala za choraiijskou lodí. Velká mezera mezi nimi se začala zmenšovat, ale jen velmi pomalu. „Velvyslanče, nemůžeme si vynutit navrácení Ruthe,“ řekl Picard. „Ne, aniž by se ocitla ve vážném nebezpečí.“ Deelor přikývl. Obličej měl bledý, ale klidný. „Jen přilákejte jejich pozornost a dejte mi chvilku času, kapitáne.“

„Rozumím.“ Picard se zhluboka nadechl a vydal další rozkaz. „Worfe, aktivujte vlečný paprsek, jakmile budeme na dosah.“

Worfovy hbité prsty se vznášely nad konzolí jako dravci a potom se rychle snesly dolů. Loď se trochu otřásla, když se na šest koulí D dur zaměřilo šest vlečných paprsků. Choraiijská loď na obrazovce se zastavila.

„Lidé, pusťte nás!“ Hluboké a rozlícené hlasy burácely malým můstkem.

„Stále máte na lodi jednoho z našich lidí,“ křičel Deelor, ale jeho tenor ve všem tom hluku téměř zanikl. „Vraťte nám ji.“

„Máte na mysli tu, kterou jsme ztratili? Byli jsme nuceni se jí vzdát před mnoha lety, ale teď je zpět.“

„Zatraceně,“ zaklela Crusherová.

Picard naznačil Worfovi, aby přerušil spojení. Na můstku se rozhostilo ticho. „Velvyslanče, co měli na mysli ‘tou, kterou jsme ztratili’?“

„Měl jsem určité podezření. Je jen několik málo lodí, které jsou dost velké na to, aby mohly přistát na planetě, ale byl jsem si jist, že by mi Ruthe řekla...“ Byl jako duchem nepřítomný.

„Řekla vám co?“ vyptával se Picard.

„D dur je Ruthina domovská loď. Narodila se na ní a vyrůstala tam.“ Deelor si nervózně prohrábl vlasy. „Musela si to uvědomit okamžitě, jakmile uslyšela jejich píseň, ale neřekla mi to.“

„Proč ne?“

„Protože věděla, že bych jí nikdy nedovolil se tam přenést.“ Deelor rychle mávl na Worfa a zvýšil hlas tak, aby ho Choraiiané slyšeli. „Dáme vám tolik kovu, kolik jen budete chtít. Jen nechte Ruthe jít.“

„Ne, divochu. Její domov je zde. Souhlasila s tím, že bude vyměněna za to dítě.“

Kapitán se zvedl z velitelského křesla a promluvil hlubokým hlasem. „Nesouhlasíme s její obětí.“

„Ale tady nejde o žádnou oběť.“ Ruthina slova zněla trochu divně, jak se ozývala tekutým prostorem. „Jsem zde ze své svobodné vůle.“

„Ne, tomu nevěřím!“ vykřikl Deelor. „Jen ses nabídla výměnou za tu holčičku.“

„Nízká cena.“

„Nepřijatelná cena,“ oponoval Picard hněvivě. „Choraiiané zabili tolik lidí bez jediného zaváhání, bez jediné výčitky svědomí. Jak vás můžeme nechat s nimi?“

„Ale já přece mohu to zabíjená zastavit. Budu jim zpívat vaše písně! Písně Mozartovy, Beethovenovy a dalších! Dokáži Choraiianům, že i zvířata mají krásnou, hudbu. Jakmile zjistí, že nejste tak zlí, naučí se požádat o to, co potřebují.“

„Ale tohle je příliš kruté. Jsou i jiné cesty, jak –“

„Stále to nechápete. Vždycky jsem se sem chtěla vrátit, do mého opravdového domova. Pomohu vám zachránit další lidi, ale jen děti, protože jsou malé a mohou zapomenout. Já byla příliš stará na to, abych dokázala zapomenout, a příliš mladá, abych zemřela kvůli vzpomínkám.“

„Mluví pravdu?“ zeptal se Picard muže stojícího vedle něj. „Opravdu je tohle to, co chce?“

„Ano,“ zašeptal Deelor chraplavě. „K čertu s ní, ano.“

Ruthin hlas se ozval znovu, tentokrát mnohem naléhavěji. „Nechte nás jít, divoši. Musíme zpívat ještě mnoho písní.“

„Poručíku Worfe,“ zavelel Picard tiše. „Nechte je jít.“

Klingon okamžitě splnil rozkaz a uvolnil D dur ze sevření. Jasná světla na bojovém můstku, dosud kvůli úspoře energie ztlumená, se opět rozzářila naplno.

„Neodlétají,“ poznamenal LaForge. Připravil si ruce k tanci po panelu.

Z komunikační linky spojující obě lodi se ozval hluboký tón. Zvučné choraiijské hlasy začaly zpívat jakýsi téměř pohřební nápěv. A kdesi mezi záplavou smutných hlasů se ozýval vysoký soprán.

Podivná melodie vyvolala v kapitánovi obavy. „Co se děje?“

Deelor neodpověděl. Místo něj odpověděl Dat, který se otočil od kormidla. „Domnívám se, že je to způsob, jakým říkají sbohem.“

Kapitola osmnáct

Půda na Novém Oregonu byla po dlouhých deštích ještě stále rozbahněná, ale voda, která stála až do výšky několika centimetrů, se už konečně vsákla. Zápach hnijících rostlin však zůstával a překrýval sladkou vůni nového porostu. Malé ostrůvky zeleně, rozptýlené po celém povrchu, slibovaly návrat trávy a keřů. Teď, když se mohou živit na zbytcích svých předchůdců, porostou rychleji. Bouřlivé větry, které je zpočátku mučily, se změnily v lehký vánek a slunce nad hlavou svítilo z čisté, azurově modré oblohy.

Když technici z vesmírné lodi opět získali kontrolu nad počasím na planetě, pustili se farmáři do práce s lopatami. Ale ne kvůli orání nebo setí plodin. Kopali hroby pro své blízké.

Ráno sedmého dne pobytu na tomto světě přinesla Patrisha malou zelenou ratolest na místo, kde byla pohřbena Krn. Až květiny rozkvetou, přinese sem celou kytici. Tento rituál byl velmi starý, někdy z dob počátku jejich komunity, a ženě, která strávila dětství návštěvami hrobu vlastní matky, byl dobře známý. Možná, že až bude kopeček čerstvé hnědé hlíny zarostlý travou, prudká bolest v ní odezní a ona sem bude chodit spíše ze zvyku než proto, že by to opravdu potřebovala.

Najednou uslyšela těžké kroky. Bratrancovy boty byly špinavé od bláta, ruce měl červené a oteklé od nezvyklé práce, přesto však za uplynulý týden hodně nabyl na důstojnosti. A i když byl stále tím protivným mužem, byl také farmářem. Patřil sem.

„Hledal jsem Dnnyse, ale zaslechl jsem, že šel tam nahoru.“ Tomasův ukazováček ukazoval kamsi do nebe. „Transportérem!“

„Obviň z toho mě, jestli potřebuješ někoho obvinit. Dovolila jsem mu tam jít.“ Ratolest, kterou nechala na Krnině hrobě, už v tom horku začínala vadnout. „Šel se rozloučit s přítelem.“

„Byl na lodi příliš dlouho,“ prohlásil Tomas, i když spíše odevzdaně než rozzlobeně. „A já ti říkám, že teď už nepřijme naši víru nikdy. Brzo začne snít o opuštění komunity.“

„Nebudu ho tu držet,“ odpověděla Patrisha tiše. Ona sama svou víru ztratila už před lety, ale bylo příliš pozdě začít žít jinde. Její místo bylo tady, na Novém Oregonu, s Krninou dcerou, protože neměla kam jinam jít.

Poslední setkání Wesleyho a Dnnyse nebylo příjemné z mnoha důvodů.

Dnnys dosud nikdy nezažil transport, ale již mnohokráte slyšel farmářské historky o tělech znetvořených kvůli poruše přístrojů. A tak ho těsně před přenosem zachvátila hrůza. Zhmotnil se na transportní plošině bledý a s roztřesenými koleny, jist si tím, že Wesley i obsluha transportéru si jistě jeho zbabělosti všimnou.

Wesley sám trpěl výčitkami z toho, že má takové štěstí, že může žít na vesmírné lodi. Chtěl se o tuto výhodu podělit, ale když teď viděl smutný výraz v přítelově tváři, začal přemýšlet o tom, jestli by mladý farmář nebyl šťastnější, kdyby o životě, který nemůže žít, nevěděl nic.

Po chvíli trapného ticha Dnnys sestoupil z plošiny. V náručí svíral několik knih. „Tohle už nebudu potřebovat,“ řekl rozmrzele a podal je Wesleymu. Zamračil se a pokusil se tak skrýt slzy, které se mu drály do očí. Potom své chování vysvětlil. „Celý život jsem strávil bez strýce. Nechci, aby Emily dopadla stejně.“

„Myslel jsem si, že se rozhodneš zůstat,“ přikývl Wesley, kterého vrácené dárky nijak nezarmoutily. Nahnul se ke stolku u operační konzole a vyměnil farmářovy knihy za jiné, které připravil. „A tak jsem ti přinesl tyhle.“

Dnnys si vzal nové knihy. „O čem jsou?“ zeptal se, ale ne s opravdovým zájmem. Čtení čehokoliv, co mu Wesley mohl nabídnout, nemělo smysl. Jako farmář nebude mít čas na snění.

„Technické informace týkající se terraformačních stanic.“ Wesleyho potěšilo, že se přítel okamžitě začal zajímat o knihy, které držel v náruči. „Nová posádka už začíná znovu budovat kontrolní centrum, ale terraformačních inženýrů je málo, takže tady asi moc často nebudou.“

„A kdokoliv schopný pomoci...“ Dnnys se začínal usmívat .

„...bude vřele vítán,“ dokončil Wesley.

Ale jejich čas už vypršel. „Za chvíli opustíme orbitu,“ oznámila obsluha transportéru. „Musíš už jít.“

Dnnys vystoupil na plošinu a pevně svíral knihy v náručí. A ještě než ho transportér stačil odnést, pronesl poslední otázku. „Jak dlouho bude trvat konečná fáze terraformace?“

„Celý lidský život,“ zavolal Wesley. A přítel byl pryč.

Námořní lodě odplouvají z přístavů podle přílivu a odlivu, ale Enterprise mohla opustit Nový Oregon, kdykoliv si kapitán umanul. Picard se rozhodl odletět ve chvíli, kdy byla světla na lodi ztlumena na úroveň zapadajícího slunce.

„Kupředu,“ přikázal a pohodlně se opřel ve svém velkém kapitánském křesle. Vzhledem k pozdní hodině by většina kapitánů přenechala tuto povinnost prvním důstojníkům, ale pro Picarda nebyl žádný odlet běžnou záležitostí a byl vždy přítomen, když loď opouštěla planetární orbitu. Zůstane na můstku ještě několik minut a bude vychutnávat příslib dalšího dobrodružství, které na ně někde v kosmu číhá.

Bez jediné poznámky poslouchal poradkyni Troi, jak škádlí Willa Rikera. Jejich špičkování se ozývalo téměř prázdným můstkem.

„Konference není žádná odpočinková akce," vysvětlovala Troi. „Takováto setkání mají důležité cíle."

„Ano, jako třeba zjistit, kolik psychologů se vejde do transportní kabiny?" odvětil Riker.

Jeho ironická poznámka rozesmála Tašu, která dvojici pozorovala ze svého místečka v horní části můstku. „Deanno, viděla jsem tě balit si věci na výlet a některé šaty, které sis vybrala..."

„Ticho, Tašo," okřikla ji Troi.

Picard si se svým prvním důstojníkem vyměnil pobavený pohled, ale dal si dobrý pozor, aby to poradkyně nezpozorovala. Bohužel zřejmě jeho veselí vycítila.

„Pokud mě omluvíte, kapitáne," pronesla Troi zdvořile, „musím si ještě zařídit několik věcí na cestu."

Rikerovi zmizel úsměv z tváře, když viděl, jak se poradkyně zvedá k odchodu. „Deanno, vždyť jsem jen žertoval." Otočila se k němu a Picard přemýšlel, jaké uličnictví se skrývá za jejím nevinným úsměvem.

„Pokud si dobře pamatuji, ty sám máš osobní zkušenosti se zjišťováním, kolik prvních důstojníků se vejde do jednoho raketoplánu, ne?" Troi vítězoslavně odkráčela z můstku, a tak se veškerá pozornost upnula na Rikera.

Picarda zajímalo, jak zareaguje. Deanna se očividně trefila do černého. Zvědavě zvedl obočí a sledoval, jak se z toho komandér snaží důstojně vybruslit.

„Byl to experiment týkající se nouzových evakuačních postupů," začal Riker vysvětlovat. Snažil se udržet si vážnou tvář, ale červené uši ho prozradily. „A odpověď je dvanáct."

Dat se otočil od své operační konzole a oslovil komandéra. „Pokud bylo účelem zjistit maximální počet pasažérů, potom i ten nejmenší model raketoplánu unese více než dvanáct lidí."

„Ano, ale my jsme prostě nenašli více než dvanáct prvních důstojníků, kteří trávili dovolenou na Mardi Gras. Takže jsme to museli dorovnat několika místními."

„Vy jste byl na Mardi Gras?" Picard si vybavil vzpomínky na svůj vlastní pobyt na této planetě. „Jste si jistý, že je Dat dost starý na to, aby si mohl tenhle příběh poslechnout?"

„Pane?" Android vypadal zmateně. A Geordiho smích ho jen ještě zneklidnil.

Riker se široce usmál. „No, několikrát vyjádřil zájem o mezilidské vztahy, kapitáne. A jak jinak by se o nich něco dozvěděl?"

„Potom tedy pokračujte, Jedničko," zavelel Picard. „A to je rozkaz."

Jako hlavní lékařský důstojník byla Crusherová zodpovědná za personál ošetřovny. Byla hrdá, že dokázala sestavit prvotřídní zdravotnický tým. Přidělení na Enterprise bylo považováno za ocenění, pro lékaře a sestry z Hvězdné flotily jedno z nejvyhledávanějších, a tak byl počet lidí, kteří její oddělení opouštěli, opravdu velmi nízký. Nicméně, nervózní lékařka, která stála před stolem doktorky Crusherové, o přeložení žádala.

„Jak jste se dozvěděla o ostatních dětech?" zeptala se Crusherová. Hlas měla plný zklamání. Odchod Lisy Iovino bude pro její ošetřovnu opravdovou ztrátou. „No, stejně je to jedno."

„Mohu být přidělena k nim?" trvala na svém Iovino, i když sama nevěděla, kam že to vlastně chce přeložit. Jen aby tam byly děti.

„Ano," povzdechla si Crusherová. Sama dobře věděla, že děti z Hamlinu potřebují talent mladé lékařky více než posádka vesmírné lodi. „Jsem si jista, že vaše přeložení půjde zařídit." Velvyslanec Deelor jí hodně dlužil. „Úřady na Hvězdné základně Deset se vám případně postarají o náhradní umístění."

„Děkuji vám, doktorko Crusherová," Iovino byla trochu omráčená tím, jak rychle se její život změnil. „Nikdy jsem s dětmi pracovat nechtěla, ale tyhle –"

„Liso!" Volání z nemocničního pokoje bylo téměř okamžité následováno zlověstným zvukem tělíčka upadnuvšího na zem. „Liso?"

„Měl by spát," lékařka vyrazila ke dveřím. „Pokoušela jsem se ho přimět chodit, ale teprve začíná lézt."

Dosud se usmívajíc představě stále padajícího Mojžíše opustila doktorka Crusherová ošetřovnu, aby se vydala na dlouho odkládaný výlet na pole. Její vlastní dítě, spíše mladý muž než chlapec, na ni čekalo u vstupu do simulátoru. Zahlédla nádherný modrofialový západ slunce uvnitř. Ale ještě bylo dost světla na procházku pod rozkvetlými stromy.

„Bylo to tu hezčí, když tu ještě byla zvířata," řekl Wesley, když dorazili k prvním ohradám. Farma byla podivně tichá, jako by ji zaklel zlý čaroděj.

Beverly se zhluboka nadechla voňavého vzduchu. Staré vzpomínky, zamlžené životem s Jackem a službou ve Hvězdné flotile, se probudily k životu. „Dokážu si dobře představit, jak to tu vypadalo. Koneckonců, narodila jsem se přece v zemědělské kolonii."

Prošli vrátky dovnitř a její syn je za sebou zavřel, i když tu už nebyla žádná jehňátka, která by mohla utéct. Stáli uprostřed prázdné hlavní ohrady a Wesley ukazoval na přístřešek pro prasata a králíkárnu. Skřípání děravé vodní pumpy si všimli, až když přestali hovořit. Wesley si nepřítomně mnul mozoly na rukou, způsobené nošením vody koním, a přemýšlel, proč tak tvrdě pracují. „Pořád nedokážu pochopit, proč si vybrali tenhle způsob života. Jediný smysl technologie je přece usnadnit lidem práci, dát jim možnost a čas dělat i jiné věci."

„Ano, přesně tak," souhlasila Crusherová. „Ale také chápu odmítavý přístup farmářů ke složitým strojům. Lidé na mé planetě by nikdy tak nestrádali, kdyby nebyli tolik závislí na technice." Ke zpustošení Arveddy III došlo dávno před Beverlyiným narozením, ale její babička si ta krušná léta dobře pamatovala. „Když se rozbilo hlavní zařízení, byli bezmocní. Ti, kteří přežili, museli sami přijít na to, jak věci dělat starým způsobem, aniž by je to někdo učil."

„Takhle jsem o tom nepřemýšlel."

Bezcílně se tiše procházeli, až při cestě místností došli opět ke vchodu. S posledním pohledem na pole, na které již padala tma, Wesley vypnul program.

Picard vstoupil do konferenčního sálu a na okamžik se zastavil, když uviděl u okna stát temnou postavu. Poznal ji. „Jste dlouho vzhůru, doktorko Crusherová. Další problémy s T'Salyho prvorozeným?“

„Ne, jenom přemýšlím,“ odpověděla Beverly, ale když si Picard stoupl vedle ní, usmála se na něj. „Pozor, moje nálada by mohla být nakažlivá.“

„Asi to risknu.“

„Přemýšlela jsem o Ruthe. Žila s lidmi celých patnáct let. Jean-Lucu, co když se změnila natolik, že již nebude moci žít mezi Choraiiany?“

Picard cítil, jak se mu svaly na krku a ramenou napínají tíží této otázky. „Potom už nemá kam jít.“ Picard nad tím zauvažoval, a rozhodné to nebyly příjemné úvahy. Pak se jich však zbavil rázným potřesením hlavou. „Ne, to není pravda. Naučí se žít v obou světech.“

Lékařka nad touto myšlenkou dumala více než on sám. „Jako my. Také jsme opustili své domovy a rozhodli se stát poutníky jako Choraiiané.“

„No, snad jsme o něco méně krvežízniví,“ řekl Picard suše. „Ale jinak uznávám, že jistá podobnost tu je.“ A právě toto přirovnání odválo jeho poslední pochyby o tom, zda měl skutečně Ruthe nechat jít. „Už jsi skončila s přemýšlením, Beverly?“

„Myslím, že ano.“

„Skvělé,“ zaradoval se Picard. „Tak to si potom jistě ráda vyslechneš povídání o jednom dobrodružství našeho prvního důstojníka.“ Do dnešního večera budou jistě znát příběh všichni na palubě a kapitán ho chtěl vyprávět alespoň jednou.

Andrew Deelor nespal, ale čekal až do rána, než shodil deku a vstal z lůžka. Neměl hlad, ale raději se vydal pro nějaké jídlo, než aby tu setrvával. Složil zmačkaný kabát, který použil jako pokrývku, a zamířil ke dveřím kajuty.

Jak procházel místností, uvědomil si, že tu po Ruthe nezůstalo vůbec nic. Snad kromě flétny a pláště, který svlékla a zanechala v transportní místnosti. Flétnu věnoval té malé farmářské dívence. Děti zachráněné z choraiijských lodí většinou bývají skvělí hudebníci. Třeba i ten krátký čas, který s nimi strávila, na ni bude mít nějaký účinek. Takže vše, co po Ruthe zbylo, byl obnošený kus oděvu, který držel v ruce. Stále ještě trochu voněl po skořici.

Deelor hodil šedý plášť do odpadové šachy a odešel z kajuty s prázdnýma rukama. Cestoval nalehko a tíha vzpomínek spjatých s tím pláštěm byla větší, než mohl unést.